

NEON

ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ: JOURNAL GREC «Serapeum» — Alexandrie

ΤΙΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ προστί-
θενται φρ. 2 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΣΕΠΤΕ ΜΒΡΙΟΣ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ:
ΤΥΠΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ν. ΣΑΛΤΗ.
1880.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΙΣΔΟΧΗΣΕΩΝ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΝ.

Μέχρι: 8 γραμμῶν δι' ἕν ἔτος Φρ. 40.
Δι' εἰδοποιήσεις ἄνω τῶν ὀκτὼ γραμμῶν
κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΤΟΣ Β'.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1880.

ΦΥΛΛ 21.

**ΠΕΡΙ ΠΡΟΙΟΥΣΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΜΨΥΧΩΝ ΟΝΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ.**

ὑπό Α. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ (ιατροῦ).

Οἰανδήποτε θεωρίαν καὶ ἂν ἐσχημάτισεν ἕκαστος περὶ ψυχῆς, οἰαιδήποτε καὶ ἂν ᾧσιν αἱ ἀτομικαὶ ἰδέαι ἡμῶν περὶ τῆς ἀξίας καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, δὲν δυνάμεθα νὰ διαφύγωμεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἐνυπάρχει, εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦλάχιστον, διακεκριμένη τις δύναμις, ἢ σύμplexμα δυνάμεων κρᾶμα, αἰσθήσεως, βουλήσεως καὶ διανοίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν ψυχὴν.

Αἱ δυνάμεις αὗται, ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας, καὶ ὁ προορισμὸς τῆς ψυχῆς, ἀπασχόλησαν τὴν σκέψιν τῶν σοφῶν αἰετοτε, ὥστε ἐσχηματίσθη βαθμηδόν, ἢ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας, ἢ ἐκκαλλιεργήσαν οἱ πλεόν διακεκριμένοι νόες, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ἦθελεν εἶθαι παράλογον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἄλλος παρὰ τὸ Ἄπειρον Ὄν, δύναται νὰ κατανοήσῃ ἐντελῶς ἑαυτόν. Ὁ ἄνθρωπος καίτοι διάγων χιλιάδας ἐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μόλις πρὸ τριῶν περίπου ἑκατονταετηρίδων ἤρξατο νὰ καταλαμβάνῃ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ὄργανισμὸν, νὰ ἐννοήσῃ τὴν φυσιολογικὴν ἐργασίαν τῆς πέψεως καὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἐντὸς τῆς ἐνεστῶτης ἑκατονταετηρίδος μόλις, αἱ λειτουργίαι τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἤρξαντο νὰ γίνωνται καταληπταί, καὶ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσαφηνίσθησαν αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν δραστηριότητα τοῦ νοῦς, ὅθεν δὲν εἶναι παράδοξον ἂν αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν ιδιότητες γινώσκωνται εἰσέτι ἀτελῶς, ἀφοῦ τοσαῦται λειτουργίαι τοῦ ὕλικου ἡμῶν ὄργανισμοῦ ἐμελετήθησαν τόσον ὀψίμως, καὶ (ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι) ἀτελῶς εἰσέτι καταννοῦνται.

Τὸ νευρικὸν σύστημα εἶναι τὸ ὄργανον πρᾶσῶν τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, καὶ ἡ ὕλη ἐξ ἧς σύγκειται εἶναι οὐσιωδῶς ἡ αὐτὴ, εἰς τὰ τελειότερα, ὡς καὶ εἰς τὰ ἀτελεστέρα ἤδη τῶν ζώων. Εἶναι δὲ δύο εἰδῶν, ἡ Φαιὰ ὕλη, διακεκριμένη συνήθως εἰς κόμβους ἢ ὄγκους διαφόρου μεγέθους, Γάγγλια, καλουμένους, καὶ ἡ λευκὴ ὕλη, ἐκτεινομένη εἰς συνεχεῖς σειρὰς, Νευρικὰ Στηλέχ, ἢ Νεῦρα ἀπλῶς καλουμένας.

Τὰ Γάγγλια εἰσὶ κέντρα δυνάμεως, τὰ λευκὰ στελέχη, εἰσὶν αἱ συγκοινωνοῦσαι γραμμαὶ μεταξὺ, τῶν Γαγγλίων, καὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἐξετάζοντες ἂν ἐκ τῶν ἀτελεστέρων ζῴδιων, ἅτινα ἔχουσι προδήλως τὸ ἀπλούστερον νευρικὸν σύστημα ἐν Ἀσπίδιον Μαλακὸν (κοινῶς φούσκα λεγόμενον) ἔνυδρον ζῶον, ἔχον σχῆμα μικροῦ ἄσκου, ἐξ οὗ καὶ ἡ προσωνομία αὐτοῦ, στερούμενον κεφαλῆς καὶ ὄργανων τῆς ὀράσεως, ἀκοῆς, ἢ ὀσφρήσεως, παρατηροῦμεν ὅτι συνίσταται ἀπὸ θυλάκιον, οὔτινος τὸ κάτω μέρος κατέχει ὁ στόμαχος, καὶ ὁ πεπτικὸς σωλὴν, τοὺς ὁποίους περικλείει μυῶδες κάλυμμα, ὁλόκληρον δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ περικαλύπτεται ὑπὸ ἑτέρου μεμβρανώδους θυλακίου, Μανδύου καλουμένου. Τὰ περικαλύμματα ταῦτα ἔχουσι δύο ὁπὰς, τὴν μίαν ἄνωθεν, ἀπὸ στόματος, ἵνα δι' αὐτοῦ εἰσχωρῇ ὕδωρ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ θρεπτικῶν μορίων, ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ κοινοῦ δοχείου, ἢ στομάχου, ὅστις χρησιμεύει καὶ ὡς ἀναπνευτικὸν ὄργανον καὶ ἑτέραν ὁπὴν χαμηλοτέραν, κοινοῦσαν ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ στομάχου, καὶ πρὸς τούτοις μετὰ τοῦ κυκλωτεροῦς πεπτικοῦ σωλῆνος, πρὸς διαχώρησιν τῶν περιτωμάτων.

Συνεγὲς ρεῦμα ὕδατος εἰσδύει διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸ κοινὸν ἀναπνευτικὸν δοχεῖον, καὶ ἀφοῦ μεταδόσῃ ὀξυγόνον εἰς τὸ σύστημα, τότε ἐν μέρος αὐτοῦ ἐξωθεῖται κατ' εὐθείαν διὰ τῆς

κίτω ὀπῆς, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ὄμοῦ μετὰ τῶν θρεπτικῶν μορίων εἰσδύει εἰς πεπτικὸν σωλῆνα κακείθεν ἀπορρίπτεται διὰ τῆς αὐτῆς ὀπῆς.

Τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, τὸ οὐτιωδέστερον πρὸς τὸν ἡμέτερον σκοπὸν, φαίνεται ἀπλούστατον, συνιστάμενον ὑπ' ἐνὸς μόνου Γαγγλίου μεταξὺ τῶν δύο ὀπῶν τοῦ σώματος κειμένου, ἔχοντος δὲ γραμμάς νευρικῆς συγκοινωνίας μετ' ἐκίστας τῶν δύο ὀπῶν καὶ περιπλέεν μετὰ τῶν περικαλυμμάτων ἅτινα ἀπαρτίζουν τὸ ζῶον.

Πᾶσαι αὐτοῦ αἱ κινήσεις ἐνεργοῦνται διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης νευρικῆς διατάξεως ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ὑπάρξεώς του, εὐρίσκεται προσκεκολλημένον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἐξ ἀνάγκης εἰσὶ περιορισμένας. — Πραγματικῶς αὐτὸ δὲν ἔχει εἰμὴ μίαν κίνησιν, τὴν τοῦ συστέλλεσθαι, ὅταν τὸ ἐγγίση τις. Ἄς ὑποθέσωμεν παραδείγματός χάριν, ὅτι ἐπιβλαβῆς τις οὐσία εἰσέδυσεν εἰς τὸν στόμαχον ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐρεθισμὸς μεταβιβάζεται διὰ τῶν συγκοινωνούντων νεύρων εἰς τὸ Γάγγλιον, οὕτω δὲ γεννᾶται ἐν αὐτῷ κινήτικὴ ὤθησις, ἧτις ματαβιβάζεται ἐκ νέου διὰ τῶν συγκοινωνουσῶν γραμμῶν ἀπὸ τοῦ γάγγλιου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μυῶδες θυλάκιον, ἐρεθίζουσα αὐτὸ ἵνα συσταλῇ, καὶ ἐξέμειθῃ τὸ περιεχόμενον ὕδωρ, μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπιβλαβοῦς οὐσίας. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη πρόξις ἣν δύναται τὸ ζῴδιον νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ταύτην ἐπιναλαμβάνει, ὡς καὶ καὶ ὅποσδήποτε ἐρεθισθῇ, εἶναι δὲ ἡ ἀπλούστερα πράξις ἐξ ὅσων γινώσκωμεν, ἧτις ἀπαιτεῖ μεσολάβησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος πρὸς ἐκτέλεσίν της, καὶ ὀνομάσθη Ἀντανακλωμένη ἐνεργεία.

Προσδόντες ἀσημάντους τινὰς βελτιώσεις εἰς τὸν νευρικὸν ὄργανισμὸν διαφόρων Μαλακίων ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ αὐτὴ γενικὴ διάταξις ἐπικρατεῖ ἐφ' ὅλων τῶν ὑποδεεστέρων εἰδῶν τῆς τάξεως ταύτης μετὰ τὴν προσθή-

κιν νέων γαγγλίων, δσάκις μάλλον συμπεπλεγμένους οργανισμὸς τῶν τελειοτέρων Μαλακίων τὸ ἀπαιτεῖ.

Εἰς τοὺς Κοχλίας καὶ τὰς Σπησίας, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκονται σημαντικαὶ ἀλοιώσεις. Ἀντὶ τῶν ἀκεφάλων καὶ ἀκανονίστων ὄγκων οἵτινες ἐσχημάτιζον τὰ σώματα ἐκείνων, τώρα εὐρίσκουμεν ζῶον σχετικῶς σύμμετρον κατὰ τὴν μορφήν, ἔχων κεφαλὴν καὶ ἀνεπτυγμένα ἰδιαίτερα ὄργανα τῶν αἰσθήσεων.

Τούτων ἕνεκα γίνεται διάκρισις μεταξύ δύο μεγάλων τάξεων ζῶων τῶν ἀκεφάλων, καὶ τῶν κεραλικῶν.

Πάντα τὰ ὑποδεέστερα ἤδη τῶν μαλακίων τὰ ἀσκήδια, μῆδια, ὄστρεα, καὶ τὰ παρόμοια, ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀκεφάλων, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀνώτερα αὐτῶν εἶδη, οἷον τοὺς Κοχλίας ναυτίλους καὶ τὰς σπησίας, ἀρχεται, ἢ ἀλλήλῃ μεγάλῃ τάξει τῶν Κεραλικῶν, δηλονότι τῶν ἔχόντων κεφαλὴν.

Ἡ βελτιώσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος τούτου εἶναι μεγάλη. Ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἀτάκτως κειμένων Γαγγλίων, εὐρίσκουμεν αὐτὰ διατεθειμένα εἰς ζεύγη, ὅπως χρησιμεύσασιν εἰς πλεον σύμμετρον σῶμα, ἀλλ' ἢ μάλλον ἀξιοσημείωτος, καὶ ἡ οὐσιωδέστερα βελτιώσις εἶναι, ὅτι ἕκαστον ἰδιαίτερον ὄργανον αἰσθήσεως (οἷον τῆς ὄρασεως, τῆς ἀκοῆς κτλ.), ἔχει ἰδιαίτερον κεντρικὸν νεῦρον ἢ γάγγλιον, ἅτινα κείμενα ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου, συγκροτοῦν τὸ γνωστὸν μὲν κεραλικὸν Γάγγλιον τὴν ἔδραν τῶν αἰσθήσεων, τοῦτέστι στοιχειώδη τινὰ ἐγκέφαλον, Κεντρικὸν αἰσθητήριον καλούμενον.

Ἡ λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος δὲν συνίσταται ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς ἐρεθισμοὺς ἀμέσως ἐφαπτομένους τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ νὰ διαγένηται ὑπὸ τινῶν ἐρεθισμῶν, προερχομένων ἐκ τῆς ὄρασεως καὶ ἀκοῆς, διαβιβάζομένων δὲ εἰς τὸ Κεντρικὸν αἰσθητήριον διὰ νευρῶν ἰδιαζούσης αἰσθήσεως, κακειθεν μεταδιδόμενων εἰς τὰ διάφορα γάγγλια.

Ἡ νέα αὕτη διέγερσις, ὀνομάζεται αἰσθησις, καὶ τὸ γαγγλιώδες σύστημα ἐπενεργεῖται ὑπ' αὐτῆς μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ταχύτητα, μὲ ὅσην καὶ διὰ τῆς ἀμέσου ἐπαφῆς.

Ἀρίνοντες τὰ Μαλάκια προβαίνομεν εἰς ἄλλην μεγάλην διαίρεσιν τῶν ζωϊκῶν ὄντων, τοῦτέστιν εἰς τὰ Ἐνάρθρα. Ἐξ αὐτῶν τὰ μὲν εἰσὶν ἔνυδρα ὡς ὁ καρκίνος, ὁ ἀστακὸς, καὶ ἡ καρabis, ἀλλὰ δὲ χερσαῖα, ὡς οἱ σκώληκες, οἱ ἐκατόμοδες, ἢ σκολόπενδρα καὶ πᾶσαι αἱ πολυαέριμοι φυλαὶ τῶν ἐντόμων. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν, ὀλοκλήρου ταύτης τῆς διαίρεσεως εἶναι ὅτι τὰ σώματά των, συνίστανται ἀπὸ κρίκους ἢ κυκλοτερῆ τμήματα συνημιολογημένα καὶ κινούμενα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὅθεν ὀνομάζονται ἔνάρθρα.

Γενικὸν σχέδιον τοῦ νευρικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅλη; τῆς μεγάλης ταύτης διαίρεσεως εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ἤδη περιεγράψαμεν ὡς ἐνυπάρχον στοιχειώδως εἰς τὰ ἀκέφαλα ζῶα, τουτέστι σύγκεται ἀπὸ ἓν γενικὸν αἰσθητήριον καὶ ἀπὸ

τῆς συγκοινωνούσας νευρικῆς γραμμῆς.

Ποῖται εἰσὶν αἱ ἐνέργειαι δι' ἃν ἐκδηλοῦνται τὸ βελτιωθὲν τοῦτο νευρικὸν σύστημα, καὶ ὅπερ χαρακτηρίζει πᾶσαν τὴν μεγάλην ταύτην τάξιν τῶν ζῶων;

Ἐξετάζοντες τὰ δύο ἄκρα τῆς τάξεως τῶν ἐνάρθρων, τὰς ἐκατόμοδας, ὡς ὑποδεεστέρας, τὰς δὲ Σφήκας, καὶ μελίσσας ὡς ἀνωτάτας παρατηροῦμεν σημαντικὴν διαφορὰν εἰς τὴν συμπλοκὴν τοῦ γενικοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ἐπίσης μεγάλην διαφορὰν, εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀναλόγων ἐνεργειῶν των.

Εἰς τὴν ἐκατόμοδα, ἡ γενικὴ κατασκευὴ συνίσταται εἰς κεφαλὴν, ἔχουσαν ὄργανά τινα ἰδιαίτερον αἰσθήσεων, καὶ σῶμα συγκείμενον, ἀπὸ σειρᾶν κυκλοτερῶν τμημάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων, ἐξαιρουμένου τοῦ τελευταίου, ὀμοιάζει τὰ λοιπὰ, ἕκαστον δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει ἀνά ἓν ζεύγος σκελῶν. Τὸ νευρικὸν σύστημα ὅπως διευθύνει τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς κινήσεως, διανέμεται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἐκαστον τμήμα, ἔχει διπλοῦν γάγγλιον, ἢ νευρικὸν κέντρον παραλλήλως κατὰ τάξιν διατιθέμενα κάτωθεν τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, ἐνῶ εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπάρχει τὸ Κοινὸν αἰσθητήριον. Πάντα τὰ διάφορα γάγγλια συνέχονται, διὰ λεπτῆς διπλῆς; νευρικῆς ταινίας, ὀνομαζομένης Κοιλιακῆς χορδῆς, δι' ἧς συγκοινωνοῦσιν ἅπαντα πρὸς ἀλλήλα καὶ μετὰ τοῦ κρινοῦ αἰσθητηρίου. Οὕτως, ἕκαστον γάγγλιον, ἐνῶ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ ἰδικίτερον ζεύγος τῶν κεντρικῶν ὀργάνων του, συγκοινωνεῖ συνάμα καὶ μὲ ἕκαστον τῶν λοιπῶν γαγγλίων, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ κοινῶ αἰσθητηρίου.

Ἡ κυριώτερα δρᾶσις αὐτοῦ τοῦ ζώου συνίσταται εἰς τὴν κίνησιν τῶν ὀργάνων αὐτῶν τῆς μεταβάσεως, ἐκτελεῖ δὲ ταύτην συνεπεία ἐξωτερικῆς διεγέρσεως κατ' εὐθεῖαν ἐφαπτομένης, ἢ ἕνεκα ἐντυπώσεων γενομένων εἰς τὸ Κοινὸν αἰσθητήριον, διὰ τῶν ὀργάνων ἰδιαίτερον αἰσθήσεων, κακειθεν μεταβιβάζομένων εἰς τὰ διάφορα γάγγλια.

Ἐνὸσφ λοιπὸν, αὕτη ἡ νευρικὴ συγκοινωνία διατηρεῖται, ἢ ἐνέργεια ὄλων τῶν τμημάτων τῶν συναπαρτιζόντων τὸ σῶμα, εἶναι ἀρμονικὴ, καὶ ἐκτελεῖται συμφῶνως πρὸς τὴν διέπουσαν ἐπιρροὴν τοῦ Κοινῶ αἰσθητηρίου. Αὕτη εἶναι ἡ φυσικὴ ἐνέργεια τοῦ ζώου. Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ κοινῶ αἰσθητηρίου ἀπετμήθη, ἐνῶ τὸ ζῶον εὐρίσκειται εἰς κίνησιν. Τὰ σκελῆ ἐξακολουθοῦν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰσεῖ τὰς κινήσεις των, προβιβίζοντα τὸ σῶμα ὡσεὶ μὴ ἔλειπεν ἡ κεφαλὴ, ἕως ὅτου ἀπαντήσῃ πρόσκομμα, ὅτε ἡ πρόοδος τοῦ παύει, μόλοντι ἀκόμη τὰ σκελῆ ἐξακολουθοῦσι κινούμενα καὶ ἐλαύνοντα ὡς πρῖν.

Ἄν τὸ σῶμα χωρισθῇ εἰς δύο τμήματα τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπονται, τὸ πρόσθιον μέρος κινεῖται εἰς τὰ πρόσω, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κοινῶ αἰσθητηρίου, ἀποφεύγον ἢ ὑπερβαίνον τὰ προσκόματα, συμφῶνως πρὸς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὄρασεως ἢ ἄλλων αἰσθητηρίων, ἐνῶ τὸ ὀπίσθεν τμήμα, τοῦ ἀποτμηθέντος σώματος προχωρεῖ ἐπίσης, ἀλλ' ἐλαυνόμενον ὑπὸ

τῆς τυφλῆς ἐπιρροῆς τῶν γαγγλιωδῶν αὐτοῦ κέντρων, καὶ ἄνευ ὀδηγίας ἢ σχέσεως τινὸς μετὰ τοῦ Κοινῶ αἰσθητηρίου, προσκόπει εἰς πᾶν τὸ προστυχὸν ἐμπόδιον.

Οὕτω βλέπομεν τὰς κινήσεις τοῦ ζώου, ἐπαναλαμβανόμενας ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν, μόνον τῆς μερίδος ἐκείνης τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἢ τῆς συνήθως παράγει τὴν ἀντανακλωμένην ἐνέργειαν. Ἐκεῖνο ὅπερ ὀλοκλήρον τὸ ζῶον ἐσυνήθισε νὰ ἐκτελῇ, τὸ αὐτὸ ἐξακολουθοῦν νὰ κάμουν τὰ μέλη ὅταν ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τὴν διέπουσαν ἐπιρροὴν, τοῦ Κοινῶ αἰσθητηρίου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τινὰ ἤδη ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐνάρθρων, μὲ τελειότερον ὀργανισμὸν.

Ὁ ἰατρός, Carpenter, δίδει ἓν ἀξιοσημείωτον παράδειγμα, τοῦ τοῦ Μάντεως, ἐντόμου συγγενεῦστος τοῖς Γρύλλοις, οὔτινος τὰ μέλη ἐκτελοῦσι τὰς συνήθεις, ἰδιαζούσας ἐνὶ ἐκάστω κινήσεις, οὐχὶ μόνον ὅταν ἡ κεφαλὴ του ἀποτμηθῇ, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ σῶμα αὐτὸ καταμελισθῇ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἓν εἶδος Ὑδροκανθάρων, μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ Κοινῶ αἰσθητηρίου, μένει ἀκίνητον ἐνὸσφ πατεῖ ἐπὶ ξηρᾶς ἐπιφανείας, ἀλλ' ἅμα βληθῇ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τοῦ συνήθους αὐτῶ στοιχείου, καὶ διεγερτηρίου, ἐκτελεῖ τὰς συνήθεις κινήσεις τοῦ νήχεσθαι μετὰ τὸσαύτης ἐνεργείας, ὥστε ἐκτοπίζει ἐκκτέρωθεν τοὺς σπινθόρους του, μετὰ μεγάλης βίας. Αἱ κινήσεις αὗται ἐπαναλαμβανόμεναι, ὡς εἶδομεν, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γαγγλιώδους μόνον συστήματος, καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀντανακλωμένης ἐνεργείας, ὀνομάζονται Αὐτόματα, ὅταν δὲ αἱ κινήσεις αὗται, καίτοι οὕσαι συνηθίσαι πλέον συμπλεγμέναι καὶ ποικίλαι ἐπαναλαμβανόμεναι κατὰ τὸν ἴδιον αὐτόματον τρόπον, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κοινῶ αἰσθητηρίου καὶ διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὰ αἰσθητήρια, τότε ὀνομάζονται ἐνστικτικῆς ἢ ὀρμέμφυτοι.

Προχωροῦντες εἰς τὰ τελειότερα εἶδη τῶν ἐνάρθρων, εὐρίσκουμεν τὰ καλούμενα κοινωνικὰ ἔντομα, ἰδίως τὰς μελίσσας, αἵτινες παρουσιάζουσι τὰ θαυμασιώτερα παραδείγματα ὀρμέμφυτου ἐνεργείας. Αὗται κατασκευάζουσι κατοικίας, ἐμφανίζουσας ἀκριβεῖς γεωμετρικὰς γνώσεις, ἐναποταμιεύουσι τροφήν διὰ μέλλουσαν χρῆσιν, καὶ ἅπανα ἢ διαγωγὴ αὐτῶν, ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι διευθύνεται ἀπὸ σπανίαν νόσιν, καὶ μολαταῦτα ἐξετάζοντες μετὰ προσοχῆς, εὐρίσκουμεν ὅτι δὲν προηγεῖται τῶν πράξεων των μῆθηρος ἢ σκέψις, καὶ ὅτι ἡ μνήμη οὐδαμῶς χρησιμεύει εἰς τὰ παράδοξα αὐτὰ ἔργα των, διότι ἕκαστον ἔντομον ἐργάζεται ἄνευ διευθύνσεως ἢ ἀτομικῆς πείρας, ἀλλ' ἐκτελῶν ἀμέσως ἄνευ δισταγμοῦ, τὸσον διὰ πρώτων φοράν, ὡσπερ καὶ δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ βίου ἐκεῖνο ὅπερ ἐκ φύσεως προωρίσθη νὰ ἐκτελῇ, τουτέστι ἐνεργεῖ συμφῶνως πρὸς τὸν νευρικὸν αὐτοῦ ὀργανισμὸν.

Τίνι τρόπῳ τὸ ἔντομον, λαμβάνει τὴν ὄθησιν ταύτην; ἢ ἀπλοσάτη οὕτη ἐρώτησις ἀνέκει εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐμπερικλειουσῶν

ὀλοκλήρων τῶ ζήτημα. Καὶ δὲ ἀνατὰ τις δικάσιος νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, ἐν ἐκάστῃ ἐκδηλώσει νέας ὀρμέμφυτου δυνάμεων τὰς φυλῆς τῶν ἐντόμων. Διὸ ἀπαιτοῦνται ὀλογαὶ λέξεις πρὸς ἐξήγησιν τῆς περὶ τούτου θεωρίας. Ἡ λέξις ἐνστικτικὸν ἢ ὀρμέμφυτον, δὲν πρέπει νὰ ἐκληθῇ κατὰ τὴν δημῶδη σημασίαν, ὅτι ἀντίκειται εἰς ὅλας τὰς προζεις τὰς ὑπὸ τῶν ζῶων ἐκτελούμενας πρὸς διάκρισιν τῶν ἐκτελουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς αὐτομάτους μόνον ἐκείνας πράξεις αἵτινες ἐκτελοῦνται ἄνευ μαθήσεως ἢ ἀτομικῆς πείρας.

Ἡ φυσικὴ ὄθησις, ἢ τὸ ὀρμέμφυτον τοῦτο ὡς φαίνεται εἰς τὴν μελίσσαν, ἢ (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑπόθεσιν) πρέπει νὰ ἐνετυπῶθῃ εἰς τὸν νευρικὸν ὀργανισμὸν ἐπὶ τῆς δημιουργίας τῆς πρώτης μελίσεως, καὶ μετεδόθη διαδοχικῶς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἢ ὡς διατείνεται ὁ Herbert Spencer, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι, τὸ γένος τῶν μελισσῶν ἀπέκτησε βαθυμυδὸν τὴν ιδιότητα ταύτην, διὰ τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα ἕκαστον ἔντομον ἠναγκάζεται ὑπὸ τῶν περιστάσεων του νὰ ἐκτελῇ κατὰ διαδοχικὰς γενεάς.

Ἡ πρώτη ἐκ τῶν δύο τούτων θεωριῶν, προϋποθέτει μίαν Ἰδιαίτερον Δημιουργίαν, καὶ ἰδιαίτερον χάρισμα δι' ἕκαστον εἶδος ζώου, ὑπόθεσις τὴν ὁποῖαν οἱ ἐπιστήμονες, γενικῶς ἀπορρίπτουν, ὡς παρεμβάλλουσαν ἀνυπερβλήτους ἀντιρήσεις, καὶ στερομένην ἀποδείξεων προφανῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς, διότι, οὐδεὶς ποτὲ ἐγνώρισεν ἰδιαίτερον δημιουργίαν. Ἡ ἄλλη μέθοδος προϋποτίθει ἀνέλιξιν εἰς τινὰς τῶν διαφόρων αὐτῆς φάσεων, καὶ αὕτη δὲ μόλοντι δὲν εἶναι ἄμοιρος ἀντιφάσεων, ἐξηγεῖ ὁμοῦ τὸσαῦτα φαινόμενα, καὶ ἀείπειτε συνετελεῖ, εἰς τὴν λύσιν τὸσοῦτων προβλημάτων ἄλλως, ἀνεξηγήτων, ὥστε οἱ φυσιολογοὶ τὴν παραδέχονται πρὸς ὅλαν τοῦλάχιστον, ὡς μάλλον πιθανὴν, καὶ οὐσιωδῆ βοληθὸν εἰς τὰς περαιτέρω φυσικὰς ἐρεῖνας των.

Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην ὀρμέμφυτον εἶναι, τὸ ἄθροισμα, ἢ τὸ συσσωρευθεῖσα πείρα ἐκάστης φυλῆς ζῶων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει, ἐνετυπῶθη δὲ διὰ τῆς ἐπαναναλήψεως, ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ εἶναι ἡ κοινὴ κληρονομία ἐκάστου ἀτόμου, δίδουσα ὀμοιότυπον ἐνέργειαν εἰς τὰς πράξεις των, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἀλλοιομένη δὲ ἐξ ἀνάγκης, ἕνεκα ἀλλοίων περιπτώσεων. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας, ὁ χαρακτηρίζων τὴν μεγάλην διάταξιν τῶν ζῶων ὧν ἡ ἐντελεστέρα νευρικὴ ἀνάπτυξις, εἶναι τὸ Κοινὸν αἰσθητήριον. Αὕτη περιλαμβάνει τὰ Κεραλικά Μαλάκια καὶ ὅλην τὴν διαίρεσιν τῶν ἐνάρθρων, ἢ δὲ ὕψιστη αὐτῆς ἐκφρασις ἐκδηλοῦται εἰς τὰ ἔντομα.

Ἄν προχωρήσωμεν κατὰ ἓν ἔτι βῆμα, εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐμφύχων ὄντων, εὐρίσκουμεν νέαν πρόοδον ἐν τῷ νευρικῷ ὀργανισμῷ, ἀρμόζουσαν εἰς μάλλον πολὺπλοκον ἐνέργειαν, καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας ζώου πλέον ἀνεπτυγμένον.

Βαθμολογικῶς μεταβαίνοντες ἀπὸ τῶν ἐνάρθρων, εἰς τὴν σειρὰν τῶν σπονδυλικῶν ζῶων, εὐρίσκουμεν τὰς ἀκολούθους γενικὰς μεταβολὰς, ἂς παρουσιάζει παραδείγματος χάριν ἐν τῶν πρώτων, καὶ ἀπλοστέρον, σπονδυλικῶν ζῶων ὁ ἰχθύς. Ἀντὶ Κοιλιακῆς χορδῆς, καὶ διαδοχικῆς σειρᾶς γαγγλίων, ὡς εἰς τὴν ἐκατόμοδα, οἱ ἰχθεῖς ἔχουσι νωτιαίον μυελὸν τοῦτέστι, συνεχῆ γραμμὴν γαγγλιώδους ὕλης, περικλειομένης εἰς ὑμενώδη θήκην, συσταμένης δὲ ἀπὸ λευκῆν ἀγωγὸν ὕλην, καθ' ὀλοκλήρην ἐξησφαλισμένην ἐντὸς ὀστεώδους σύριγγος, ἀριστοργήματος φυσικοῦ, συγκειμένου ἐκ σπονδύλων, συγκροτούντων τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἢ ἀκανθῶν. Ἀπὸ τὸ συνεχὲς τοῦτο γαγγλιώδες κέντρον, κατὰ διαλείματα ἐξέρχονται νῆρα, διανεμόμενα εἰς διαφόρους μύωνας τοῦ σώματος, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἐκτελοῦντας τὰς μεταστατικὰς κινήσεις. Τὸ Κοινὸν αἰσθητήριον τῶν ἰχθύων εὐρίσκειται νῆξημένον κατὰ τὸ μέγεθος, ὅπως ἐπαρῆ εἰς τὰ τελειότερα ὄργανα τῶν ἰδιαίτερον αἰσθητηρίων, ὧν τὰ ὀπτικὰ γάγγλια εἰσὶ τὰ σπουδαιότερα, εἰς προσθήκην δὲ, ἔχουσι δύο νέους γαγγλιώδεις ὄγκους, τὸν ἐγκέφαλον ἐμπροσθεν τῶν ὀπτικῶν γαγγλίων, καὶ τὴν Παραγεγεγαλιδα, ἀμέσως ὀπίσθεν αὐτῶν κειμένην. Σημειωτέον δὲ περὶ τῶν ὀργάνων τούτων ἐστὶ, καίτοι αἱ λειτουργίαι τῆς Παραγεγεγαλίδος δὲν ἐξηκριβώθησαν τόσον καλῶς, ὅσον αἱ ἐνέργειαι πολλῶν ἄλλων μερῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, φαίνεται ὁμοῦ ὅτι ἔχει τόσον στενὴν σχέσιν, πρὸς τὴν εὐρύθυμικὴν καὶ τελειότητα τῶν κινήσεων τῶν ζῶων, ὥστε θεωρεῖται σχεδὸν βέβαιον ὅτι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κανονίξῃ καὶ συναρμολογῇ τὴν ἐνέργειαν τῶν μυῶνων, ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλος, καθὸ ἐκδηλῶν μεγάλην πρόοδον τῶν ψυχικῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἐμφύχων ὄντων, παριστᾷ τὴν σπουδαιότεραν προσθήκην εἰς ὅσων ἀπῆλθον ἕως τῶρα εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα.

Εἰς τοὺς ἰχθύς διὰ πρώτην φοράν, ἐντὸς ὀστεώδους περικλυμματος εὐρίσκουμεν ὄργανον παρουσιάζον στοιχειωδῶς τὰ κυριώτερα μέρη τελείου ἐγκέφαλου, ὁποῖος εἰς τὰ τελειότερα ζῶα ἀποκαθίσταται πρωτεῶν ὄργανον, ἕνεκεν τῆς σπουδαιότητος, καὶ ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων του.

Μεταβαίνοντες διαδοχικῶς ἀπὸ τοῦ ἰχθεῖς εἰς τὰ ἔρπειτά, ἐκ τῶν ἔρπειτῶν εἰς τὰ πτηνὰ, καὶ τὰ μαστοπόρα, καὶ ἐν τῇ τάξει αὐτῇ τῶν μαστοπόρων, ἐκ τῶν ἀτελῶν Διδέλφων, μέχρι τῶν ἀνθρωπομορφῶν πιθήκων, εὐρίσκουμεν ἐν συνόλῳ συνεχῆ σειρὰν βελτιώσεως εἰς τὴν ἐγερτικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἀνάλογον αὐξήσιν διανοητικῆς δυνάμεως.

(ἀκολουθεῖ).

ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

[Συνέχεια τῆς προηγ. ἀρθ.]

Ἄλλ' ἐπανεῖθῃμεν εἰς Λυὼν ἔθα ἢ ἀπεργία, ὡς εἶπομεν, συνέχως τὰ πάντα. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἢ Ἀρχὴ, ὡρε-

λον νὰ φθοῦνται οἱ τε ἀλλήλοσθηθόμενοι ἐργαταὶ καὶ οἱ δημοκρατικοί, ἀλλ' ἦν ἀδύνατον νὰ σταματήσωσιν.

« Ἡ δυστυχία προέβαιεν αὐξάνουσα, ὁ δὲ ἀναθραμὸς ὀσημέραι ἐγίνετο φρικωδέστερος. Ἡ ἐπιτροπεία δὲ αἰσθανομένη τὰ ἥνια ἐξολοθισθαι τῶν χειρῶν αὐτῆς, ἀπεφάτισε νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀμέσως τὴν τῶν Παρισίων ὑποστήριξιν.

Ἦσαν Ἀλβέρτος τις ὁ τῷ 1848 μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως διατάχθη νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς Κοινότητος τῶν Παρισίων ὁ Cabet, καὶ ὁ Garnier Pages ἀπεράθησαν ὑπὲρ τῆς νομίμου ἀντιστάσεως. Ἐμελλε δ' ὁ Ἀλβέρτος νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς Λυὼν, ὅτε ἀπεφάτισε νὰ ἰδῇ τὸν Ἀρμάνδον Καρρέλ ἀρχισυντάκτην τῆς Ἔθνικῆς Ἐσφημερίδος.

« Ἀποθαρρύνουμαι, εἶπεν ὁ μέλλων νὰ ὀνομασθῇ μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως: διότι οὐδεὶς θελεῖ νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς Λυὼν.»

— Ἐρχομαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη αἴρνης ὁ Καρρέλ διὰ τοῦ οἴκεῖο αὐτῷ λακωνισμοῦ, δι πικρῶς προσεκτίσαστο ἐν τῇ ὑπερηφείᾳ.

Ἡ πρότασις αὕτη κατέπληξε τὸν Ἀλβέρτον. « Σπουδαίως ὀμιλεῖτε; τὸν ἠρώτησε, ὁποῖος ὑποδοχῆς ὑπολαμβάνετε ὅτι θὰ τύχητε ἐν τῇ πόλει ἡμῶ; γνωρίζετε ὅτι παραβαίνω τὰς ὀδηγίας μου ὀμιλῶν μετ' ὑμῶν.»

Ἡ εἰλικρινεῖα αὕτη ἤρесе τῷ Καρρέλ, ὅστις ἐνόησε πᾶντα ἐστὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Λυὼν εἰς εὐκαίον.

« Ἄλλ' ἐὰν ἠρχομην εἰς Λυὼν, εἶπε, σκεφθεὶς ὀλίγον, μετὰ τοῦ Γοδφρείδου Καβαϊνιάκ;

— Ἐχει καλῶς τότε ἀπεκρίθη ὁ Ἀλβέρτος, καὶ εἶθε νὰ γείνη οὕτως ἄλλ' ἐὰν ἠδύνατο ὁ Λαφαγιέτης νὰ σᾶς συνοδεύσῃ...

— Δημιονεῖτε ὅτι ὁ Λαφαγιέτης εἶναι ἄσθενης...

— Τοῦλάχιστον προπαθήσατε νὰ λάβετε τὴν συγκατάθεσιν του πρὸς ἀναχώρησιν.

Καίτοι ὁ Καρρέλ οὐδὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιπέσει τῷ γρηατῷ ὁμοῦ στρατηγῷ; οὐ μόνον ἐπιστολὰς τοῖς ἔθικος συστατικῆς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπέστρεψε νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῶν κατόικων τῆς Λυὼν, ὡς ὑπολοχαγοῖς του.

Ἄλλ' αἱ τοῦ Ἀλβέρτου ἐνέργειαι ἐμνησθῆσαν, διότι ἡ τῶν ἀλληλοσθηθόμενων ἐργατῶν ἐπιτροπεία διέταξε τὴν τῶν ἐργασιῶν ἐπαναλήψιν.

Ἡ τάξις δὲ καὶ ἡ γαλήνη ἤρξαντο ἀποκαθιστάμεν ἐν τῇ πόλει τῆς Λυὼν, ὅτε ἀδεξιότης τις ἀνεξέπυρρησε καὶ πάλιν τὴν κακῶς ἀποσθεθεῖσαν πυρκαϊά. Διότι, ἐνῶ, διαρκούσης τῆς στάσεως, οὐδεμίαν συνέση σύλληψις, ἢ κυβερνήσις ἀναθαρρήσασα ἐκ τῆς προσωρινῆς γαλήνης, διέταξε τὴν σύλληψιν ἐξ ἀλληλοσθηθόμενων.

Πρὸς τὴν εἰδησιν ταύτην τὰ κόμματα ἐξεγείρονται, ἢ δὲ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπεία διοργανίσασα τὴν ἀντίστασιν περιέμενε τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἤτις ἦν ἡ 9 Ἀπριλίου 1834.

Ἐν τούτοις συντονώτατα μέτρα ἐλήφθησαν πᾶντα ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς; οἱ μὲν πλατεῖαι καταλαμβάνονται ὑπὸ στρατευμάτων, ἢ δὲ ἀργεπισκοπῆ καὶ ὁ καθεδρικός Νκὸς μεταβάλλονται εἰς στρατώνας.

Αἱ στρατιωτικαὶ κινήσεις ἀποδεικνύουσιν εἰς τοὺς κατοίκους ὅτι ἐν Λυών ὑπάρχει δύναμις ἰκανὴ νὰ καταστείλῃ πᾶσαν ἀπονενομημένην αὐτῶν κίνησιν. Καὶ αὐτοὶ δὲ ὁ λαὸς συρρέσας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ταῦτα βλέπων νοεῖ ὅτι, πρὸς στρατὸν ἐξηστρακμένον ἵνα ἀντιστῆ, ὤφριε νὰ προσφύγῃ εἰς κλεπτοπόλεμον ἀμέσως δὲ αἱ πλατεῖαι ἐκκενοῦνται ὑπὸ τοῦ πλήθους εἰς τὰς παρακειμένους ὁδοὺς ἀσοσφηντός, ἀπόπειρα δὲ ἐγένοντο πρὸς ἀνέγερσιν ὁδοφραγμάτων. Ἐν τούτῳ τὸ δικαστήριον συνεδριάζει, καὶ ἐξ ἀλληλοδοθησόμενοι κρισταναὶ ἐνώπιον αὐτοῦ. Οἱ δὲ δικασταὶ προσπαθοῦσι πάσῃ δυνάμει νὰ τηρήσῃ τὴν μεγαλειότητα γαλήνην... ἵνα ἀκούσῃ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Ἰουλίου Φάβρου, ὃν καταπνίγει ὁ ἐξῴθεν ἀναβρασμός, ὅστις, ὅμοιος πρὸς ἀναβρασμὸν θαλάσσης ἀφικνεῖται μέχρις αὐτοῦ.

Ἄφρως ὅμως τριμερῆ ἀντήχησεν ἐκπυροκρότησις, ὁ στρατός ἤρχισεν πρῶτος τὸ πῦρ ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης κομίζεται ἄνθρωπος αἱματόφυρτος.

Συρεῖουσι περὶ τὸν πληγωμένον ἄλλ' οἱ ἐπιδαφιλεύοντες αὐτῷ τὰς περιποιήσεις μένουσιν ἐμβρόντητοι, βλέποντες ὑπὸ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ζῶντα πρᾶκτορος τῆς ἀστυνομίας.

«Ὀὕτω δὲ ὁ μὲν στρατὸς δίδωσι τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ἡ δὲ ἀστυνομία τὸ πρῶτον θῦμα.»

«Ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἐδόθη πλέον.

«Οἱ στρατιῶται τοῦ 7ου σώματος ὤρμησαν πρὸς τὴν πλατεῖαν» οἱ ἐργάται ἀποκρουσθέντες συνωθοῦνται φεύγοντες εἰς τὰς παρακειμένας ὁδοὺς. Ἐκείνοι μὲν προσπαθοῦσι νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὰς θέσεις των οὗτοι δὲ εἰς τὴν στροφὴν τῶν ὁδῶν ἀγωνίζονται νὰ τοὺς ἀποκλείσωσι δι' ὁδοφραγμάτων ἕτεροι δὲ τέλος ἐν τῇ συγχύσει τῆς ὁγῆς αὐτῶν, τρέχουσι τῆ δε κακίσει ὡς μαινόμενοι καὶ ἄφρονι.

«Ἡ Λυὼν μαστίχεται ὑπὸ ἐμφυλίου πολέμου, τὰ δὲ στρατεύματα ὡς ὑπὸ ἤλεκτρικου τινος ρεύματος ἐρεθίζόμενα πυροβολοῦσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

«Τὸ πυροβόλον ἦχει ἐν τῇ πλατεῖᾳ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου, ἡ δὲ μυθραλιόβολος ἐπιστρώνει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδιά. Ἡ συγκινοῦν διακόπτεται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, αἱ πλείεσαι δὲ τῶν μερίδων ἀπομωνεύονται, μάτῃν ἐπιχειροῦσι τὴν συνένωσιν ἢ ἀταξία φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον, πολλοὶ τῶν ἀρχηγῶν ἀποουσιάζουσι, τὰς δὲ καρδίας πάντων κατακλυθάνει ἀποθάρρυνσις. Ἐν τῇ φρικτῇ δὲ ταύτῃ συγχύσει μόλις κατορθοῦνται ἡ σύστασις ἐξ κέντρων ἐνεργείας.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξακολουθοῦσι, μάχη δὲ συνάπτεται εἰς διάφορα μέρη. Ἐπὶ τῆς γεφύρας du Change πεφραγμένη, οἱ ἐπαναστάται ἀναγκάζουσιν εἰς ὑποχώρησιν τέσσαρας λόγους. Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὰ στρατεύματα ἀναντινάσσουσιν εἰς τὸν ἀέρα οἰκίαν ἐξ ἧς ἐπυροβόλον κατ' αὐτῶν.»

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐκτραγωδήσωμεν τὸν αἱματηρὸν ἀγῶνα, ὅστις καθυμάτωσε τὴν Λυὼν τὴν 10, 11, καὶ 12 Ἀπριλίου. Τὴν τελευταίαν

ταύτην ἡμέραν ἀπεράσισε τέλος ἡ Ἀρχὴ ν' ἀπαλλαγῆ τῆς ἐπαναστάσεως. Τούτου δ' ἕνεκα κατελήθη μὲν ἡ Γκιλλοτιέρ, ἐπιδρομὴ δὲ ἐπιτυχὴς ἐγένετο ἐν τῷ προαστειῷ τοῦ Vaise ὥστε ὑπελείθη εἰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν μόνη ἡ συνοικία τῶν Κορδελιερῶν ἄλλὰ δύο λόχοι πεζικοῦ ὑπὸ δύο πυροβόλων ὑποστηρίζομενοι ἐκτοπίζουσι τοὺς ἐπαναστάτας ἐκ τῶν θέσεών των, οἱ δὲ ἐναπομείναντες κλείονται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Κορδελιερῶν ἐν τῇ ἐντῷ, ὀλίγου ἡττηθέντες βιάονται τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν καὶ οὕτως ἡ ἐν Λυών ἐπανάστασις καταβάλλεται.

Τὸ αὐτὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη καὶ ἐν Λυονεῖλλῃ ὁ δὲ Κλεμέντιος Θωμᾶς καὶ οἱ θιασῆται αὐτοῦ ἐγένοντο ἀνάρπαστοι.

Ἐν Παρισίοις δὲ ὅπου τὰ κόμματα ἐπιήσαντο ἀποπειράς τινὰς ἐξεγέρσεις, ὀλίγοι ἀπῆντησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν. Τούτο δὲ ἀπέδειξε τοῖς πεποιθῶσιν ἐπὶ τὰς μυστικὰς εταίριας, ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσι σπουδαιότητα οἱ ὄρκοι οἱ ἐπὶ τῆς μαχίρας ἀπαγγελθόμενοι.

Τῇ 6 ἑλίου Φεβρουαρίου 1835 ἡ τῶν ἐμοτιμῶν Βουλὴ ἀπορηνομένη περὶ τῆς ταυτότητος τῆς ἀρχῆς, τῶν ἐν Λυών, Λυονεῖλλῃ, Παρισίοις, Ἀγίῳ Στεφάνῳ, Βεζανσῶνι καὶ ἀλλαχοῦ λαθουσῶν χώρων ἐπαναστατικῶν κινήσεων, ἐπλήρωσε διὰ τῶν ἐκκληθέντων ὡς ἀρχηγῶν τῆς συνοματίας τὰς δωμάτιας τῆς Ἁγίας Πελαγίας.

Ἀναφέρονται κατ' ἐλόγησιν τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισημοτέρων αἰματωσῶν, ὧν οἱ πλείους συμμετέσχον καὶ τῆς ἐφεξῆς ἐκτιθεμένης ἀποδράσεως.

Εἰσὶ δὲ Γκινάρ τις ὅστις γενόμενος ταγματάρχης τοῦ Παρισίου πυροβολικοῦ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1848, κατεδικάσθη εἰς διηνεκὴ δεσμά ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνεπέα τῶν ἀποκαλύψεων τῆς 13 Ἰουνίου 1849.

Ὁ Raspail ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἀνεμίχθη εἰς τὰ κατὰ τὴν 15 Μαΐου 1848 λαθόντα χώρων. Οὐδέποτε τις ὅστις τῇ 15 Μαΐου ἀνελαθε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὴν διάλυσιν τῆς συνταγματικῆς Συνελεύσεως. Ἀρμάνδος Μαρὰστ, ὁ μετὰ ταῦτα πρόεδρος τῆς πρώτης Δημοκρατικῆς συνελεύσεως, ἕτερος τις ἀπὸ συνομῶν τοῦ διορισθεὶς ἐπαρχος τῆς Ἀστυνομίας, ἕτερος ἱατρὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, καὶ τέλος ὁ Γοδφρείδος Καβαίνιακ, Μαρτίνος Βερνάνδος καὶ ἄλλοι.

Παραλείποντες τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς ἐνώπιον τῆς βουλῆς τῶν ὁμοτιμῶν διεξαχθείσης δίκης αὐτῶν, ἀναφέρονται τὰ περὶ τὴν ὁραπέτευσιν ἐρανίζόμενοι κατ' ἐλόγησιν τὰ ὑπὸ Λουδοβίκου Βΐξυ περὶ αὐτῆς ἐκτιθέμενα.

«Ἐν τῷ διαμερίσματι τῆς φυλακῆς τῷ κολουμένῳ τριῆμα τῶν χρεῶν, παρὰ τὴν κλίμακα τὴν εἰς τὸ οἰνωπυλεῖον τῶν φυλακισμένων ἀγούσαν, ὑπῆρχεν ὑπόγειόν τι ἀντικρῶ τῆς ὕψους τῆς αὐλῆς, κείμενον καὶ διὰ μικροῦ διαδρόμου ἀπ' αὐτῆς χωρίζομενον. Τινὲς τῶν φυλακισμένων, ἐν οἷς καὶ οἱ προμνησθέντες Γκινάρ, Καβαίνιακ, καὶ Ἀρμάνδος, παρατηρήσαντες αὐτὸ οὐ μόνον πρὸς δραπέτευσιν πρόσφορον τὸ ἐθεώρησαν

ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα τοῦ νὰ εἰσχωρήσωσι μέχρις αὐτοῦ ταχέως ἐπινοήθησαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀδελφὴ ἐνός τῶν ἐγκλειστων τούτων, κατῴρωσε νὰ εἰσαγάγῃ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς τὰ πρὸς διατρήσιν ἀπαιτούμενα, ἐπελήφθησαν ταχέως τοῦ ἔργου.

«Πρὸς ἀποφυγὴν παντός ἐξ ἀδιακρισίας ἐκπεποιημένου κινδύνου, οἱ τὸ σχέδιον ἐξυφάναντες, ἀπεισιώπησαν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πλείστου μέρους τῶν ἐταίρων, τούτου δ' ἕνεκα τὸ ἔργον τῶν αἰσιώτατα ἐπερατώθη» διότι, ἐνῶ τινὲς τούτων εἰργάζοντο ἐν τῷ ὑπογείῳ πρὸς τὸ φῶς λυχνίας ἀμυδρᾶς καὶ ταχέως ἀποσβενημένης, ἕτεροι ἐξετέλουν τὸ ἔργον σκοπῶν ἀγρύπνων, πάντοτε προθύμων ν' ἀποτρέψωσι μὲν τὴν προσοχὴν τῶν ὁμοισπαθῶν αὐτοῖς νὰ ματαιώσωσι δὲ διὰ παντοῦ ὁλοιοτήτων τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν φυλάκων.

«Θυρασίαν δὲ ἀναπτύξαντες δραστηριότητα, σνηεπλήρωσαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἔργον, οὕτως ὥστε ἡ μυστικὴ ὁδὸς ἐπεκτεινομένη ὑπὸ τὴν φυλακὴν ὑπερέβαινε τὰ ὅρια αὐτῆς.

«Τῇ 12 Ἰουλίου ἐπερόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὰς τελευταίας προπαρασκευάς, οἱ δὲ ἐξῴθεν συνεργοῦντες αὐτοῖς, ἔλασον τέλος τὰς ὁδηγίας των.

«Ἴνα δὲ ἀποκοιμίσωσι τὴν τοῦ διευθυντοῦ δυσπιστίαν, ἀπηύθυνον αὐτῷ ποικίλας αἰτήσεις σκοπούσας εἰς τὴν διαρκῆ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πελαγίᾳ διαμονὴν αὐτῶν, ὁ δὲ Ἀρμάνδος Μορὰστ ὅστις ἐκάστης ἐσπέρας συνειθίζε νὰ λούηται, διέταξε, κατὰ τὸ σῆμα, τὰ περὶ τὸ λουτρὸν αὐτοῦ, διὰ τὴν δεκάτην ὥραν.

«Τῆς δὲ νυκτὸς ἐπελθούσης ἅπαντα ἦσαν τετελεσμένα τὸ ἐξ ἐρανοῦ συναχθὲν ποσὸν ἀπεστάλη, ἵνα διανεμηθῇ τοῖς ἐγκλειστοῖς, αἱ δὲ μέλλουσαι νὰ δεχθῶσιν αὐτοῦ ἐξερρομένους ἄμαζαι ἤρξαντο περιτρέχουσαι περὶ τὴν Ἁγίαν Πελαγίαν.

«Ὁ Ἀρμάνδος Βερβὲ συνοδεύων ἀπὸ ὠλένης τὴν σύμβιον ἐνός τῶν ἐγκλειστων, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀπέναντι κειμένην οἰκίαν, ἧς ἡ κατοχὴ ἦν τῶν ὧν οὐκ ἔμεν, ἐφ' οἷσθ' ὅποτε προφάσει ὁ δὲ Στέφανος Ἀργαῖῳ μετ' ἄλλων ἐταίρων κατέλαθε τὸ κατανικρῶ τοῦ ὀματίου τοῦ Γκινάρδ' εὐρισκόμενον δωμάτιον ἵνα, διὰ σημείων συμπεφωνημένων, ὀνηθῆ νὰ μνηύσῃ τοῖς ἐγκλειστοῖς τὴν ὥραν καθ' ἣν αἰτε παρακείμενοι ὁδοὶ διετέλουν ἐρημοὶ διαδρατῶν, καὶ οἱ νυκτοφύλακες ὄχοντο. (α)

«Ὁ δὲ Γκινάρδ' ὤφριε τὸ ἐπ' αὐτὸν, νὰ δηλώσῃ εἰς τοὺς βοηθοὺς τῆς ἀποδράσεώς των, ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ βραίνουσι καλῶς, πε-

(α) Τὸ διατρήθην ὑπὸ τῶν ἐγκλειστων ὑπόγειον εἶχε μήκος δέκα καὶ ἐπὶ μέρων ἐπειδὴ δὲ ἡ δραπέτευσίς ἐμελλε νὰ γῆν διὰ κήπου κατανικρῶ τῆς φυλακῆς κειμένου, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ὁπ' ἔπρεπε νὰ ἀνοίγῃ τὴν στιγμήν τῆς ἀποδράσεως ὅθεν δύο ὥρας πρὸ ταύτης τρεῖς τῶν ἐγκλειστων, ἐστάλησαν εἰς τὸ ὑπόγειον ἵνα συμπληρώσωσι τὴν τῆς ὁπῆς ἐν τῷ κήπῳ διόρυξιν ὅστω δὲ ὅτε πάντες καθῆλλον πρὸς συνάντησιν αὐτῶν ἦτε ὅπῃ ἦν τετελεσμένη, καὶ τρεῖς τῶν ἐγκλειστων εὐρισκόντο ἐντὸς τοῦ κήπου παρὰ τὸ στόμιον αὐτῆς.

Alfred Sirven. Les Prisons Politiques.

ριπατῶν ἐνώπιον λυχνίας, ἀνεγείρων δὲ αὐτὴν, ὅτε ἐμελλε καὶ αὐτὸς νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὑπόγειον.

«Ὅκτῳ ὥρᾳ ἔκρουσε τὸ τῆς φυλακῆς ὠρολόγιον τότε δὲ οἱ μεμνημένοι προσερχόμενοι τοῖς μὴ τοιοῦτοις ἔλεγον ἐν ἑκάστῳ.

«Θίλεις νὰ ἐλευθερωθῆς; — Ἴδου χρήματα, σπεῦσον εἰς τὸ ὑπόγειον.

«Τινὲς μὲν ἀπέριψαν τὴν προσοχάν. Ἄβτεροι δὲ ἐδέχθησαν αὐτὴν μετὰ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ἐνῶ δὲ ἕκαστος μόνος ἔσπευδε πρὸς τὸ μυστικὸν συνεντευκτήριον, μικρὰ ὁμὰς ἐταίρων ἵνα ἐπισπίσῃται τὴν τῶν φυλάκων προσοχὴν, συνήλθεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου τοῦ Ἀρμάνδου, ἔβη κατὰ τὸ εἰσῆδος οἱ ἐγκλειστοὶ συνεργοῦμενοι ἐκάστης ἐσπέρας, ἤκουον τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀγγελιαφόρου (Messagiere).

«Τὰ πάντα ἐτελείωσαν οἱ φυγάδες συνελθόντες ἐν τῷ ὑπογείῳ ἤρξαντο ἀναρριχώμενοι τὴν στενὴν καὶ πνιγρὰν ὁδὸν τὴν μέλλουσαν νὰ ἀξῆ αὐτοὺς εἰς τὸ φῶς.

«.....Οἱ πρῶτοι ἐξελθόντες, μετὰ μεγάλας προσπαθείας κατῴρωσαν νὰ προσδέσωσιν εἰς κλάδον δένδρου παρὰ τὴν ὀπὴν κειμένου, τὸ ἄκρον σχοινίου προσερχομένου κάτωθεν, διὰ τοῦ ὁποίου ἕκαστος τῶν ἐγκλειστων καὶ ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ βοηθούμενος, ἀνήρχετο ἐκ τοῦ βύθους φρέκτος τριῶν περίπου μέτρων.

«Τέλος δὲ οἱ διαδοχικῶς ἀνερχόμενοι παρετάχθησαν ὡς πρὸς μάχην εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ κήπου καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, μέχρι οὗ ἀνήλθον καὶ οἱ τελευταῖοι Καβαίνιακ καὶ Ἰμβέρτ.

«Τότε ἠκούσθη σιγῆς τινος πρὸς ὃν ἕτερος ἀπῆντησεν ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ πάντες συνέδραμον πρὸς τὴν οἰκίαν.

«Ἐπειδὴ ὅμως κρούσαντες τὴν τοῦ κήπου θύραν ἔλαβον ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τοῦ θυρωροῦ μὴ στέργοντος νὰ ἀνοίξῃ, ἐκβιάζουσιν αὐτὴν πρὶν ἢ οὗτος λάθῃ καιρὸν νὰ ἐπικαλεσθῇ βοηθίαν, καὶ διὰ τῶν φωνῶν διεγείρη τὴν προσοχὴν τῶν νυκτοφυλάκων. Εἰσορμησαντες δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ ἐκπεληγμένου θυρωροῦ, καὶ τῶν διαδρατῶν οἵτινες ἴστανται κελυφῆτες πρὸ τοῦ ἀτάκτου θορύβου ὃ ἀποτελοῦσιν οἱ φυγάδες σπεύδοντες πρὸς τὰς ἀμάζας, διασκορπίζονται ἐντὸς οἰκίας μόλις λεπτῶν ἀπὸ τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἐκ τῆς φυλακῆς, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὑπὸ τὰ ὄπλα καὶ τὰ ὄπλα τῶν σκοπῶν οἵτινες ἐπὶ τοῦ σκοπευτηρίου ἰστάμενοι ἀκίνητοι μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ βραχίονος μελαγχολικῶς πω; ἀτερίζουσι πρὸς σκηνὴν ἣν οὐδὲ λως νοοῦσι.»

Νεὰ δὲ θύματα ἐδέχθη ἡ Ἁγία Πελαγία ἀπὸ τοῦ 1840 μέχρι τοῦ 1847 ἐξ ὧν παραθέτομεν τὸν Ἰββᾶ Λαμεναί.

Ὁ ἱερεύς τοῦ διαρκῆς ὀριστικῶς πάντα μετὰ τῆς παρωσύνης δεσμῶν, ἀπέριψε τὴν προσερχεθεῖσαν αὐτῷ ρωμαϊκὴν πορφύραν καὶ ἀνεδέχθη τὸ ἄχαρι τοῦ ἀποστόλου τοῦ λαοῦ ὑπόργημα.

Ἄλλ' ἡ μερίς ἦτις ποτὲ ὑπερεξέθεισεν αὐτὸν, τὸν ἀπεσάρθη τέλος μετὰ ματίας. Εἰς δὲ τῶν διατενομένων ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἐνδοξον συγγραφέα τῶν λόγων πιστοῦ εἰς, ἀφασίωσις

αὐτοῦ, προέβη μέχρι φανατικῆς τρυφερότητος, περιέστη εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ γράψῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ἐκτρομακτικὸν κατασκευασμα φύσεως ἀετοῦ λέοντος, καὶ τίγρεως ἴσως, οὐδέποτε ὅμως ἄρνού.

«Ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἔλεγεν αὐτῷ δ' ἐπιστολῆς σου, εἶνε συμπεφυμένη διὰ σαρκατιμῶν οὗ; καὶ αὐτὸς ὁ Βολταῖρος ἤθελε ζῆλεῦσαι.»

Τὴν 26 Δεκεμβρίου 1840 τὸ δικαστήριον τοῦ Σηκουάνα κατεδικάσεν τὸν Λαμεναί εἰς ἐξοχὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ πρόστιμον 2,000 φράγκων ἕνεκα συγγραφῆς αὐτοῦ ἐπιχευομένης ὁ Τόπος καὶ ἡ Κυβέρνησις.

Εἰς τὸ ὑψηλότερον δὲ μέρος τῆς αὐλακῆς τῆς Ἁγίας Πελαγίας ἀμέσως ὑπὸ τὴν στέγην, ἐντὸς δωματίου εὐρέως πλὴν χαμηλοῦ καὶ διὰ τεσσάρων στενῶν ὁπῶν φωτιζόμενον, διήλθεν ὁ Λαμεναί ὁλόκληρον τὸ πεντηκστὸν ἔνατον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς μετέωρου ταύτης φυλακῆς οὐδέποτε ἔστρεψε πρὸ τῆς ἐξόδου του, νὰ ὑπερβῇ τὸν ὁδόν, ὅθεν πολυάριθμοι φίλοι ἀνήρχοντο πρὸς αὐτὸν ἐκάστης ἡμέρας. Ἀναπεπταμένον δὲ πρὸς πάντα ἄμιον τὸ δωματίον του ἦν τοῦ μὲν χειμῶνος παγετῶδες, τοῦ δὲ θέρους ἀληθῆς κλίμακος. Βεβαίως ἦν ἐλευθερὸς νὰ ζήτησῃ ἕτεραν κατοικίαν, ἀλλὰ τίς γιγνώσκων τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λαμεναί, ἤθελε ποτε φαντασθῆ ὅτι θὰ ἔστρεψε νὰ ὑπογράψῃ τοιαύτην αἴτησιν.

Ἄκαμπτος καὶ ὑπομονητικὸς προσέφερε τὴν ἐλευθερίαν του, ὡς ἤθελε ὄσση καὶ αὐτὴν τὴν ὥσῃν του.

Ἦ τοῦ 1848 ἐπανάστασις ἀνεδείξεν αὐτὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ καὶ τότε μικροῦ δεῖν ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Πελαγίαν, ἕνεκα τοῦ συντασσομένου Λαοῦ του. Διότι ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις, ἵνα διεγείρῃ τὴν κατ' αὐτοῦ καταφροσὴν ἠρωτῆσῆ νὰ ἐπιτρέψῃ, παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Λαμεναί, τὰς καταδιώξεις, ὥστε μόνος ὁ διεφυγῆς τοῦ συντασσομένου Λαοῦ κατεδικάσθη τὴν 25 ὀκτωβρίου 1848 εἰς φυλάκισιν μὲν ἐνός μηνός, πρόστιμον δὲ φράγκων 600.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Λαμεναί τὴν 27 Φεβρουαρίου 1854 διότι, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγε, ὅν ἠθάνετο πλέον ἐν ἐκτῷ ἰδέαν τινα ἱκανὴν νὰ τῷ καταστήσῃ ποθητὴν τὴν ζωὴν.

Ἐκτελέθη ὡς πτωχός.

«Θέλω ἔλεγεν εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ, νὰ ἐνταφιασθῶ μετὰ τῶν πτωχῶν, καὶ ὡς αὐτοῖς δὲν θὰ τεθῆ τίποτε ἐπὶ τοῦ τάφου μου, οὔτε ἀπλοῦς λίθος· θὰ ἀχθῆ δὲ τὸ σῶμα μου, εὐθὺς πρὸς τὸ κοιμητήριον, χωρὶς νὰ εἰσαχθῆ εἰς καμμίαν ἐκκλησίαν.....»

Ἡ ἀστυνομία εἰς ὀκτῶ μόνον ἄξιωμα ἐπέτρεψε τὴν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Père-Lachaise εἴσοδον οὐδεὶς ἐπιτάγιος λόγος ἐξεφωνήθη διότι ἐσεβάσθησαν τὴν τελευταίαν θέλησιν του μόνος δὲ ὁ νεκροθάπτης, καθ' ἕξιν μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ οὐδέποτε ἐλθόντος Σταυροῦ, ἐνέπηξεν ῥάβδον ἄφ' ἧς ἐξήρτησε τεμάχιον χάρτου ἵνα δηλώσῃ ὅτι ἄνθρωπός τις ἀνεπαύετο ἐκεῖ. Ἀλλ' ἡ ῥάβδος αὐτὴ ὑπελείθη ὡς τὸ μόνον τοῦ τάφου τοῦ

Λαμεναί σημεῖον, ἐφ' ἱκανὸν εἰς τὸ μετὰ ταῦτα χρόνον.

Τὸ 1825 μεγάλα ἐπεχειρήθησαν πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Ἁγίας Πελαγίας ἐργασίαι, ἀνασταλεῖσαι μετὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου καὶ τότε μὲν ὑπέλαβον ὅτι δὲν ἤθελον ἐμφανισθῆ τοῦ λοιποῦ πολιτικοῦ κατὰδικίου ταχέως ὅμως ἠθάνθησαν τὴν μεγάλην πλάνην των· διότι τὸ φιλόποπον τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως καὶ τρόμου βραίνοντος πρὸς τὰ φιλελεύθερα μέτρα, ἐπνύχθη τὸν ἀριμὸν τῶν δυσπρεστημένων, αἱ δὲ στάσεις καὶ ἐπαναστάσεις, ἐπελθούσαι συχνότεραι, ταχέως ἀντικατέστησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκείνουσ οὗ; ἡ τοῦ λαοῦ νίκη ἀπὸ λευθέρως.

Τὸ 1848 ὅς εἰ καὶ ἡ φυλακὴ τῆς ὁδοῦ τῆς Κλειθῆς περιέκλειεν ἀπλοῦς πταίστας, ὁ ἐπικρατῶν ὅμως ὑπόκωφος ἀναβρασμός, ταχέως ἐνέκλεισε νέους πελάτας.

Σήμερον (1867) ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πελαγίᾳ διαμονὴ εἶται ἤγρον ἀστυρῆ ἡ κατὰ τὸ παρελθόν, ὀλίγα γίνονται σπουδαία παράπονα. Τούτου δ' ἕνεκα κλειόμεν τὸ περὶ αὐτῆς ἄρθρον, ἔχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι μετὰ τὰ ἀνυπομῶνους περιεμένονα ἐγκλίμα τῆς οἰκονομίας, τὸ οὐκ πολιτικὰ ἐγκλήματα προορισμένον τμήμα εἶται ἀληθῆς μονοτονία.

V
ΤΟΛΕΣΜΩΤΗΡΙΟΝ
LA CONCIERGERIE
I

Τὸ Δεσμωτήριον ἐν ἧς κεῖται θέσει ἐπιούρει τὸ βλέμμα τοῦ πρᾶκτορικοῦ διὰ τριῶν ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ ὠρολογίου κειμένων κίονδρικῶν πύργων, καὶ διὰ τετάρτου τετραγώνου παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, οἵτινες περιάπτουσιν αὐτῷ ἐξωτερικὸν γμαφικόν, ἀλλόκοτον, καὶ εἰς προγενεστέρων ἐποχῆν ἀποτρόπαιον.

Οἱ τρεῖς δὲ πρῶτοι πύργοι, ὧν ὁ μὲν ἐδῶ εἰς τὸ σύνθημα τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βερβολομαίου, αἱ δὲ ἕτεροι ἐνέκλεισαν ὅτε μὲν ἀγνοῦντοὺς μάρτυρας, ὅτε δὲ εὐτελεστάτους κκούργους, διαγράφοντες ἐπὶ αἰῶνας τὸ κατηφῆς αὐτῶν σχῆμα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

ἀπλῶς ἐστιατόριον ἢ μαγειρεῖον τοῦ βασιλέως, χάριν τῶν ὑπκόων τῶν διατεινομένων, ὅτι μίαν μόνην ἔχουσι φυλακὴν, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι δέκα.

Ὁ αἰὼν δὲ ἡμῶν, ἦν τοῦ μεταίωanos ἀδύμων, τοῖς μὲν βασιλεῦσιν οἰκοδομεῖ μόνον μέγαρα, στρατώνας καὶ μαγειρεῖον, τὰς δὲ φυλακὰς καθιδρύει μακρὰν αὐτῶν καὶ ἐν ἀπόπτῳ. (ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

THE ARCHAIC GREEKS.

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ φυλλ. 18)

B.

Ἀποικίαι

Οὐδεὶς ἕτερος λαὸς, ἢ ὁ λίαν εὐκίνητος καὶ ζωηρὸς τῶν Ἑλλήνων ἀπέστειλε πλειοτέρας ἀποικίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οὗτοι μετρηάστευσαν πρὸς ἀνατολὰς τε καὶ δυσμὰς, εἴτε ὡς φυγάδες ἢ δυσηρέστημένοι ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῶν, εἴτε χάριν ἐμπορίου... Πλείτται τῶν ἀποικίων τούτων ἐγένοντο ἰσχυραὶ καὶ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐπανήρχετο πάλιν μεμορφωμένον εἰς τὴν μητρόπολιν. Διετέλουν πισταὶ τοῖς νόμοις τῆς πατρίδος ὡς καὶ ταῖς πολιτικαῖς αὐτῆς διατάξεις, διατηροῦσαι ταῦτα σῶα καὶ ἀνέπαφα ἐν ταῖς μεμακρυσμέναις ἐκείναις χώραις. Αἱ πλείστα τούτων διέκειντο ἐλεύθεραι, ἀλλὰ καὶ ὅτε ὑπὸ Πέρσου κατακτητοῦ τῶν μερῶν ἐκείνων διωρίζετο ἐν αὐταῖς Σατραπείας τις, τὸ ἑλληνικὸν ὅμως πνεῦμα καὶ ἡ τῆς γλώσσης μετὰ τῶν ἡθῶν συνάφεια, διετηροῦντο διηλεκτῶς ἐν αὐταῖς.

Ἄπασαι αἱ ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων περιωρίζοντο ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὡς αἱ τῶν Φοινίκων ἐν ταῖς παραλίαις τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Αἱ ἀρχαιότεραι δὲ, αἱ ἡμῖν μετὰ βεβαιότητος γνωσταί, ἦσαν αἱ ἐπὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ Αἰτωλῶν, Ἰώνων καὶ Δωριέων συστηθεῖσαι, καὶ ἀληθῶς αἱ πρῶται τὴν ἀρχὴν λαβοῦσαι συνεπεία τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν. Οἱ Αἰολεῖς κατέσχον τὴν Μυσίαν καὶ τὰς νήσους Λέσβου, Τένεδου καὶ τὰς ἑκατοννήσους (τὰ νῦν Μοσχονήσια) καὶ ἐθεμελίωσαν δώδεκα πόλεις, ἐν αἷς τὴν Κύμην (Τσανταρλί) καὶ τὴν Σμύρνην, τὴν οὐ μόνον ἀξιολογώτεραν ἀκολουθῶς γενομένην, ἀλλὰ καὶ ἔδραν τῆς ἀσιατικῆς λαμπρότητος καὶ πολυτελείας ἀναδειχθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Καισάρων τῆς κοσμοκράτορος Ρώμης. Ἐνταῦθα, ἐν Σμύρνη, ἔρρεεν ὁ ποταμὸς αὐτῆς Μέλης παρά τινι μικρῷ σπηλαίῳ, ἐντὸς τοῦ ὁ-

ποίου ὁ Ὅμηρος ἐστιχοῦργεῖ τὰ ἀθάνατα ποιήματα αὐτοῦ. Ἄλλως τε ἐν Σμύρνη πλείστα πατροπαράδοτα διηγήματα ἀνεφέροντο, ἀφορῶντα τὴν τοῦ Ὁμήρου ἀτομικότητα· οἱ δὲ Σμυρναῖοι πρὸς τούτοις ναὸν τῷ ποιητῇ αὐτῶν ἀνήγειραν καὶ θείαις τιμαῖς ἐλάτρευον αὐτὸν, ἔκοψαν δὲ καὶ νόμισμα πρὸς τιμὴν του.

Ἰωνικαὶ δ' ἀποικίαι, ὑπὸ Νηλέως, υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ὀδηγούμεναι, ἐξήκοντα ἔτη μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδον, κατέκτησαν τὰ παράλια τῆς Λυδίας, τὴν Σάμον καὶ τὴν Χίον. Ἐθεμελίωσαν δὲ καὶ οὗτοι δώδεκα πόλεις ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπάσας ἀνεξαρτήτους, ἀλλὰ συνδεόμενας δι' ὁμοσπονδιακῶν δεσμῶν, αἵτινες, εἰς τὸ ἱερὸν ἄλλος, τὸ παρ' αὐτῶν Πανιώνιον ἐπικληθὲν, παρά τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ, ἀπέστειλλον τοὺς πρεσβευτὰς αὐτῶν πρὸς συζήτησιν καὶ διευθέτησιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων. Ἐν τοῖς πόλεσι δὲ ταύταις συμπεριελήφθη ἀκολουθῶς καὶ ἡ Σμύρνη. Παρὰ τῷ ἱερῷ δὲ τούτῳ ἄλλοι ἀνήγειρον καὶ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ ἐπισημοτέρα αὐτῶν τῶν πόλεων ἦτο ἡ Μίλητος, ἢ πρώτη, φέρ' εἰπεῖν, καὶ πλουσιωτάτη ἐμπορικὴ πόλις μετὰ τὴν Τύρον καὶ τὴν Καρχηδόνα· καὶ οὐ μόνον ἀπέστειλε περὶ τὰς 300 μικρὰς ἀποικίας εἰς ἀπάσας τὰς παραλίαις τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς ἐξετείνετο μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τῆς Ἀσίας. Ἐκέκτητο δὲ περίπου ἑκατὸν ἐμπορικὰ πλοῖα. Ἡ ἐπανάστασις ὅμως ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου διεγερθεῖσα κατὰ τῶν Περσῶν, ἧς σφόδρα μετέσχον οἱ τε Ἴωνες καὶ οἱ Μιλήσιοι, ἐπήνεγκε τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης. Ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ἐξ ὀλοκλήρου καί τοι δ' ἀκολουθῶς ἀνωκοδομήθη, οὐδόλως πλέον ἀφίκετο εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς λαμπρότητα. Ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ πρῶτος γῆινην σφαῖραν κατασκευάσας καὶ γεωγραφικοὺς πίνακας χαράξας, ἀμφότεροι κοιτίς καὶ ἀρχὴ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ ἀπάσης τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐν Μίλητι ἐγεννήθησαν. Ἡ δὲ Φώκαια, καὶ αὕτη ἐκ τῶν δώδεκα (τανῦν Φωκίαι ἢ Φώκες) μετρήχεται μέγα ναυτικὸν ἐμπόριον, ὡς ἀντίζηλος τῆς Τύρου, ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ μέχρι τῶν Ἡρακλεῶς στηλῶν. Ἀφοῦ δ' ὁ Κῦρος ἐκυρίευσεν τὴν Λυδίαν, ὁ στρατηγὸς Ἀρπαγὸς, πολιορκήσας τὴν Φώκαιαν, ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς κατοίκους, ὅτι ἤρκει αὐτῷ πρὸς ἀπόδειξιν ὑποταγῆς νὰ χρημνίσωσιν ἓνα τῶν προμαχόνων

τοῦ ἀρτίως κατασκευασθέντος τείχους τῶν, πρὸς δὲ καὶ μίαν τινα οἰκίαν νὰ καθιερώσωσι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν. Οἱ Φωκεῖς, ἀποστρεφόμενοι τὴν δουλосύνην, ἀπήντησαν ὅτι θέλουσιν νὰ σκεφθῶσι μίαν ἡμέραν καὶ ἔπειτα ν' ἀποκριθῶσιν. Ἐνόσω δὲ οὗτοι θὰ συσκεφθῶσι καὶ ἀποφασίσωσιν, ἤθελον ὥστε ὁ Ἀρπαγὸς ν' ἀποσύρῃ τὸ στρατεύμα του ἐκ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Ὁ Ἀρπαγὸς εἰς τοῦτο συγκατένευσεν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ οἱ Φωκεῖς καθελκύσαντες τὰς πεντηκοντόρους τῶν (πλοῖα μὲ 50 κωπία) εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰσθῆβασαντες, ἐν αὐταῖς τὰ τέκνα τῶν, τὰς γυναῖκας, τὰ ἐπιπλα, πρὸς δὲ καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν τῶν καὶ ἄλλα ἀναθήματα, ἀπέπλευσαν εἰς Χίον, καὶ οὕτως οἱ Πέρσαι ἔσχον τὴν Φώκαιαν ἐρημον ἀνδρῶν.

« Ὁ δὲ Ἀρπαγὸς, ὡς ἐπήλασε τὴν στρατιὴν, ἐπολιόρχε αὐτοὺς, προϊσχύμενος ἔπεα, ὡς οἱ καταχρᾶ, εἰ βούλονται Φωκαῖες, προμαχεῶνα ἓνα μόνον τοῦ τείχεως ἐρεῖψαι καὶ οἰκημα ἐν κατιρῶσαι. Οἱ δὲ Φωκαῖες περὶ μεκτέοντες τῇ δουλосύνη, ἔφασαν θέλειν βουλευσασθαι ἡμέραν μίαν, καὶ ἔπειτα ὑποκρινέσθαι. Ἐν ᾧ δὲ βουλεύονται αὐτοὶ, ἀπαγαγεῖν ἐκείνον ἐκέλευσεν τὴν στρατιὴν ἀπὸ τοῦ τείχους. Ὁ δὲ Ἀρπαγὸς . . . ἀπήγαγε τὴν στρατιὴν, οἱ δὲ Φωκαῖες ἐν τούτῳ κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, ἐσθέμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἐπιπλα πάντα, πρὸς δὲ καὶ τὰ ἀγάλματα . . . ἔπλευσαν ἐπὶ Χίον. Τὴν δὲ Φωκαίην ἐρημωθεῖσαν ἀνδρῶν ἔσχον οἱ Πέρσαι. » (Ἡρόδ. βιβλ. 1, κεφ. 464).

Ἄλλὰ μετὰ τινα χρόνον, οἱ ἡμίσεις τῶν Φωκαίων, ὑπὸ νοσταλγίας κυριευθέντες καὶ τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν πατρίδα ἐπιποθοῦντες, ἐπέστρεψαν εἰς αὐτήν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἀποκατεστάθησαν εἰς τὴν νῆσον Κορσικήν, ἀλλ' ἀποδιωχθέντες ἐνετύθεν ὑπὸ τῶν Καρχηδόνων καὶ τῶν Τυρρηθῶν, μετέβησαν εἰς Ρήγιον τῆς Ἰταλίας καὶ τέλος εἰς Γαλατίαν ἐνθα ἐθεμελίωσαν τὴν Μασσαλίαν (Marseille). Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ὀρμώμενοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Τέω, ἐπισήμου ὠσαύτως πόλεως Ἰωνικῆς καὶ πατρίδος τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἐκαταίου, ὑπὸ τοῦ Ἀρπαγῶν καταθλιβόμενοι, ἀπέπλευσαν εἰς Θράκην καὶ ἐθεμελίωσαν τὰ Ἀβδηρα (Πολύστηλον). Ἐπὶ τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, ὀλίγον πρὸς βορρᾶν ἔκειτο ἡ Ἐφεσος, κέντρον τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐμπορίου μετὰ τὴν κατα-

στροφὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Φωκαίας, περίφημος διὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου πυρπολυθεῖς, μεγαλοπρεπέστερον ἀνωκοδομήθη. Ἡ νέα αὕτη κατασκευὴ τοῦ ναοῦ, δι' ἣν αἶτε γυνοῖκες τῆς Ἐφέσου προσήνεγον τὰ τιμαλφῆ αὐτῶν κειμήλια, καὶ ἅπαντες οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διὰ χρημάτων συνετέλεσαν, ἦν ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Δεινοκράτους, ὅστις πρὸς τοὺς ἄλλοις ἔκτισε καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τῷ Μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ ὑπέσχετο νὰ διασκευάσῃ τὸν Ἄθω (τανῦν Ἄγιον Ὄρος) εἰς προσωπικὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. Ἀγνοεῖται ὅμως διὰ τί ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπεποιήθη τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ὑπόσχεσιν τοῦ Ἀρχιτέκτονος. Ἰδού περιεργεῖας χάριν, πῶς ὁ γεωγράφος Στράβων ἀφηγγεῖται τὰ περὶ τῆς τοῦ Δεινοκράτους ὑποσχέσεως.

« Τοῦ δ' αὐτοῦ (Δεινοκράτους) καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν κτίσιν· τὸν δ' αὐτὸν ὑποσχέσθαι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ἄθω διασκευάσειν εἰς αὐτὸν, ὡσαυτεῖ ἐκ προχου (ὕδροφόρου ἀγγείου) τινὸς εἰς φιάλην καταχέοντα σπονδῆν, ποιήσαντα πόλεις δύο, τὴν μὲν ἐκ δεξιῶν τοῦ ὄρους, τὴν δ' ἐν ἀριστερᾷ, ἀπὸ δὲ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν ρέοντα ποταμόν. » (Στράβων. ΙΔ. κεφ. 641—23.)

Ἄλλὰ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτεμίδος ὑπόγειά τινα, καταφύγια ληστῶν, διασώζονται ὡς καὶ τὰ εἰρηπία αὐτοῦ, ἐρμαιον τῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἰδίως τῶν Ἀγγλῶν ἐπ' ἐσχάτων γινόμενα . . . Ὁ φιλόσοφος Ἡράκλειτος, ὁ διὰ τὴν στρυφνότητά καὶ ἀσάφειαν τῶν συγγραμμάτων του Σκοτεινὸς ἐπονομασθεῖς καὶ οἱ ἥρωες τῆς ζωγραφικῆς Παρράσιος καὶ Ἀπελλῆς ἔσχον πατρίδα τὴν Ἐφεσον.

Αἱ δ' ἐν Κάρια, Κῶ καὶ Ρόδῳ ἀποικίαι τῶν Δωριέων βραδύτερον καὶ βαθμηδὸν συνεστήθησαν. Τούτων διασημοτέρα ἐστὶν ἡ Ἀλικαρνασσός (τανῦν Βουδρούμη) πατρίς τοῦ Ἡροδότου, τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Διονυσίου, οὗτινος ἀώζεται μία Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπῆρχε τὸ Μανσῶλειον, ἦτοι ὁ τάφος τοῦ Μανσῶλου, ὁ ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἀρτεμισίας ἀνεγερθεὶς πρὸς διαιώνισιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς τε καὶ αὐτοῦ, καὶ ὄνπερ οἱ ἀρχαῖοι συγκατέτατον μετὰ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἐκτὸς τῆς Ἀλικαρνασσὸς ἐφημίετο καὶ ἡ ἀρχαία καὶ μὴ σωζομένη ἡδὴ πόλις τῆς Καρίας Κνίδος διὰ τὴν αὐτόσε λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ λαμπρὰ ἀγάλματα τοῦ Πραξιτέλους.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ παράλια τῆς Προποντίδος, τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ ἀποικίων, αἵτινες, πλὴν τῆς Λαμψάκου ἐκ Μιλήτου ἔσχον τὴν καταγωγὴν. Ἄπασαι δ' αὐταί, ἦτοι, ἡ Πέρινθος, τὸ Βυζάντιον, ἡ Χαλκιδῶν, ἡ Σινώπη, ἡ Κύζικος κτλ. μεγάλως ἠκμασαν καὶ τὸ ἐμπόριόν των ἐξετείνον μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τῆς Μεσημβρινῆς Ῥωσσίας καὶ περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Τὰ δὲ παράλια τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας κυρίως ὑπὸ Κορινθιακῶν καὶ Ἀθηναϊκῶν κατείχοντο ἀποικίων. Ἡ πρὸς τὸν Ἑλλησπόντον θαλασσοπλοία ἐγένετο ἐκ τῆς Σηστοῦ καὶ τῆς Καρδίας, πόλεων τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ἐπὶ δὲ τῆς Χαλκιδικῆς, οἱ μὲν Κορινθιοὶ ἐθεμελίωσαν τὴν Ποτιδαίαν, οἱ δ' Εὐβοεῖς τὴν Χαλκίδα· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὸ μετὰ τῆς Θράκης ἐμπόριόν των, κατέστησαν τὰς δύο ταύτας πόλεις πρὸς δὲ καὶ τὴν Ὀλυμπον φόρου ὑποτελεῖς. Ἄπασαι δ' αἱ χῶραι αὐταί, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου (νῦν κόλπου τῆς Κοντέσσας) Ἀθηναϊκὴ ἀποικία Ἀμφίπολις παρέστησαν ἀξιολογώτατον μέρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου.

Ἐτερον ὠραῖον Ἑλληνικὸν ἔδαφος παρουσιάζεται ἡμῖν πρὸς Δυσμὰς, ἐνθα ἡ Ἰταλία, τὰς χαρισίσσας καὶ τερπνάς αὐτῆς ἐξοχὰς προσεδείκνυεν ἵνα τοὺς ἐξ Ἀνατολῶν ἀφικνούμενους Ἕλληνας πρὸς ἑαυτὴν ἐφελκύσῃ, Ἡ Μεγάλῃ Ἑλλάδι (Magna Graecia) ἐνταῦθα ἀνδρῶν, ἀλλ' ὁμοιάζουσα πρὸς οὐρανὸν φωτοβολῶν ἀστερισκῶν, συναφείας καὶ συναρμογῆς στερουμένων, οὐδόλως παρέχει τῇ ἱστορίᾳ, διαρκῆ τοῖς ἀναγνώσταις μελέτην ἀλλὰ παροδικὴν μᾶλλον ἡδονήν. Ἡ θεμελίωσις τῶν πλείστων αὐτῆς ἀποικίων συμπίπτει περὶ τὰ 750—650 π. χ. καὶ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἦτο ὑπὸ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἅπασαι αἱ Ἑλληνικαὶ χῶραι ἦδη ἐκυβερνῶντο. Ποικιλόμορφοι οὖσαι τὴν καταγωγὴν, τὴν θεομοθεσίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν, αἱ πόλεις αὐταί, ὡς καὶ αἱ τῆς Κυρίως Ἑλλάδος, δὲν συνεδέοντο ὅμως ὑπὸ ἰσχυροῦ πολιτικοῦ δεσμοῦ. Ὅθεν ἡ ἑλλειπὴς αὐτῶν ἱστορία, καθίσταται μονομερῆς ἐκάστης πόλεως ἱστορία, διεγείρουσα, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν θαυμασμὸν καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης καὶ τὴν νομοθεσίαν αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δ' οὐ μικρὰν λύπην διὰ τὴν στήρησιν ἱστορίας σταθερωτέρας καὶ εὐαρεστοτέρας τῶν περὶ αὐτῶν.

Ἐνταῦθα ἠκμαζον ἡ πόλις Τάρας, πατρίς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ καὶ φίλου τοῦ Πλάτωνος Ἀρχύτου, θεμελιωθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων, ὑπὸ τῶν ἐξ ἀνόμων συνοικεσιῶν γεννηθέντων Παρθενίων καὶ διὰ πλείστων ἐπιτυχῶν πολέμων κατὰ τῶν γειτνιαζόντων βαρβάρων λαῶν δοξασθεῖσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλος διὰ τῆς ἡδύπαθείας καὶ τῆς πολυτελείας παρακμάσασα. Ἡ Κρότων (νῦν Crotona), πόλις ἰσχυρὰ, ἀλλ' ἦτις, ἐπὶ τινι μεγάλῃ μάχῃ παρὰ τὸν Νάγγρον ποταμὸν ἠττηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπιζεφυρίων τῆς Ἰταλίας Λογρῶν, κατεστράφη ὀλοσχερῶς. Ἐνταῦθα ἠκμαζεν ὁ Πυθαγόρας, ὁ καθιδρυτῆς οὗτος τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ἐξ ἧς παρήχθησαν οἱ σοφώτεροι νομοθέται καὶ μεταρρυθμισταὶ τῶν πόλεων. Οἱ Κροτωνιάται ἦσαν ὡσαύτως περίφημοι διὰ τὰ σωματικά αὐτῶν γυμνάσματα, ὅθεν καὶ τὸ ἀπόφθεγμα· «ὁ ἐσχάτος Κροτωνιάτης κάλλιστος τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων». Ἡ Κρότων πληθὺν ἀνδρῶν ἀθλητῶν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀπέστειλεν. Ὁ Μίλων, περίφημος ἑλλην ἀθλητῆς, ἦν Κροτωνιάτης. Ἐπτάκις οὗτος ἠρίστευσεν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι· κατεῖχε δὲ τοσαύτην σωματικὴν ρωμαλαιοτήτα, ὥστε, καθὰ διηγούντα περὶ αὐτοῦ, διὰ τῶν χειρῶν του ἀνεστήλωσε τὴν καταπίπτουσαν ὀροφὴν μιᾶς αἰθούσης Πυθαγοριστῶν πρὸς δὲ τούτοις ἡδύνατο νὰ βαστάσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του βούν, καὶ νὰ φονεύσῃ δὲ αὐτὸν διὰ τοῦ γρόνου. Ἡ Σύβαρις, διαβόητος διὰ τὴν ἀσωτείαν καὶ μαλθακότητα τῶν ἐγκατοίκων, ἦτις τὸ κατ' ἀρχὰς ἦν ἰσχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη, ἐξουσιάζουσα 25 πόλεις φόρου ὑποτελεῖς, ἀλλ' ἀκολουθῶς ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν, οἵτινες ἐισαγαγόντες τὰ ρεῖθρα ποταμοῦ ἐντὸς τῆς χώρας, ἐξολοκλήρου κατερῆμωσαν αὐτήν. Ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἀνδρῶν ἡ πόλις τῶν Θουριῶν (νῦν Terra Iuvenna) ἐν μέρει ἐξ Ἀττικῆς οἰκισθεῖσα. Τοῖς Δουρίαις ὁ ἐκ Κατῶνης Χαρώνδας ἐχορήγησε νόμους σοφοῦς, ὡσπερ καὶ ὁ Ζάλευκος τοῖς ἐπιζεφυρίοις Λοκροῖς, ὧν τινων ἀμφοτέρων αἱ λαμπραὶ θεομοθεσίαι διήρκεσαν ἀκμάζουσαι ἐπὶ πλέον τῶν 200 ἐτῶν.

Καὶ ἡ Σικελία ὡσαύτως ἐπροικίσθη με ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἐν αἷς ἡ πόλις τῶν Συρακουσῶν μεγάλως ἐξέχει, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵτινες μετέβησαν ἐκεῖσε ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἡρακλεῖδου Ἀρχία τὸ 758 π. Χ. Πατρίς τοῦ περιφήμου μαθηματι-

κου Αρχιμήδους και του ποιητού Θεοκρίτου. Η πόλις αυτή επί μακρόν χρόνον εκουρίευσεν της Σικελίας, συμπεριλαμβάνουσα εν τῇ ιστορίᾳ αὐτῆς τὴν ιστορίαν ἀπάσης τῆς νήσου.

Ὁ Γέλων ἐθεμελίωσε τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης τῆς. Οὗτος ἦν εἰς τῶν σοφῶν κάγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν ἔχει ἐπὶ τοῦ Ξέρξου, υἱοῦ τοῦ Δαρείου, ἐνίκησε δὲ κατὰ κράτος τοὺς μετὰ τῶν συμμάχων τῶν Περσῶν εἰσβαλόντας εἰς εἰς τὴν Σικελίαν Καρχηδόνιους, και ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του, ἐμφυχόνων τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας και τὴν γεωργίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὡς Ἡρώς ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ὁ ἀδελφός του Ἰέρων Α' τὸν διεδέχθη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις τῆς πόλεως ὑψήθη, ἡ βασιλικὴ αὐλὴ ἐπὶ μᾶλλον διέλαμψε και αἱ ἐπιστῆμαι ἤκμασαν. Ὁ Πίνδαρος, ὁ Σιμωνίδης και ὁ Αἰσχύλος, οἱ πολλάκις παρ' αὐτῶν διαμεινάντες μαρτυροῦσι τὰ περὶ αὐτοῦ. Ὁ διαδεχθεὶς ὁμως αὐτὸν ἀδελφός του Θρασύβουλος ἦν τύραννος σκληρότατος· ἀλλ' ὁ λαὸς ἐπαναστατήσας τὸν καθήρεσε τοῦ θρόνου, τὸν ἐξώρισε και εἰσήγαγε πάλιν τὸ δημοκρατικὸν πολιτεῦμα ἐν τῇ γῶρᾳ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης αἱ Συρακοῦσαι ἐξήσκουν εἶδος τι ἐπικυριαρχίας ἐφ' ἀπασάν των ὁμοσπονδιακῶν πολιτειῶν τῆς Σικελίας. Ὅπόσον δ' ἦσαν τότε ἰσχυραὶ, μακθάνομεν ἐκ τῆς ἀποτυχούσης κατ' αὐτῶν ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' ἀκολούθως πλείστα δεινοπαθήματα ὑπέστη ἡ πόλις αὕτη ἐν τοῖς μετὰ τῶν Καρχηδονίων πολέμοις και ὑπὸ τῶν τυράννων τῆς τῶν δύο Διονυσίων, μεχρισοῦ ὁ Τιμολέων, ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἀπήλλαξε τὰς Συρακούσας τῆς τυραννίας Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, νικήσας και ἀποδιώξας αὐτόν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰέρωνος τοῦ Β' ἀπήλαυσεν ἡ πόλις μακρὰς ἡσυχίας. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τούτου ἀποθανόντος, ἡ κοσμοκράτωρ Ρώμη, ἀπέστειλεν εἰς Συρακούσας τὸν στρατηγὸν Μάρκελλον, ὅστις πολιτορχήσας αὐτὰς ἐπὶ τρία ἔτη τὰς ἐκουρίευσεν και ἐλεηλάτησε τὸ 212 π. χ. ἐν τῇ λεηλασίᾳ δὲ ταύτῃ ἐφρονεῦθη και ὁ Αρχιμήδης, και τοῖς ὀρωμαῖος στρατηγὸς εἶχε διατάξει νὰ φεισθῶσι τῆς ζωῆς του. Μεγάλως ὁμως ἐλύπησε τὸν Μάρκελλον ὁ τοῦ Αρχιμήδους φόνος, ὡς διηγείται ὁ Πλούταρχος ἐν Βίῳ Μαρκέλλου, λέγων τάδε.

«Μάλιστα δὲ τὸ Αρχιμήδους πάθος ἀνήϊσε Μάρκελλον. Ἐτυχε μὲν γὰρ αὐ-

τὸς (ὁ Αρχιμήδης) τι καὶ' ἐαυτὸν ἀνασκοπῶν ἐπὶ διαγράμματος (γεωμετρικοῦ σχήματος) και τῇ θεωρίᾳ δεδωκὼς ἅμα «τὴν τε διάνοιαν και τὴν πρόσῳψιν, οὐ προήθητο τὴν καταδρομὴν τῶν Ρωμαίων, οὐδὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως· ἀψῶν δ' ἐπιστάντος αὐτῷ στρατιώτου «και κελεύοντος ἀκολουθεῖν πρὸς Μάρκελλον, οὐκ ἐβούλετο, πρὶν ἢ τελέασας τὸ πρόβλημα και καταστῆσαι ἀπρὸς τὴν ἀπόδειξιν. Ὁ δὲ ὀργισθεὶς και ἀσπασάμενος τὸ ξίφος, ἀνείλεν αὐτόν. α' Ἐνερα μὲν οὖν λέγουσιν ἐπιστῆναι μὲν αὐτοῦ, ὡς ἀποκτενοῦντα, ξιφήρη τὸν Ῥωμαῖον· ἐκείνον δὲ ἰδόντα δεῖσθαι και ἀντιβόλεϊν ἀναμεινῆσαι βραχὺν χρόνον, αὐὸς μὴ καταλείπει τὸ ζητούμενον ἀτελεὲς και ἀθεώρητον τὸν δ' οὐ φροντίσσαντα διαχρήσασθαι..... Ὅτι μὲν τοι «Μάρκελλος ἤλγησε (ἐλυπήθη), και τὸν αὐτόχειρα (φονέα) τοῦ ἀνδρός ἀπεράφη, καθάπερ ἐναγῆ (κακοῦργον), τοὺς «δὲ οἰκείους ἀνευρών ἐτίμησεν, ὁμολογεῖται.» (Μαρκελ: XIX. 154.)

Πολυάριθμα τῆς τέχνης ἀριστουργήματα μετηνέχθησαν τότε ἐκ Συρακουσῶν εἰς Ρώμην.

Ἀναφέρομεν πρὸς τούτοις και τὴν πλουσίαν και ἀξιόλογον Ἀκράγαντα (νῦν Givgenti), πρώτην πόλιν μετὰ τὰς Συρακούσας παρὰ ὁμονύμῳ ποτομῷ Ἀκράγαντι, πατρίδα τοῦ περιφήμου φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὴν ἀρχαίαν δόξαν ἐτι και σήμερον ἐκδηλοῦσι τὰ λαμπρά των ναῶν τῆς ἐρεπίαια και πρὸ πάντων τὰ τοῦ ναοῦ Ὀλυμπίου Διός. Αἱ στήλαι δ' αὐτοῦ εἰσι τοσοῦτον παχέαι, ὥστε ἐντὸς τῶν ραβδοτῶν κοιλωμάτων αὐτῶν ἐν ἀνέσει δύναται τις νὰ σταθῇ. Ἐκάστη στήλη ἔχει 20 ποδῶν περίμετρον και ἕκαστον τρίγυλον τῆς ὀρωνίδος τοῦ ἐπιστηλίου 6 ποδῶν ὕψος και τεσσάρων πλάτους.

Ἡ ἱστορία τῶν ἄλλων τῆς Σικελίας πόλεων, Κατάνης, Μεσσήνης, Ἰμέρας και Σελινοῦντος, συμπεριλαμβάνεται κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Συρακουσῶν και τῆς Ἀκράγαντος.

Ἐκ Σμύρνης ΕΜ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

(Συνέχεια και τέλος τοῦ προηγ. φυλλαδίου). — Ἡ εὐτυχία σου Ἀγγελικὴ εἶνε ἡ μόνη ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ, ἀν δὲ λογισμὸς τις σὲ λυπῇ εἰπέ μοι το, πρὸ τινων ἡμερῶν σὲ βλέπω μελαγχολικὴν διατί; — Δὲν ἤξεύρω... μὲ κυριεῖ ἐνίοτε ἀρίστοί, τις μελαγχολία χωρὶς αἰτίαν.... ἴσως...

εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου μεταβολῆς ἧ τις ἐγγινεν εἰς ἐμέ. Πρὸ πολλοῦ εἶχα συνειθίσει εἰς τὸ περικυκλοῦν με σκότος και ἡσθάνομην λύπην διὰ τὸ παρελθόν... μέλλον δ' ἐμέ δὲν ὑπῆρχεν ὥστε τοιοῦτον δὲν ἐπερίμενα, ἐζὼν πλέον ἡσυχος και χωρὶς ἐπιθυμίας... πλὴν τὴν ἔδωκα πολλὰ τῆς ζωῆς μου ἐτι εὐχαρίστως ἵνα λείψῃ ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μου ὁ ὀλεθριος αὐτός πέπλος! διὰ νὰ σὲ ἴδω... διὰ νὰ μὴ βλέπω παρὰ σὲ, διότι θὰ εἶσαι ὠραῖος Μάξιμ, ἀν οἱ χαρακτῆρες σου ὁμοιάζου με τὴν ψυχὴν σου... και δὲσάκις βίλω κατὰ νοῦν ἐτι εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη μου ἡ ἐπιθυμία, θλιβομαι.... Ἀλλ' ὄχι εἶμαι ἀδύνατος, ἐπέφερον ὑψώσασα ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν. Ἰδοῦ, αὐτὴν τὴν στιγμήν σὲ βλέπω, προσηλόνεις τοῦς ὀφθαλμοῦς σου ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μὲ θεωρεῖς; μὲ ἀγοῦσάτα και οἰκτεῖρες τὴν εὐτυχὴ γυναῖκα ἧτις τόσα θὰ εἶναι ὡς χρεωστὴ καὶ τῆς ὁποίας ἡ μόνη λύπει εἶνε ἐτι τίποτε δὲν δύναται νὰ σοὶ δώσῃ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀφοσιώσεώς σου.

Ὁ Μάξιμος τὴν ἤκουσε μετὰ συγκινησῶς, τὴν ἐθεώρει μετ' ἔρωτος. Διὰ τοῦ βραχίονός του εἶχε περιβάλλῃ τὴν μέσην τῆς νέας γυναίκης και ἀμφοτέρω πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησαν. Ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο εὐτυχὴς, ἡ ἡδυπάθεια εἶχε λαβῆσαι τὴν καρδίαν τῆς και τότε δι' ἀκουσίου κινήματος λαβοῦσα ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου τῆς, ἔφερε ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τὰ χεῖλη του· φίλημα ἀδελφικὸν ὑπερ τῆ ἔδωκε καθ' ἐκείστην ὁ Μάξιμος. Ἐμείνεν οὕτω πρὸς στιγμήν θαυμάσια διὰ τῆς πνοῆς τῆς τὴν ὠραίαν μελανὴν κόμην τοῦ συζύγου τῆς. Ἀλλ' αἴφνης ὁ Μάξιμος δι' ἀποτόμου κινήματος ἀπέσπασε τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν, αἵτινες τὴν κατειχον, και ἀφήσας τὴν μέσην τῆς Ἀγγελικῆς ἤγεθη ζωηρῶς. Ἡ δυστυχὴς τυρῆ ἀνεσκήρτησε· και δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ ἴδῃ τὴν ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτῆρων τοῦ συζύγου τῆς, ἐνόησεν ὁμως ὅτι παραδόξῳ τι εἶχε συμβῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Μάξιμου.

— Τί συνέβη Μάξιμ; ἠρώτησε μετὰ λυπρῆς ἀνησυχίας· και διατί μὲ φεύγει;

— Σὲ ζητῶ συγγνώμην εἶπεν ὁ Μάξιμος· ἐπανακαθίσασ· αἰφνίδιος ἀδιαθεσία... δὲν εἶνε τίποτε.

— Ἄ!..... πάσχεις;

Δὲν ἀπεκρίθη ἐκείνος, ἀλλ' ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς, και ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔστοξεν ἐπ' αὐτῆς πύρινον δάκρυ. Ἡ νέα γυνὴ ἡσθάνθη τὸ δάκρυ περὶ, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος και ὠχρὰ, προηθεῖσα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ Μάξιμου τὴν ταραχὴν και τοῦς ταχεῖς τῆς καρδίας του παλμούς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ Λευκὴ, ἧτις χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὠχρότητα τοῦ Μάξιμου, ἐπλησίασε τὴν φίλην τῆς και ἐφάνη εὐθυμος ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν τῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολλάκις κα-

τῶρθε, αὐτὴν ὅμως τὴν φοράν ἀπέτυχεν, διότι ἡ Ἀγγελικὴ τὴν ἤκουε μόλις, και ἄρνε νὰ πλανᾶται ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς βεβησμένον μενιδίωμα· ἡ Λευκὴ ἰδοῦσα τούτο ἀνησύχησε και ὤρμηθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Μάξιμος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσας, εἶπε πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν. — Πάσχεις φίλη μου, κατὶ παράδοξον σὲ συμβαίνει!

— Ἀγνωὸ εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ ἐκλελυμένη.. τὰ δάκρυα μὲ πνίγουν.... και νὰ κλαύσω δὲν ἔμπορῶ.

Ἡ Λευκὴ τὴν ἐθεώρησε πρὸς στιγμήν, παραδοξῶν μενιδίωμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς και κύψασα μυστηριωδῶς πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν τῇ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. — Μεταξὺ γυναικῶν, μεταξὺ ἀδελφῶν ὅλα λίσονται... ὁ Μάξιμος δὲν εἶνε ἐδῶ... ἡ ὀδύνη αὕτη σὲ ἐνοχλεῖ πολὺ; δὲν σὲ προξενεῖ χαρὰν ἀνεκλάλητον;

— Τί ἐνοεῖς μ' αὐτά;

— Παιδί, δὲν θέλεις νὰ μὲ ἐννοήσῃς; δὲν θέλεις νὰ μὲ εἶπῃς ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀγαπήσω καθὼς ἀγαπῶ σὲ και ἄλλο ὄν... ἕνα υἱὸν τέλοσ πάντων;

— Υἱόν! υἱὸν λέγεις! εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ και ἤγεθη, ἡ δὲ Λευκὴ παρατήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν συγκίνησιν τῆς γυναικός. — Ἰδοῦ ὁ Μάξιμος· εἶπε ζωηρῶς. — Ἀγγελικὴ ἐπανέπεσεν εἰς τὸ καθίσμα ψιθυρίζουσα. — Θεέ μου! τίς θὰ μὲ φωτίσῃ λοιπόν; και τί ἐννοοῦν μ' αὐτά; χθὲς ἀκόμη ὁ Κύριος Δε-Βαλ-λερα μοι ὠμίλει περὶ υἱοῦ!... Καὶ ἐβουβίσθη εἰς ἀσέψεις ἀφ' ὧν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποσάσασσι, και ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ τρόπος τῆς ἦτο ἀνεξήγητος εἰς τοὺς περὶ αὐτήν. Συχνάκις ἐκάλει παρ' αὐτῇ τὴν Λευκὴν, ἐρώτησὶς τις ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἀλλ' αἰφνίδιον ἐρήθημα ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν τῆς και ἐσιώπη. Ἡ μελαγχολία και αἱ ἰδιοτροπίαι αὐταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ διαρῦναι τὰ δύο ὄντα, ἄτινα ἠγρόνουν ἐπ' αὐτῆς μετὰ τοσαύτης μεριμνῆς, και ἡμέραν νινὰ καθ' ἣν ἐφαίνετο πλέον τοῦ συνήθους καταβεβλημένη, ἡ Λευκὴ ἐρριψε βέλημα ἐπὶ τοῦ Μάξιμου ὅστις τῇ ἀπήτησε δι' ἑτέρου πλήρους ἀνεσυχίας και λύπης. Ἐἶχον ἐννοηθῇ, ἡ Λευκὴ τὸν ἐπλησίασε και τῷ εἶπε. — Τί ἔχεις λοιπόν; Θεέ μου!

— Ἀγνωὸ ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος, βλέπω μόνον ὅτι ἡ δύναμις ἐξαντλεῖται και ὅτι ἡ δυστυχία δὲν θὰ ἀρῆσῃ νὰ μὰς ἐπισκερῆθῃ.

— Τί ἐνοεῖς;

— Σὺ εἶσαι φίλη, ἀδελφὴ μου. Ἐλα αὔριον πρῶτ εἰς τὰς ὀκτώ, εἰς αὐτὴν τὴν αἰθουσαν και τὰ μανθάνεις ὅλα.

Ἐἶχον δὲ ἀνταλλάξει τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ταπεινῇ τῇ φωνῇ παρὰ τὸ κλειδοκώμυχαλον, ἀλλ' ἡ Ἀγγελικὴ ἀν και μακρὰν τὰς ἠκουσε και ὅταν ἡ ἐξαδέλφη και ὁ συζυγός τῆς τὴν ἐπλησίασαν, ἤγειρεν αὕτη τὴν κεφαλὴν και ἐμειδίασεν εἰς τρόπον ὥστε δὲν ὑποπτεύ-

θησκν τὴν ἀνησυχίαν εἰς ἣν οἱ λόγοι των τὴν ἐνέβαλον.

Τὴν ἐπαύριον ὀλίγον πρὸ τῶν ὀκτῶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξῆλθε μόνη τοῦ κοιτῶνος τῆς και διήλθε μικρὸν πρόδρομον φέροντα εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου καθ' ἐκείστην συνήρχοντο, ὡς γνωρίζουσα καλῶς τὰς περιστροφὰς τῶν δωματίων τῆς ὄλας, πρὸς ἡγεῖται ἀδιστακτικῶς και σταθεῖσα ἐνώπιον μικρᾶς θύρας τὴν ἤνοιξεν ἐλαφρῶς και εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, ἀκολουθῶς διηκρούθη πρὸς τινὰ δευτέραν θύραν, ἀνοικομένην και αὐτὴν πρὸς τὴν αἰθουσαν, τὴν ἐκλείσε και ἐκάθησεν ὅλην τρέμουσα ἐκεῖ, ὅθεν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Μάξιμος και ἡ Λευκὴ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν· ὁ Μάξιμος ὠμίλησε πρῶτος και ἡ Ἀγγελικὴ ἠραρόσθη ὄλας ἀνήσυχος.

— Σὲ εὐχαριστῶ ἐξαδέλφη ὅτι ἤλθες· διότι προκειμένου περὶ τῆς Ἀγγελικῆς σὺ μόνη δύνασαι νὰ μ' ἐννοήσῃς.

— Ἡ Ἀγγελικὴ εἶναι ἡ μόνη μου φίλη, ἡ ἀδελφὴ μου· γνωρίζω δὲ ὅτι πάσχει, και ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν μ' ἐμέ ἀνησυχίαν, ὅτι εἶνε δυστυχὴς. Εἶπέ μοι ἀγνοεῖς τὴν αἰτίαν τῶν θλίψεων τῆς; και εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν δυνάμεθα ἄρχαι οἱ δύο μας νὰ τὴν μαντεύσωμεν και νὰ πρᾶξωμεν τοὺς πόνους τῆς;

— Μὴ φαίνεται νὰ ἐμάντευσα, ἀλλ' ἄς σοὶ εἶπω ὀλίγα πρῶτον δι' ἐμέ αὐτόν. Γνωρίζεις τὴν αἰτίαν ἧτις μὲ παρεκίνησε νὰ ἐνωθῶ μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς, και τὴν συμπόθειαν, τὴν ὀποῖαν μοὶ ἐνέπνευσε! ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἔρως εἶχε πλέον νεκρωθῇ ἐν ἐμοί. Εἶδον τὴν αὐτῇ κόρην μισουμένην ὑπ' ἐκείνων, οὔτινες ὄρειλον νὰ τὴν οἰκτεῖρωσι και νὰ τὴν ἀγαπῶσι, και ἠθέλησα νὰ λάθω παρ' αὐτῇ τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς, δὲν εἶχον ἀπολέσει, νὰ φανῶ ἄλλος ἀδελφός· δίδων ὅμως αὐτῇ τὸ ὄνομα και τὴν ἀγάπην μου, δὲν ἐννοοῦν διόλου νὰ τῇ ἐπιβάλλω ἡ χρεῖν συζύγου, ἐπειδὴ ἐφοβοῦμην μίπως ἡ ἀσθενεία τῆς μητρὸς μεταδοθῇ και εἰς τὸ τέκνον τῆς. Ἐπτοήθην εἰς τὴν ἰδέαν μόνον τῶν ἀλγηδόνων, τὰς ὁποίας ἤθελεν ἴσως αἰσθάνθῃ ποτὲ αὐτῇ, ἡ ἄλλως τόσον δυστυχὴς, και... μετςχειρίσθη... ὡς ἀδελφῆν.

— Ὡς ἀδελφῆν!

— Ἀναμφίβολο· ἡ ἀγνὴ και καθαρὰ καρδία τῆς δὲν ἔχει κανένα πόθον, διότι τίποτε δὲν ἐμάντευσε· τὸν ἔρωτά τῆς τὸν ὀνομάζει φίλιαν... και δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ θέσις τῆς εἶνε σφαλερὰ και ἡ ζωὴ τῆς ἀτελής... Ἐκτὸς τούτου ἐξαδέλφη καταλαμβάνεις τι ὑποφέρω ἐγὼ ὅστις ζω μετ' αὐτῆς ὡς ἀδελφός και τὴν ἀγαπῶ ὡς ἐράσθη! Ναι, ἐκ τῆς ψυχῆς μου ἀνέβλυσε τοῦ ἔρωτος ἡ πηγὴ ἐκείνη, ἣν ἐνόμιζα ἐξαντλημένην τὴν ἀγαπῶ και ἀναγκάζομαι νὰ τὴν ἀποφεύγω. Δὲν τολμῶ ν' ἀφῶν πλέον τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ στήθους μου, μήτε τὰ χεῖλη τῆς νὰ θεωπεύσουν τὴν κόμην μου, διότι τὸ λογικόν μου παραφέρεται! εὐρίσκομαι εἰς ἀδιάκοπον μαρτύριον.

— Ναι εἶπε μετὰ λύπης ἡ Λευκὴ, και οἱ δύο εἴθε δυστυχεῖς, και ἐκείνη... πάσχει... ἐπειδὴ προαισθάνεται ὡς ἐρώσα ὅτι ὡς ἀθῶα ἀγνοεῖ... Ἄ! εἴθε λύπης ἄξιον.

— Ἀπαξ μόνον ἀκούσας νὰ γίνηται λόγος περὶ τινος περιφήμου ὀφθαλμοῦκατροῦ, εἶχα συλλάβει μικρὰν τινὰ ἐλπίδα και τὸν προσεκάλεσα, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀλλ' ἀφοῦ τὴν εἶδον ὠμολόγησεν ὅτι ἡ θεραπεία ἦτο σχεδὸν ἀδύνατος, διὰ τὴν μεγάλην τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διαύγειαν, και ὅτι ἀν τὴν ἐπεχειρῇ ἡ ἐγγχείρησις θὰ ἦτο ἐκ τῶν ὀδυνωτέρων διὰ νέαν γυναῖκα τόσον ὀσθενῆ, ἡ ἐπιτυχία πολὺ ἀμφίβολος, και ὅτι ἐὰν τὸ νευρικὸν σύστημα ἐκλονίζετο, αἱ συνέπειαι θὰ ἦσαν ἴσως ὀλεθρία! και οὕτως ἀπόλεσα πάντα ἐλπίδα, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ὀδύνην αὐτὴν δοκιμασίαν, πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶ ἐστω και δι' ὀλίγας ἡμέρας... ἴσως ἡ ἀπουσία μου φέρει τι καλόν.

— Νὰ φύγῃς... ἀλλὰ τί θὰ γείνη ἡ Ἀγγελικὴ;

— Μένεις σὺ και τὴν παραγορεῖς, ἄλλως τε ἀν μείνω, αὕτη με τὴν φυσικὴν τῆς ὀδυρόκειαν δὲν ὀ ἀρῆσῃ νὰ μαντεύσῃ τὴν ταραχὴν τὴν ὁποῖαν δὲν δύναμαι πλέον νὰ νικήσω και ὅθ πιστεύω, ὅταν τὴν ἀποφεύγω διὰ νὰ κατασιγάσω τὸν ἔρωτά μου, ὅτι τούτο προέρχεται ἀπὸ ψυχρότητα, και τότε θὰ ὑποφέρῃ πλείοτερον. Σὺ ἡ θετὴ ἀδελφὴ τῆς, βοήθησέ με νὰ τὴν ἀπατήσω διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ὅλίγα ἡμέρας ἀκουσίως ὀ ἀρκίσειν μοὶ φαίνεται, ἀν ὄχι νὰ σβέσουν τὸ πάθος μου, τούτῳλάχιστον νὰ μὲ καταστήσουν κύνιον τοῦ ἐαυτοῦ μου, θὰ προφασισθῶ ὅτι ἀναχωρῶ δι' ὑποθέσεις σπουδαίας, πρᾶγματι ὅμως θὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τὸν ἐξοχικὸν μας οἶκον πλησίον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ἀν ὅμως ἴδῃς ὅτι ἡ ἀπουσία μου τὴν καθιστᾷ δυστυχῆ, τότε... γράψε με και ἐγὼ, ἄς ὑποφέρω ἀκόμη περισσότερο, ἀμέσως ἐπιστρέψω... Ἐρρίσθην νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ και πρὸ τῆς εὐτυχίας μου, ἄρρωθῶ νὰ φροντίζω περὶ τῆς εἰδικῆς τῆς.

Ἡ ὀ ἀδικος εἶνε ὁ ὀρανόσ! εἶπεν ἡ Λευκὴ τείνασα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, διότι και οἱ δύο εἴθε ἄξιοι περισσοτέρας εὐτυχίας· συγκατατίθεμαι λοιπόν, ἐμπιστεύου τιν' εἰς ἐμέ, σὺ δὲ ζήτησον τὴν γαλήνην εἰς τὴν προσωρινὴν αὐτὴν ἀπομάκρυνσιν, θὰ τὴν ὀμιλήσω σήμερον περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

— Ἐπεθύμουν νὰ ἦται παρούσα.

— Ἐστω μείνω. Ἀλλ' ὅσον οὕτω ἔρχεται ἡ ἰδία και πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὴν ὀμιλίαν ἐπειδὴ ὅσον σιγαλὰ και ἀν ὀμιλήσῃς τῆς ἐκείνη ἀκούει πάντοτε.

Ὁ Μάξιμος ἀφῆκε τὴν Λευκὴν, ὅπως διατάξῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐκείνη δὲ ὅλην σκεπτικὴ ὑπῆγε και ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ἐξώστου· τότε δὲ ἡ Ἀγγελικὴ ἀνοίξασα ἀθορύβως τὴν εἰς τὸν πρόδρομον φέρουσαν θύραν, ἐξῆλθε τῆς βιβλιοθήκης και εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, τὸ ὠραῖον πρόσωπόν τῆς ἦτο γαλήνιον, ζωηρὸν μόνον ἐρήθημα ἔβαρε τὰς

παρεΐς της, σταθείσα δὲ ἐπὶ τοῦ κατοπιῶν, ἐκάλεσε τὴν Λευκὴν ἥτις ἔδραμε παρ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐπέπληξε τρυφερῶς, διότι ἦλθε μόνη. ὁ Μάξιμος εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς τότε, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἀγγελικὴν, ἥτις ἐμειδίασε καὶ ἔθλιψε ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα του.

Ἐνῶ δὲ ἐπρογεύοντο, ὁ Μάξιμος ὠφελθεὶς ἀπὸ τινος στιγμῆν σιωπῆς, ὠμίλησε περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἢ Ἀγγελικῆ δὲν τὸν διέκοψεν ὀμιλοῦντα ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνος ἐξήγησε τὰ σπουδαία αἴτια, αἵτινα τὸν ἠνάγκαζον νὰ μακρυνθῆ ἀπ' αὐτῆς διὰ τινος ἡμέρας, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ θωπευτικὴν. Ἀναμφιβόλως, φίλε μου, ἡ ἀπουσία σου θὰ μὲ λυπήσῃ, ἀλλὰ παρηγοροῦμαι σκεπτομένη ὅτι δὲν θὰ εἶνε μακρὰ, καὶ ἔπειτα θὰ ὀμιλῶ μετὰ τὴν Λευκὴν περὶ σοῦ, καὶ θὰ μοὶ φαίνεται ὅτι σὲ ἔχω πλησίον μου.

— Ὁ Μάξιμος ἀντήλλαξε μετὰ τῆς Λευκῆς βλέμμα ἐκπλήξεως ἠρόρησε διὰ τὴν ταχέαν αὐτῆν τῆς Ἀγγελικῆς συγκατάθεσιν, καὶ ἴσως ἔλυθη δι' αὐτὸ.

— Μήπως φίλε μου ἀναχωρῆς σήμερον;
— Σήμερον, εἶπε δισταζὼν ὁ Μάξιμος· ναί, ἀν δὲν σὲ λυπῇ ἢ αἰφνῆδως αὐτὴ ἀναχωρήσῃ.

— Καλὰ λοιπὸν! ἀναχώρησον, προτιμῶ νὰ γείνη τοῦτο ἄνευ ἀναβολῆς... ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃς ταχέως σκεπτόμενος ὅτι ἡ Ἀγγελικὴ εἶνε δυστυχῆς μακρὰν σου, καὶ θὰ δώσῃς πέρας τὸ ταχύτερον εἰς τὰς ἀδελφίδας αὐτὰς, ὑποθέσεις τὰς ὁποίας δὲν ἔννοεῖς... Καὶ τότε δὲν θὰ τὴν ἀρῆσαι πλέον, αἶ;

Ὁ Μάξιμος ἠσπασθη τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

— Ναί, ναί, Ἀγγελικὴ θὰ κάμω ἀπόπειραν, ἥτις φοβοῦμαι μὴ ἀποτύχῃ... ἀλλ' εἶνε ἡ τελευταία... καὶ πλέον δὲν σὲ ἀρίνω.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Μάξιμος ἀνεχώρησε, ἡ δὲ Ἀγγελικὴ, ἐστραχημένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἤκουε μετ' ἀνυσχίας τὸν ποδοβολητὸν τῶν ἵππων, ἔπειτα, ὅταν ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνθη, στραφείσα ἀποτόμως εἶπε μετὰ φωνῆς, τρυμούσης.

— Λευκὴ ἀδελφὴ μου... ποῦ εἶσαι;
— Εἰμ' ἐδῶ.
— Ἔλα δὴ γῆγασέ με εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μάξιμου, πρέπει νὰ γράψῃς καθ' ὑπαγόρευσίν μου ἔλα.

Ἡ Λευκὴ τὴν ὠδήγησε χωρὶς νὰ ἔννοη πόθεν προήρχετο ἡ ταραχὴ τῆς ἔμειναν δὲ κεκλεισμέναι μίαν περίπου ὥραν, καὶ τότε ἡ Λευκὴ ἐξῆλθε, ζωηρῶς συγκινημένη, καὶ διὰ τοῦ θαλαμηπόλου ἔστειλεν κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆν τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἀνά χεῖρας, μετὰ μίαν δὲ σχεδὸν ὥραν ἀνὴρ τεσσαρακοντάτης εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀγγελικῆς.

Πέντε ἐβδομάδες εἶχον παρέλθει ἀφ' ἧς ὁ Μάξιμος ἀπελθὼν τῶν Παρισίων ἐξῆ μόνος ζητῶν νὰ διασκεδάσῃ τὰς θλίψεις του δι' ἀσχολιῶν πρὸς καλλωπισμὸν τῆς θερμῆς ἐκείνης κατοικίας, ὡς ἐὰν ἡ Ἀγγελικὴ ἔμελλεν, ἐρχομένη κατὰ τὸ ἔαρ, νὰ ἴδῃ τὰς μεταβολὰς ὁ-

σας ὑπέστη ὁ οἶκος εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδεϊ τὸ φῶς.

Ὁ Μάξιμος καὶ μεταξὺ τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἤτο σκεπτικὸς καὶ κατηρῆς. Ἡ Λευκὴ τῷ εἶχε γράψῃ πολλὰκις ὅτι ἡ Ἀγγελικὴ ὑπέφερε μετὰ καρτερίας τὴν ἀπομωνώσιν τῆς. Ἀναμφιβόλως ὁ Μάξιμος ἐπέθιμει τὴν γαλήνην καὶ εὐτυχίαν τῆς Ἀγγελικῆς Ἀλλὰ ποῖα καρδία ἐρώσα συμφωνεῖ πάντοτε μετὰ τὸ λογικόν; τὸ βίαιον τοῦ ἔρωτος τῆς Ἀγγελικῆς τὸν εἶχε τρομάξῃ πρότερον, ἐπειδὴ ἔρωτος τοιοῦτος ἐξασθενίζει καὶ τὸ λογικόν καὶ τὴν ἐνέργειαν ἥτις τῷ εἶνε ἀναγκαῖα ἦδη δὲ τὸν ἐφόδιζεν ἡ καρτερία τῆς Νομίσας ὅτι ἦτον ἀναποφύκτως ἀναγκαῖος εἰς τὴν ἀτυχῆ τυφλὴν, τὴν ἐγκατέλιπε μὲ τύφιν σχεδὸν συνειδήσεως, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ ὑποφέρει τῶρα τὴν ἀπουσίαν τοῦ μὲ γενναϊότητα ὀμιλοῦσαν πρὸς ἀδιαφορίαν, ὅθεν ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῆ τὰς τῆς ἔξοδος τοῦ ἡμέρας εἰς τὸ νὰ καταβάλῃ βαθύτατον ἔρωτα, τὸν περιέβαλεν ἵνα εἴη μᾶλλον δυναμώται. Δὲν τὸν ἔθλιβε πλέον τὸ ἀθεράπευτον τοῦ πάθους του, ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία τῆς Ἀγγελικῆς. Ἐνῶ δὲ πρὶν ἔτρεψε μὴ ἐκεῖνη μαντεύσῃ τὸ πάθος του τῶρα δυσχεραίνει διότι δὲν τὸ ἔννοεσε. Παράδοξοι ἀληθῶς οἱ ἀντιφάσεις τῆς τοῦ ἀνθρώπου καρδίας, ἀποδεικνύουσαι φεῦ! ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πλήρης ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος ἄνθρωπος εἶνε πάντοτε φιλαυτός.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ γεῦμα ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς Λευκῆς περιέχουσαν τὰ ὀλίγα ταῦτα.

« Εἰς ὅτι δὴποτε καὶ ἀν ἀνασχολῆσαι, ἀφες αὐτὸ ἀμέσως καὶ τρέξε· ἀν ποτε ἠγάπησας τὴν Ἀγγελικὴν, μὴ δισταῖς οὔτε στιγμὴν.»

Ἄν ποτε ἠγάπησεν τὴν Ἀγγελικὴν! Ἡρῶν αὐτὰ μόναι αἱ λέξεις ἵνα πετάξῃ καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Ἀμέσως ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀναγκαίας τινὰς διαταγὰς, διὰ τὰς ὁποίας ἐθυσίας μόλις μίαν ὥραν, ἀλλ' εἶχε πολὺ τεταραγμένον τὸ πνεῦμα, διότι μάρτην ἐσκέπτετο ν' ἀνακαλύψῃ τὸ αἴτιον ἔσπερον ἐπιμόνως, μὴ ἔλλπιζεν δὲ κἀνὲν εὐτύχημα ἐνόμισεν ὅτι νῆα λύπῃ τὸν ἠπειλεῖ καὶ ὅτι ἡ Ἀγγελικὴ, θνήσκουσα ἴσως, ἤθελε νὰ τῷ δώσῃ τὴν τελευταίον ἀσπασμόν.

Παραδεδομένος εἰς ὀδυνηροτάτην ἀνησυχίαν ἀνεχώρησε καὶ κατὰ τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς ἑσπέρας ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὄλιου ὁ ἀγωνιῶν, κατέβη τοῦ ὀχήματος, καὶ ἐθεώρει ἀνήσυχος τῶν ὑπηρετῶν τοῦ τὰ πρόσωπα ἐπὶ τῶν ὁπίων δὲν εἶδεν οὔτε ἴχνος ταραχῆς ψυχικῆς ἴσως ὁ, μως καὶ οὗτοι ἠτέλησαν, ἐπειδὴ τὸν ἠγάπων νὰ τὸν ἀπατήσῃ ὀλίγας ἀκόμη στιγμάς. Ὅτι δὲ πρό πάντων ἐδικαίωσε τοὺς φόβους τοῦ ἤτο τὸ συνεσταλμένον ἦθος γέροντος ὑπέρτερου ὅστις εἶχε ζῆσε πάντοτε παρὰ τῷ πατρὶ τῆς Ἀγγελικῆς. Ὁ Ἰακώβος ἐπλησίασε τὸν κύριόν του καὶ ταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.— Τρέσατε Κύριε σὰς προσμένον.

Ὁ Μάξιμος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἀνέβη τὰς

σκάλας τὴν κλίμακα, καὶ διελθὼν τινὰ δωμάτια, ἔφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀγγελικῆς, εἰς τὸν ὁποῖον μίαν μόνον λυχνίαν διέχεε λάμπην ὠχράν.

Ἡ Λευκὴ τὰ νῶτα ἔχουσα ἐστραμμένα πρὸς τὸ φῶς, ἴστατο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακλιντροῦ ἐφ' οὗ ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ἡμικεκλιμένη.

— Ἀγγελικὴ... Ἰδοὺ αὐτός! εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἄμα ἐφάνη ὁ Μάξιμος ὅστις ἀμέσως ἐπλησίασεν ὠχρὸς ὑπὸ συγκινήσεως καὶ φόβου. Ἀνεσκίρτησεν ἡ νῆα γυνή.

— Ναί, ἤκουσα τὰ ἔημάτ' σου, εἶπε μὲ τεταραγμένην φωνήν, εἶσαι οὐ φίλε μου;... καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Τί συνέβη Ἀγγελικὴ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος ἰδὼν μετ' ἀνσούρου ἐκπλήξεως ὅτι τὸ μέτωπον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νῆας τυφλῆς ἦσαν περιεζωσμένοι διὰ ταινίας.

— Ὡ! τίποτε ἀπῆντησεν ἡμιογεθεῖσα μετὰ τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη πλησίασε Μάξιμος καὶ ὀρκίσου ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς πλέον... διότι ἤξεύρεις; ὑπεκρίθη ἀδιαφορίαν εἰς τὴν ἀπουσίαν σου... ἐνῶ ὑπέφερν φοιτῶν.

— Ζητῶ συγγνώμην, εἶπεν ὁ Μάξιμος κλίνας τὸ γόνυ, ἑπτὰ αἰσά ἀλλ' ἐτιμωρήθη, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔπασχον.

— Λευκὴ;... εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ μὲ ὕψος παρακλήσεως

Πῶς; δὲν τὸν ἐπιπλήττει;... δὲν θέλεις νὰ τὸν βρασιάνῃς ἀκόμη ὀλίγον;

— Ὡ! ὄχι! ὄχι! διότι μὴ κύνω τὴν ἰδέαν μου βάσανον.

Ἡ Λευκὴ κύψασα τότε ἔλυσε τὴν ταινίαν καὶ τὴν ἀφῆξεσε γελῶσα.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἠγέθη ζωηρῶς, καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖρας, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς τῆς. — Ὡ! σὲ βλέπω!... σὲ βλέπω! πόσον εἶσαι ὠραῖος!...

— Ἀγγελικὴ! ἀνέκραξεν ὡς ἐξω φρενῶν ὁ Μάξιμος δὲν εἶναι ὄνειρον; μὰς ἔλυθη λοιπὸν ὁ Θεός;

— Ἀφῆσέ με εἶπεν ἡ νῆα ἀπωθοῦσα αὐτὸν ἐλαφρῶς, ὡ! ἀφῆσέ με νὰ σὲ ἴδω ἀκόμη!

— Καὶ λοιπὸν ὑπέστης τρυφερὰν ἐγγείρησιν καὶ δὲν ἤμην ἐδῶ νὰ σὲ ὑποστηρίξω καὶ σὲ ἐνθαρρύνω;

— Ὡ! δὲν ἐφοβήθη... δὲν ὑπέφερα... ἤξευρα ὅτι ἔμελα νὰ σὲ ἴδω.

— Καὶ τῶρα θὰ τὴν φύγῃς πλέον; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ μειδιῶσα.

— Ἄ! ὄχι! ὄχι!... τῶρα εἶνε σύζυγός μου, εἶνε ὁ θεσσαυρός μου, ἡ ζωὴ μου!... σὲ ἠγάπων, ὡς ποτὲ δὲν ἠγάπησα!

— Τὸ ἤξευρα εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ ἐρυθριῶσα καὶ κρύψασα τὸ ὠραῖόν τῆς πρόσωπον εἰς τὸν κόλπον τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἰδοὺ διατὶ ὠπλίσθη μὲ τὴν γενναϊότητά. Ἰδοὺ διατὶ εἶπον εἰς τὸν σὸν ἦρα μου.— Προτιμῶ τὸν θάνατον τῆς τυφλώσεως ἥτις μὲ χωρίζει ἀπὸ ἐκείνου!...

— Καὶ σὺ τῶρα ἀφες με νὰ σὲ ἴδω εἶπεν ὁ Μάξιμος μετ' ἔρωτος.

Ἡ Ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία λάμπουν εἰς τὸ βλέμμα σου.

Ἡ δὲ Λευκὴ ρίψασα τελευταίον στοργῆς καὶ

χρῶς βλέμμα ἐπὶ τοῦ εὐτυχούς ἐκείνου ζεύγους ἐξῆλθεν ἀθορύβως τοῦ κοιτῶνος, φέρουσα μεθ' ἐαυτῆς τὴν ἀχρυστον πλέον ταινίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Α. Η. Α.)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΟΜΙΛΩΝ.

(Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)

Κατὰ τὸ 1873 συνιστάτο ἐν τριῶς οἰκοπέδοις τοῦ τῶν Ὑποδόξων Πατριαρχείου, τῆ πρωτοβουλία τοῦ χρυσοῦ νέου κ. Κωνστ. Οἰκονομίδου καὶ τῆ συνδρομῆ νέων εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν ἀνηκόντων τάξιν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπινομίαν ἐθνικὸν τοῦτο καθίδρυμα, ὅπερ διὰ μυρίων διελθόν κινδύνων καὶ δοκιμασιῶν διανύει ἤδη τὸ ὄγδον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἔτος. Οἱ ἀπαρτιζόντες καὶ συντηροῦντες αὐτὸ Ἰδρυταὶ ἀπείρους ἐπέβαλιν ἐαυτοῖς θυσίας πρὸς διατήρησίν του, καὶ ἐπειδὴ σκοπὸς αὐτῶν ἦν οὐχὶ ἡ κερδοσκοπία, καθ' ἕκαστος ἐξασκῶν ἴδιον βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἡ κοινὴ πάντων ἀρετὴ καὶ ἰδίως ἡ τῶν ὁμοειδῶν ὠφέλεια, ὥρισαν ὅπως τὸ τῶν προσερχομένων Συνδρομητῶν μηνιαῖον τέλος ἦ πέντε μόνον δραχμῶν, ἄνευ οὐδενὸς ἐτέρου θάρους, ὑποχρεωθέντες συνάμα καὶ νὰ δι' ἄσκωσι καὶ βοηθῶσι τοὺς νεήλιδας κατὰ τὰ γυμνάσματα, μόνον καὶ μόνον ὅπως προσελκύσωσι τὴν νεολαίαν, καὶ καταστήσωσιν οὕτω κοινὸν καὶ δημοφιλὲς τὸ ὠραῖον καὶ ὠφελιμώτατον ταῦτο χρόνως τῆς Γυμναστικῆς μάθημα.

Μολαταῦτα ἀναγκαζόμεθα μετὰ βαθείας λύπης νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῶν ἐν λόγῳ Ἰδρυτῶν ἀπέβησαν κατὰ μέγα μέρος εἰς μάτην, καθότι ἡ νεολαία μας προτιμᾷ, μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἡμερησίων αὐτῆς ἀσχολιῶν, νὰ διέρχεται μᾶλλον τὸν καιρὸν εἰς καφνεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ ἄλλα τοιοῦτου εἶδους ἀργίας καὶ κακίας καταφύγια, ἐκθελύουσα μὲν οὕτω τὸ σῶμα, χαλαροῦσα δὲ τὸ ἠθικόν καὶ ὑποσκάπτουσα τὰς ρίζας τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσχυροῦ βαλαντίου τῆς, παρὰ νὰ ἐξασκῆται εὐγενῶς καὶ ἰσχυροποιῆται φυσικῶς.

Εἶναι καιρὸς, πρὸς Θεοῦ, νὰ ἐννοήσωμεν τὰ ἀληθῆ ἡμῶν συμφέροντα ὑπὸ τε ὑγεινῆν καὶ ὑλικὴν ἐποψίν. Δὲν ἦθελεν εἶσθαι μυριάκις προτιμώτερον νὰ φοιτῶσιν οἱ νέοι μας, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνον ὥραν καθ' ἑκάστην, εἰς τὸν τερπνὸν καὶ εὐάερον Γυμναστήριον τοῦτο, ἐξασκούντες ἐπὶ μικρὸν τὸ ἐκ τῆς καθεστηκυίας ζωῆς κεχαυνομένον σῶμα, ἀντὶ νὰ μεταβαίνωσιν ἀμέσως εἰς τὰ προμνημονευθέντα μέρη κατατρίβοντες

χρόνον πολυτίμον, οὗ τινος τὴν ἀπώλειαν, προούσης τῆς ἡλικίας, πικρῶς καὶ ἀνωφελῶς αἰσθανθήσονται;

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ὑπηγόρευσεν ἡμῖν ἀληθῆς ἐθνικὴ μέριμνα. Ἄν δ' οἱ νέοι μας πρὸς οὐδὲν λογισθῶσι τὰς εἰλικρινεῖς συμβουλὰς μας ταύτας, ἔσομεν τοῦλάχιστον τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἐπέτελέσαμεν, τῷ ἐφ' ἡμῖν, τὸ δημοσιογραφικὸν καὶ ἐθνικὸν ἡμῶν καθήκον.

Γ. Μ. Κ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΤΑ.

Εἶναι πράγματι ἄξιον παρατηρήσεως ὁποῖαν ἀληθῶς σπουδαίαν κατέχει θέσιν ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐν τε τῇ φύσει, τοῖς θρησκευμασι καὶ ταῖς διαφόροις περιπετείαις τοῦ καθόλου ἀνθρωπίνου βίου.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ ἀμεσον ἔοντα σχέσιν μετ' αὐτοῦ, αἵτινα πιστεύομεν ὅτι, ἐκτὸς τῆς τέρψεως, ἦν παρεξοῦσι τῷ ἀναγνώστῃ, περιέχουσιν ἀρκούντως καὶ τὸ ὠφελιμὸν μετὰ τοῦ διδακτικοῦ.

Ἰδοὺ ταῦτα:
Ὁ Θεὸς μετὰ τὴν ἐξαήμερον κτίσιν τοῦ κόσμου, κατέπαυσε τὴν ἑβδόμην ἡμέραν.

Ἐξ ἑπτὰ ἡμερῶν σύγκειται ἡ ἑβδομάς.
Ἐπτὰ γράμματα ἀπαρτιζοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβάχ.

Πάντες σχεδὸν γινώσκουσι περὶ τῶν ἑπτὰ παχειῶν καὶ ἑπτὰ ἰσχυρῶν βῶων τοῦ ὄνειρου τοῦ Φαραῶν περὶ τῶν ἑπτὰ μεσῶν καὶ ἑπτὰ λεπτῶν στάχυων σίτου, τοὺς ἑπτὰ ἀφρονίας καὶ ἑπτὰ ἀφορίας ἐνιαυτοῦς προμνημόνους.

Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ ἐδοῦλευσεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ραχήλ, ἀλλ' ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ διὰ τῆς κατὰ τὸν γάμον ἀντικαταστάσεως τῆς πρεσβυτέρας αὐτῆς ἀδελφῆς Λείας, ἠναγκάσθη νὰ δουλεύσῃ καὶ ἕτερα ἑπτὰ, ὅπως ἀποκτήσῃ καὶ τὴν ποθυομένην.

Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας κατεδίωχθη ὁ Ἰακώβ, κατὰ τὴν ἐκ Μεσοποταμίας ἀποδρασίαν του, ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Λάβαν.

Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ, πᾶσα ἡ Αἴγυπτος ἐπένησεν αὐτὸν ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἡμέρας.

Ὅποτε ὁ Ἰωσήφ μετέφερε τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς του πρὸς ταφὴν ἐν γῆ Χαναάν, ἐκλαυσεν αὐτὸν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Καθ' ἕκαστον ἑβδομον ἔτος οἱ Ἰσραηλιταὶ ἀφινον ἀκαλλιεργήτους τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν πρὸς ἀνάπαυσιν. Τὸ τοιοῦτο δ' ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς «Σαββατιαῖος ἐνιαυτός.» Ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἱερικῶ, ἑπτὰ

Ἴερεῖς μεθ' ἑπτὰ σαλίγκων ἑπτάκις περιήλθον γύρω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τὸ ἑβδομον σάλπισμα τὰ τεῖχη κατέπεσαν.

Ἐπὶ ἑπτὰ δεκάδα; ἐτῶν διετελέσαν οἱ Ἑβραῖοι αἰχμάλωτοι ἐν Βαβυλῶνι.

Ἐξ ἑπτὰ συνέκειντο δεκάδων οἱ Ἑβραῖοι, οἵτινες ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ κατὰ διαταγὴν του, μετέφρασαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Βιβλιοθήκην.

Ἐπτὰ δεκάδες μελῶν ἀπήρτιζον τὸ ὑπέρτατον Συμβούλιον τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴ λογιζομένων τῶν ἀρχιερέων.

Ἐπτὰ εἰσὶν αἱ ἀποδιδόμεναι ἰδιότητες τῷ Ὑψίστῳ.

Ἐπτὰ αἱ δωρεαὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

Ἐπτὰ οἱ ψαλμοὶ τῆς μετανοίας.

Ἐπτὰ τὰ ζητήματα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς.

Ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων σύγκεινται αἱ λέξεις: Χριστός, Μεσσίας, Σταυρός, Ἰωάννης, Λάζαρος.

Ὅποτε ὁ Πέτρος ἠρώτησε « Κύριε, ποσάκις ἀμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου, καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἑπτάκις; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Οὐ, λέγω σοι, ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ. (Ματ. Κεφ. 21. 22.)

« Ἐπτάκις γὰρ πεσέτω ὁ δίκαιος καὶ ἀναστήσεται. » (Παροιμ. Κδ'. 16.)

« Ἐάν σου δῶθῃται ὁ ἐχθρὸς μεγάλη τῆ φωνῆ, μὴ πεισθῆς αὐτῷ ἑπτὰ γὰρ εἰσι πονηρίαὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. » (Παροιμ. Κστ'. 25)

Ἐν τῇ ἀποκαλύψει ἀναφέρονται ἑπτὰ πνεύματα ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ἐν μέσῳ ἑπτὰ χρυσῶν λυχνιῶν εἶδε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, κρατοῦντα ἐν τῇ δεξιᾷ ἑπτὰ ἀστέρας, ὧν οὗτοι μὲν τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας ὑπενόουν, ἐκεῖνα δὲ αὐτὰς ταύτας τὰς Ἐκκλησίας.

Τις ἐλησμόνησε τοὺς ἑπτὰ ἐκείνους μάρτυρας τοῦ χριστιανισμοῦ, οἵτινες, ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, κατέφυγον ἐντὸς σπηλαίου παρὰ τὴν Ἐφεσον, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθησαν ἀνενόχλητοι ἐπὶ 200 ὁλοῦς ἐνιαυτούς;

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἑπτὰ μυστήρια.

Τὸ θρησκευτικὸν Σύμβολον τῶν Μωαμεθανῶν ἐξ ἑπτὰ ἀπαρτίζεται λέξεων: Λα Ἰλλάχ Ἰλλα Ἀλλάχ, Μωχάμετ ροσοῦλ Ἀλλάχ.»

Ὁ παράδεισος τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κορανίου σύγκειται ἐξ ἑπτὰ οὐρανῶν.

Ἐπτὰ αἱ κυριώτεραι τῶν χριστιανι-

κῶν ἀρετῶν, ἐξ ὧν πάλιν ὑπερτεροῦσιν ἡ Πίστις, ἡ Ἐλπίς, καὶ ἡ Ἀγάπη.

Ἐπτά τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα: Ὑπερηφάνια, φιλαργυρία, Φθόνος, Ὀργή, Λαγνεία, Ἀκρίδια καὶ Γαστριμαργία.

Ἐπτά βραχίονας ἢ κλάδους ἔσχεν ἡ λυχνία ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐπτάφωτος ἐπίσης ἡ λυχνία ἐν τῷ ἀκοιμητῷ φωτὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Πάπας τιτλοφορεῖται Ἱερεὺς ἐπτά Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Πλιαῖς, ὁ ὠραιότερος τῶν ἀστερισμῶν, σύγκειται ἐξ ἐπτά ἀστέρων.

Ἐπτά τὰ ἐν τῇ Ἰριδι χρώματα.

Ἡ ἀνθρώπινος κεφαλή ἔχει ἐπτά ὀπὰς.

Ἐπτά τὰ στόμια τοῦ Νείλου.

Ἐπτά νῆσοι αἱ Κανάριαι, καὶ ἄλλαι τόσαι αἱ Ἴόνιαι.

Ἐπτά τὰ πολυτίμα μέταλλα.

Ἐπτά οἱ ἤχοι ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι.

Ἡ ἐπτάλοφος Ρώμη ἐκυβερνήθη ὑπὸ ἐπτά βασιλέων. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν Πρωσσίᾳ, καθότι ἑβδόμος αὐτῆς βασιλεὺς ἐγένετο ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος.

Πόλεις ἐπτάλοφοι ἀναφέρονται, ἐκτός τῆς Ρώμης, ἡ Κωνσταντινούπολις, Νυρεμβέργη, Ἀμβούργον, Λισβὼν καὶ ἡ κομποπολις Τσαχαράδα ἐν Θεσσαλομαγνησίᾳ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπάρχει ἐπίσης τὸ Ἑπταπύργιον.

Αἱ ἀρχαῖαι Θῆβαι, Ἀθῆναι, Βαγδάτιον καὶ Μαρρόκκον εἶχον ἐκάστη ἀνά ἐπτά πύλας.

Ἐπτά πόλεις ἀμφισθητοῦσι τῆς τιμῆς περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ὁμήρου.

Ἐπτά τὰ θαύματα τοῦ κόσμου.

Ἐπτά οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐπτά τὰ φωνήεντα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἐξ ἐπτά σύγκεινται γραμμάτων τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἡπείρων τοῦ Νέου Κόσμου. Ἀμερικῆ, Ὀκεανία.

Ἐπτά ἤγον βασιλίδες εἰς τὸν τάφον Δαρείου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας.

Ἄλλας τόσας εἶχε καὶ ὁ θρόνος τοῦ Σολομῶντος.

Ἡ εἰσοδος τῆς περιωνύμου Μητροπόλεως τῆς Κολωνίας κοσμεῖται δι' ἐπτά κίωνων στηριζομένων ἐπὶ ἐπτά βάθρων, ἕκαστος δὲ φέρει ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀνά ἐν ἄγαλμα.

Κατὰ τὸν ἐπὶ Φρειδερίκου Β'. ἐπταετη πόλεμον, ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἐπτά σπουδαίας μάχας.

Ἐπτά διήρκεσεν ἔτη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων αἱματηρὸς ἀγών.

Ἐπὶ ἐπταετίαν διήρκεσεν ἐπίσης ὁ ἐν Ἰσπανίᾳ ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἐπτά εἰσὶ τὰ ὑπουργεῖα ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Δουκὸς Οὐέλινγκτων συνέκειτο ἐξ ἐπτά στραταρχῶν.

Ἐπτά, ἀριθμὸς ἱερὸς παρὰ τῷ Τάγματι τῶν ἐλευθεροτεκτόνων.

Ἐπτά μῆνες διήρκεσεν ὁ κατὰ τὴν ἐβδόμην δεκάδα τοῦ αἰῶνός μας κηρυχθεὶς Γαλλο-Πρωσσικὸς πόλεμος, καὶ τὸ ἑβδόμον σύνταγμα τὰ μάλιστα διεκρίθη κατ' αὐτόν.

Τῆ 28 (ἦτοι τετράκις 7) τοῦ 7θρίου 1870. παρεδόθη τὸ Στρασβούργον, τῆ 28 8θρίου τὸ Μπες καὶ τῆ 28 Ἰανουαρίου 1871 οἱ Παρίσιοι.

Κατὰ φυσικὴν ποικιλίαν, ἀντὶ τῆς συνήθους κωφορίας παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τῶν ἐννέα μνηῶν, ὑπάρχουσι τοιαῦται ἐπτάμνηται, ὧν οἱ γόνοι κοινῶς θεωροῦνται ὡς ἀλλοίως φύσεως καὶ χαρακτηρῶς ὄντα. G. M. K.

Ο Π Ω Γ Ω Ν.

Ὁ πῶγων κατέχει ἰδιόζυσαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, συνδεόμενος πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων λαῶν Ὁ πῶγων ἀπῆλαυε τιμῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ θεοὶ παριστάνονται φέροντες μεγαλοπρεπῆ πῶγωνα. Ἐν Γαλλίᾳ ἰδιαίτερος ἀπὸ τοῦ Φαραμὸνδ ἦτο ἀντικείμενον μεγάλης προσοχῆς. Ὑπὸ τὸν Κλόβις ἐγένετο ἀντικείμενον διπλωματικῶ καὶ συνοποσχετικῶ. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Τολδιάκ (497) ὁ Κλόβις παρεκάλεσε τὸν ἡττηθέντα νὰ ἄψῃται τοῦ πῶγωνός του ὡς σημεῖον συμμαχίας. Ὁ Ἀλεξήχος ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἤρπασε βιαίως ἀπὸ τοῦ πῶγωνα τοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀποσυρθῶσιν. Ἐπὶ πολλὰς βασιλείας ὁ πῶγων κατέστη τὸ ἀντικείμενον πολλῶν κανονισμῶν. Στραγγύλος, μακρὸς, κοντὸς, ὀξὺς, βοστρυχωμένος, κεκοσμημένος διὰ μαργαριτῶν ὑπεξήγειρε γελόιας ἐριδίας καὶ παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς ἐριστικὰς συζητήσεις ἐν αὐτῇ τῇ αὐλῇ τῆς Ρώμης. Οἱ πάπαι ὅτε μὲν τὸν ἤθελον ὅτε δὲ τὸν ἀπέριπτον. Ὁ ἅγιος Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ἅγιος Κυπριανὸς, ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος, ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος (δέκατος τέταρτος αἰὼν) ἀγωνίζονται ἐν λόγῳ καὶ συγγραφαῖς ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ πῶγωνα, τοῦ μύστακος καὶ τῆς κόμης. Ὁ θρίαμβος τοῦ πῶγωνα ἐν Γαλλίᾳ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅτε τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἐπεδείξαντο λατρείαν πρὸς

τὸν πῶγωνα, ἠκολουθήθη ὑπὸ τοῦ κυριάρχου καὶ τῶν ἀρχόντων. Μεταξὺ ἄλλων εἰρήσθη τὸ ἑπεισόδιον τοῦ διαζυγίου τοῦ Λουδοβίκου γιγ καὶ τῆς συζύγου του Ἐλεονώρας τῆς Κυγένης. Ἡ κυρίαρχος αὐτῆ ἦτο προσβεβλημένη ἐκ τῆς περιφρονήσεως, ἧς ἦτο τὸ ἀντικείμενον ἐκ μέρους τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀνισχύρου συζύγου τῆς, ὅστις ἦν προικισμένος δι' ὠραίου καττανοῦ πῶγωνα. Ἡμέραν τινὰ ἀπεράσισε νὰ ξυρισθῇ καὶ οὕτω ἐστερηνμένος τοῦ ὠραιότερου κοσμήματος μετέβη παρὰ τῆ Ἐλεονώρα, συζυγικὰ ἐκζητῶν δικαίωματα, ἅτινα ἡ σύζυγός του ἀπέκρουσε καταπονηθεῖσα ἐκ τῆς ἀσχημίας τοῦ ἐξυρισμένου προσώπου, ἐκ τούτου δὲ ἐπῆλθε τὸ διαζύγιον. Ἐπὶ Ἑρρίκου III ὁ πῶγων ἐξηφανίσθη· ὁ θυμὸς ἤθελε μόνον μύστακα καὶ μακρὸν ὑπογενεῖδιον· ἐπὶ Ἑρρίκου IV ὁ πῶγων ἐπέρετο τετράγωνος καὶ ὁ Λουδοβίκος XIII παρεδέχετο μόνον μικρὸν γένειον ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος καὶ τὸν μύστακα ἐστριμμένον. Ἐπὶ Λουδοβίκου XIV ἦτο ἀπῶς ὑπογενεῖδιον. Ὁ ξυρὸς εὐρίσκεται ἐν πλήρῃ ἐνεργείᾳ ἐπὶ τὰς δύο ἀκυλούτους βιαιεῖας. Ὑπὸ τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸ Διευθυντήριον οἱ πολιτικοὶ προσπαθοῦσι νὰ μὴ φέρωσιν εὐδὲν σημεῖον πῶγωνα, ὡς ἐπίσης ἐπὶ αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Παλινορθώσεως. Τῷ 1830 ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο ἐν πᾶσιν, ἐνδυμασία, κόμμωσις, κοσμήματα τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Ὁ μακρὸς πῶγων ἐπανέρχεται διαδοθεὶς ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν σανσιμονιῶν, τῶν φολενστεριανῶν, τῶν συνομιτῶν. Οἱ σοβαροὶ ἄνδρες, οἱ σοφοί, οἱ πολιτικοί, οἱ οικονομολογοὶ ἀποδέχονται τὸν πῶγωνα ἐὰν οὐχὶ ὀλοσχερῶς, τούλάχιστον ὡς φ α β ο ρ ἰ π α ς. Σήμερον ὁ πῶγων ἡλευθέρωθη ἐκ πάσης δουλείας, δὲν δμιλοῦσι δὲ περὶ αὐτοῦ, εἰμῆ μόνον ὅταν τριχοφάγος κατατρώγων αὐτόν, θέτη εἰς ἀνησυχίαν τοὺς φίλους διὰ τῆς βαρείας τοῦ πα τ ζ ο υ λ ἰ ὀ μ η ς, ἧτις χρησιμεύει ὡς τὸ ἀλεξίτριχοφάγον τοῦ πῶγωνα.

Τοῦ λόγου δὲ ἐμπροσθέντος περὶ πῶγωνα, ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα περιέργον δίκην διεξαχθησομένην προσεχῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Λίππας (Ὀύγγαρις), τὴν ἐξῆς: Ἐν τινι ρωμουνικῇ κοινότητι τῶν περιχώρων τῆς Λίππας, κατοικεῖ πρὸ ἐτῶν γερμανὸς τις ἁμαξοπηγὸς κύριος μεγαλοπρεποῦς γενειάδος μαύρης, ὡς τὰ πτερὰ τοῦ κόρακος. Ὁ τίμιος οὗτος τεχνίτης εἶναι ὀλίγον ὑπερήφανος διὰ τὴν ὠραίαν γενειάδα του, ἧτις δὲν εἶναι μόνον ἀπλῶς στολισμὸς τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ . . . βαρόμετρον, ἀλήθειον σχεδόν. Πάντες γνωρίζουσι, ὅτι αἱ τρίχες τῆς γενειάδος ὡς καὶ αἱ τῆς κεφαλῆς εἶναι εὐαίσθη-

τοι εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὅτι δὲ εἶναι ἀπαλαί καὶ μεταξοειδῆς· ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦναι βεβαρημένη, τραχεῖαι δὲ καὶ συνεσταλμέναι ὅταν ἦναι ξηρὸς ὁ καιρὸς. Οὐδὲν οὕτω ἔκτακτον ἐὰν ἦναι ὑδροπαθητικὴ μία γενειὰς καὶ οὐδὲν ἔκτακτον ἐπίσης ἐὰν ἐδύνατο ἐνίοτε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἁμαξοπηγὸς νὰ προεῖπῃ μετὰ πιθανότητος πότε θὰ βρέξῃ ἢ πότε θὰ ἦναι αἰθρία. Ἄλλ' οἱ χωρικοὶ τοῦ εἰρημένου χωρίου ἐξ ἐνόου οὐκ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κατ' αὐτοὺς· ἡ ὑδροπαθητικὴ γενειὰς δὲν ἦτο μεταξοειδῆς, διότι ἐμελλε νὰ βρέξῃ, ἀλλ' ἐμελλε νὰ βρέξῃ, διότι ἡ γενειὰς ἦτο μεταξοειδῆς. Ἐν συντόμῳ, ἡ γενειὰς τοῦ ἁμαξοπηγῶ ἐδημιουργεῖ τὸν κακὸν καὶ τὸν καλὸν καιρὸν. Ἐσχάτως τὴν προτερίαν τῆς συγκομιδῆς τῆς βεζέης, ἡ γενειὰς εἶχε τραχύτητα μεγάλην. Ὅποια χαρὰ! Βεβαίως ὑπῆρχε λοιπὸν περὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ. Οἱ χωρικοὶ σπεύδουσι νὰ θερίσωσι τὴν βρίζαν τῶν ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη προσθάσωσι νὰ δέσωσι τὰ δράγματα, ἔβρεχεν ἤδη ὡσεὶ νὰ ἦε ὠχθησαν οἱ καταρράχται τοῦ οὐρανοῦ. Μαινόμενοι ἐπὶ τούτῳ οἱ χωρικοὶ καταρῶνται τὸν προφήτην τῶν, πορεύονται νὰ τὸν ἴδωσιν· ἀλλ' ὅποια εὐτυχία! ἡ γενειὰς εἶναι τραχεῖα ὅσον τὸ δυνατόν· ἄρα θὰ ἐπέλθῃ ξηρασία. Ἐπαναφέρουσι τὴν βεβρημένην βρίζαν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ περιμένουσιν. . . Ἄλλὰ βρέχει, βρέχει, καὶ πάλιν βρέχει. Τὴν ἐσπέραν τῆς νετάρτης ἡμέρας τῆς βροχῆς, κακοποιοὶ τινες ἐφευρίσκουσι τρόπον νὰ προσελκύσωσι τὸν ἁμαξοπηγὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου, ὅπου κρατοῦσιν αὐτόν μέχρι βαθύως νυκτός. Αἶφνης ὁ ἁμαξοπηγὸς ἡμῶν οἰσθάνεται ἐαυτὸν συλληφθέντα ὑπὸ πέντε ἢ ἐξ διπλῶν εὐρώτων βραχιόνων, ἀναρπαζόμενον καὶ μεταφερόμενον δέσιμον χειρᾶς τε καὶ πόδας εἰς τὴν οἰκίαν ἐνός τῶν συνεισῶν, οἵτινες τῷ ἐπέτεθραν. Μὲθ' ὅλας τὰς νρυγὰς καὶ τὰς ἀράς του, καθίζουσι τὸν ἁμαξοπηγὸν ἐπὶ τινος καθίσματος. Ἡμίσεια δωδεκάς μειρακίων κρατοῦσι τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας του ἐν ᾧ ἕτεροι ἀναλαμβάνουσι τὴν φροντίδα τῆς κεφαλῆς. Ὁ ἁμαξοπηγὸς, μένεα πνέων, θλίπει αἶφνης τὴν αἰχμὴν ὀργάνου κοπτεροῦ. Ἄλλὰ τί δύναται καὶ Ἡρακλῆς πρὸς δύο; Μετὰ τινα λεπτά ἡ μεγαλοπρεπῆς αὐτοῦ γενειὰς κυλιέται εἰς τοὺς πόδας του εἰς μέλανας ἰούλους, ἀσπλάγγωνος θερισθέντας ὑφ' ἐνός χωριάτου κούρεως. Οἱ χωρικοὶ ἀθροίζουσι θρησκευτικῶς τὴν γενειάδα μέχρι τῆς τελευταίας τρίχης καὶ παραδίδουσι αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ, ἐν πλήρει συνεδριάσει, φροντίζοντες συνάμα νὰ ρίπτωσι πέριξ ἱκανὸν θυ-

μίαμα καὶ ἄλλα ἀρώματα. Ἄλλ' ὁ ἁμαξοπηγὸς, ἀπογυμνωθεὶς προδοτικῶς τοῦ ὠραιότερου κοσμήματος τοῦ προσώπου του, δὲν ἐννοεῖ οὕτω τὸ πρᾶγμα· ἀπέρχεται εἰς ἀναζητήσιν τοῦ Δικαστοῦ. Τὴν δίκην ταύτην θὰ δικάσῃ προσεχῶς τὸ δικαστήριον τῆς Λίππας. Ὁ «Πεστοῖος Ἀκύδ» δὲν ποιεῖται μείαν, ἀν ἡ Ὀυσία αὐτῆ ἐφερε τὸν ὠραῖον καιρὸν καὶ ἀν οἱ χωρικοὶ συνεκόμισαν τὴν βρίζαν τῶν.

Ἐκθεσίς ἐντόμων. — Τῆ 20 Αὐγούστου 1 Σεπτεμβρίου κηρυχθήσεται ἐν Παρίσις ἑκθεσίς ἐντόμων, ἧτις θὰ διαρκῆσῃ μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου. Ἡ ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν ἀνετίθη ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἐκθέσεως, διείλε ταύτην εἰς πέντε τμήματα. Τὸ μὲν πρῶτον τούτων θὰ περιλαμβάνῃ πάντα τὰ ἐπωφελῆ ἕντομα καὶ τὸ δεύτερον πάντα τὰ ἐπιβλαβῆ. Τὸ τρίτον τμήμα συλλογὰς ὀπτικῶν ὀργάνων πρὸς παρατήρησιν τῶν ἐντόμων, τῶν πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν ἐπιτηδίων ἐργαλείων κλπ. Τὸ τέταρτον συλλογὰς μαλακοστράκων ἐπιβλαβῶν τῆ γεωργίας καὶ τὸ πέμπτον τέλος, πίνακας, εἰκόνας καὶ γλυφὰς ἐντόμων καὶ φωλεῶν αὐτῶν. Ἡ ἑκθεσίς αὕτη γίνεται πρωτοβουλία καὶ ἀνθώμασι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ ἔμπορίου. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ ἐπιδικωμένου σκοποῦ γνήθονται πολλὰ ἀναγνώσματα καὶ συζητήσεις περὶ ἐντομολογικῶν ζητημάτων.

Τὰ κόμματα ἐν Γερμανίᾳ. — Ἡ ἀφημερίς τῆς Κολωνίας γράφει, ὅτι ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου τὰ κόμματα ἐν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ ὑπέστησαν τροποποιήσεις, ἡ δὲ σχετικὴ δύναμις αὐτῶν ἔχει νῦν ὡς ἔπειτα. α) Οἱ συντηρητικοὶ ἀριθμοῦσι μέλη 58, πρότερον 58. β) Οἱ συντηρητικοὶ φιλελεύθεροι 48, ἐν ᾧ πρότερον συνεποσοῦντο εἰς 51. γ) Ἐθνικὸι φιλελεύθεροι 85, πρότερον 84. δ) Φιλελευθέραι ὁμάς τοῦ Σιάουβαϊκ 15, πρότερον 15. ε) Κοινωνισταὶ 10, ἀντὶ τῶν πρότερον 9. ζ) Πολωνοὶ 14, πρότερον 14. ζ) Κέντρον 101 ἀντὶ 22. η) Προοδευτικοὶ 26, ἀντὶ 22. Ἐκτός δὲ ὄλων τούτων τῶν κομμάτων ὑπάρχουσι ἐτι 37 βουλευταὶ, κυμαινόμενοι. Ἀλλήθως ἦμιστα πασῶν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες δικαιούνται νὰ γράψωσι μικτηρικῶς περὶ κομματικῆς βαβυλωνίας ἐν ἄλλοις κράτεσι.

Ἐργασίαι τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν. — Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 18/30 Ἰουλίου ὁ κ. Λέων Heuzey, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τοῦ «Ὀλύμπου καὶ τῆς Ἀκαρνανίας» καὶ τῆς «Ἐπιστημονικῆς εἰς Μακεδονίαν ἀ-

ποστολῆς» ἀνέγνω σημείωσιν συμπληρωτικὴν ὑπομνήματος ὑποβληθέντος κατὰ τὴν προλαβοῦσαν συνεδρίαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Ἐν ταύτῃ δ' ἐποιεῖτο λόγον περὶ δύο ἀρσβαλίδων (μικρῶν ἀγγείων), εὐρεθεισῶν ἐν τῇ νήσῳ Κῶ. Ἐν τῇ μὲ τούτων ἀπεικονίζεται κεφαλὴ φέρουσα κρᾶνος, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ κεφαλὴ Ἡρακλέους μετὰ λεοντῆς. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως τούτων ὀρθοῦται ὁ κ. Heuzey ἐξήτασε τὰς διαφόρους παραστάσεις τοῦ Ἡρακλείου ἐν τῇ ἑλληνικῇ τέχνῃ, καὶ τοῦ Μελικέστου (Melcarth) ἐν τῇ φοινικικῇ. Φαίνεται, ὅτι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ φοινικικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἔσχον ἀμοιβαίαν ροπὴν πρὸς ἀλλήλας, οἱ δ' ἑλληνες παρέλαβον παρὰ τῶν Φοινικίων τὴν παράστασιν ἥρωος φέροντος λεοντὴν ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ τύπος τῆς κεφαλῆς τῆς ἀρσβαλίδος εἶναι αἰγυπτιακός· ἀλλὰ καὶ τινες ἄλλαι λεπτομέρειαι, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἡ κέρατοι, ἔχουσι τινὰ ὑποκινῶνται πρᾶσινοῦ πίνου (βερνικεῖου) κλπ. πείθουσι τὸν κ. Heuzey, ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἐκεῖνο εἶναι φοινικικῆς ἐργασίας. Ἀμφότεραι αἱ ἀρσβαλίδες ἡγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσις μουσείου τοῦ Λούβρου.

Ὁ κ. Λέων Ρενιὲ προσήνεγκε τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ ζ'. τεῦχος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ λεξικοῦ τοῦ κ. Saglio, καὶ ἐξῆρε τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου ὁ δὲ κ. Heuzey προσήνεγκεν ἐπίσης τὸ νεώτατον τεῦχος τοῦ «Δελτίου τῆς ἑλληνικῆς ἀλλογραφίας», μετ' ἀναλύσεως τῶν περιεχομένων, ὧν κατέδειξε τὴν σπουδαιότητα. Μετὰ τὸν κ. Δελίλ, ὀμιλήσαντα περὶ τοῦ ὑπὸ Pavlovski συνταχθέντος βιβλιογραφικοῦ καταλόγου, καὶ τὸν κ. Ρενιὲ περὶ τινῶν λατινικῶν ἐπιγραφῶν, ὁ κ. Προῦ ἀνέγνω τὸ πρῶτον μέρος ὑπομνήματος περὶ τῶν «Αὐτοματοποιικῶν Ἡρώων» τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἧτοι περὶ τῶν νευροπάστων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ ὑπομνήματος ἦν ἱστορικὴ εἰσαγωγή «περὶ τῆς αὐτοματοποιίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, Ἑλλήσι καὶ Ρωμαίοις». Στριζόμενος ἐπὶ τῶν ἑρευνῶν τοῦ Magnin (συγγραφῆς τοῦ γνωστοῦ βιβλίου Histoire des marionettes dans l'antiquité et le meyen-äge), ὁ κ. Προῦ κατέδειξε, ὅτι τὰ νευροπάστα ἦσαν κοινότητα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἀξίον ὅμως ἰδίᾳ μνεῖας εἶναι καὶ τοῦτο, ὅ σορὸς ἀρχαιολόγος παρέλιπε νὰ σημειώσῃ ὅτι ἡ πολιτεία συνέτρεψε τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, ἐν αἷς ἐγένετο χρῆσις μηχανικῶν εἰδωλίων. Ὁ κ. Προῦ ἠλεγξεν ἀσκόλουθως τὸν Magnin ὅτι οὐδῶως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ «Πρῶνα αὐτοματοποιικὰ», ἀνκαί ἦσαν ταῦτα πηγὴ σπουδαιότατη. Ἐν δευτέρῳ κεφαλαίῳ ὁ κ. Προῦ ἐξήτασε τὰ πρῶτα δοκίμια κριτικῆς ἐρευνῆς τῶν Αὐτοματοποιικῶν. Ποιησάμενος ἐκ τῆς λόγον περὶ τῶν μελετῶν τοῦ Thévenot (1693), τοῦ Baldi (1589), τοῦ ἀββᾶ τῆς Guastalla, καὶ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Auria, μετέβη εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν συγγραμμάτων κριτικῶν. Ἐν τούτῳ δ' ἐξελέγγει ἰδιαίτατα τὴν μελέτην τοῦ κ. Th. Henri Martin, συγγραμμάτων «Πρῶνα τῶν Ἀλεξανδρέων, τῷ περὶ τοῦ αὐτοῦ θέμα-

τοι γράφονται φίλων τῷ Βυζαντίῳ. Ὁ κ. Πρὸς φρονεῖ, ὅτι ὁ κ. Μαρτὴν δὲν ἔγραψε περὶ τοῦ Ἑρωτοῦ, ὅσα ἔδει, οὐδὲ ὡς ἔδει. Τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια ἀπαρτίζουσι τὴν εἰσαγωγὴν, μεθ' ἧν ὁ κ. Πρὸς ἀνέγνω τὸ πρῶτον μέρος, ἐπιγραφομένον. ἈΓενικὰ παρατηρήσεις περὶ τῶν Ἀπομακροποιικῶν. Ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ ὁ συγγραφεὺς ἐπιβάλλεται ἡ ἀποκαταστάσις κριτικῶς τὸ κείμενον, ὅπερ ὑπὸ τῶν προγενομένων ἐκδοτῶν ἐθεωρεῖτο κεκολλημένον, ἐνεκα τῆς ἐπαναλήψεως λέξεων τινῶν αἱ λέξεις αὐταὶ, ὡς ἀποδείκνυσιν ὁ κ. Πρὸς, παρενεβλήθησαν κατόπιν εἰς τὸ κείμενον, ὅπερ εἶναι ἀέριον ὡς ἔχει. Αἱ παρατηρήσεις καὶ τὰ κρίματα τοῦ κ. Πρὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνοηθῶσι χωρὶς τῆς παραθέσεως ὁλοκλήρων χωρίων. Ἐνταῦθα δὲ περιοριζόμεθα νὰ σημειώσωμεν, ὅτι Ἡρόν ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπαρμόττει τὰς ἐκκευθεωρίας ἢ τεχνικὰ παρατηρήσεις εἰς δρᾶμα τι οὐ παρέχει ἀνάλυσιν τοῦτο διαιρεῖται εἰς πρᾶξις πέντε, κεχωρισμένας ἀλλήλων διὰ σκηνικῶν διαλειμμάτων. κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν διαλειμμάτων μεταβάλλεται ἡ σκηνογραφία ἀναφέρεται μάλιστα καὶ μεταβολὴ σκηνογραφίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεως.

Τὸ γαλλικὸν μουσεῖον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔλαβε τελευταίον λίαν ἐνδιαφέρονσαν ἀποστολὴν ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Αἰωνίας, συνισταμένην ἐκ σπλάγγων φαλαινῶν καὶ μεταξὺ ἄλλων καρδίας κήτους, ἧτις μόνη ἐπιλήρου ὑπερμέγεθες βαρέλιον! Τὰ σπλάγγνα αὐτῶν διετηρήθησαν διὰ τοῦ ἄλατος εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν. Προσθετέον εἰς ταῦτα ὠρῶν σελίδων κεράτων κητῶν καὶ φαλαινίδιον ἢ μάλλον ἐμάρων ἐξαχθῶν ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς μητρὸς, ἔχον μήκος 30 ἐκατοστῶν μέτρων.

Ὁ ἀέριος Χρόνος διδὲι τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν τῇ κεντρικῇ φυλακῇ τῆς Πετροπόλεως κρατουμένων, ἀντληθείσας ἐξ ἐκθέσεως τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς. Ἡ κεντρικὴ φυλακὴ διήρτηται εἰς δύο χωρίσματα, τὸ τῶν γυναικῶν καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν. Οἱ ἐκ τοῦ ἀρρενοῦ φύλου κρατούμενοι εἶναι τρεῖς πολυαριθμότεροι καὶ ἐπειδὴ τὸ χωρίσμα ὅπερ κατοικοῦσι ἔχει τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν ἔκτασιν, ὁ ἀὴρ εἶναι διεφθαρμένος καὶ οἱ κρατούμενοι εἰσὶ λίαν στενοχωρημένοι 22 ἄνδρες κατέχουσι τὸ αὐτὸ μέρος ὅπερ κατέχουσι 14 γυναῖκες. Τὰ ἀσπύρουχα ἐλλείπουσι καὶ ὁ ἀερισμὸς εἶναι ἐλλιπής. Ἐπειδὴ πρὸ χρόνου δὲν ἐγένοντο ἐπισκευαὶ, τὸ κατάστημα εὐρίσκειται εἰς τοιαύτην ἀκαθαρσίαν, ὡστε δύναται τις δικαίως νὰ ἀμφισβητῇ ἐὰν εὐρίσκειται ἐν κεντρικῇ φυλακῇ μεγαλοπόλιως. Εἶναι ἀληθές ὅτι πρόκειται νὰ ἀνεγερθῶσι νέα φυλακὰ, ἀλλὰ αὐταὶ δὲν δύναται νὰ περατωθῶσι πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν, ἐνῶ ἡ συσώρευσις αὐτῆς πολλαπλασιάζει τὸν τύπον καὶ τὴν πνευμονικὴν φθίσιν τὰς δύο ταύτας μάλιστα τῆς Πετροπόλεως. Τὸ τέταρτον τῶν κρατουμένων εὐρίσκειται εἰς τὴν Νασοκομίον.

Κατασκευάζονται ἤδη ἐν τῷ ναυπηγείῳ τῆς Klyde τρία μεγάλα ἐκ γάλυβος ἀποκινῆται. Τὸ ἐν αὐτῶν Servia προωρισμένον τῆ γραμμῇ Cunard θὰ εἶναι χωρητικότητος 7,500 τόνων καὶ θὰ ἔχη μηχανισμόν δυνάμεως 10,000 ἵππων. Ἡ Alaska προωρισμένη διὰ τὴν γραμμὴν Cuion θὰ ἔχη ἐπίσης κινητικὴν δυνάμειν 10,000 ἵππων. Ἡ ἀπόλις τῆς Ρώμης θὰ εἶναι ἐτι μεγαλύτερον διαστάσεων, ἢ τοὶ χωρητικότητος 8,500 τόνων καὶ δυνάμεως 12,000 ἵππων. Ἐκτός τοῦ «Μεγάλου Ἀνατολικοῦ» οὐδὲν ἄλλο ἀποκινῆται δύναται νὰ τῆ ἀντιπαραβληθῇ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χωρητικότητος. Ἐπολογίζεται ἡ ταχύτης καὶ τῶν τριῶν ἀποκινῆτων τούτων εἰς 17 κόμβους τὴν ὥραν, εἰς τρόπον ὡστε θὰ διέρχονται τὴν ἀπὸ Λιβεροῦλ εἰς νέαν Ἰόρκην ἀπόστασιν εἰς μικρότερον διάστημα τῶν 8 ἡμερῶν.

Ἡ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις πολιτεία Κολοράδο, τοιαύτας προόδους ἐποιήσατο ἐν τῇ παραγωγῇ πολυτίμων μετάλλων, ὡστε μετ' ὀλίγον θὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν Καλλιφορνίαν, λέγουσιν οἱ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου. Ἀπὸ εἰκοσι δύο μόνον ἐτῶν ἀνεκαλύφθη ἐκεῖ ὁ χρυσὸς παρὰ τῷ Pike's Peak. Περὶ τοῦ διακοσίου σκαπνέει ἵδρυσαν τότε χωρὶς, τὰ ὅποια ἐγένοντο σπουδαία πόλεις. Ἡ Κολοράδο ἰδρυμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν βραχυδῶν Ὁρέων κέκτται πολλὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὕψους κέκτται νὰ ἀποτελέσῃ διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἰαματικὸν τόπον διὰ τὴν θεραπείαν νόσων τινῶν καὶ ἰδίως τῶν πνευμονικῶν. Κατὰ τὸ 1878 αἱ κινήται καὶ ἀκίνηται φορολογούμεναι κτήσεις ἀνῆρχοντο εἰς ἀξίαν 215 ἐκατομμυρίων φράγκων, μὴ περιλαμβανόμενων τῶν μεταλλείων, ἅτινα ἐξαίρουται πάσης φορολογίας ἐπὶ περίοδον 8 ἐτῶν. Ἡ ἀγοτικὴ παραγωγὴ ἀνῆρχετο εἰς 1712 ἐκατομμυρίων μολονότι μόνον τὸ 1)5 τῶν ἀρσιμῶν γαιῶν εἶχε κλιθερογῆθῃ. Ἡ Κολοράδο κέκτται ἤδη 1218 μίλια σιδηροδρόμων 14 ἡμερησίας ἐφημερίδας, 44 ἐδομακτικαίας καὶ 190,000 κατοίκους.

Ὁ τελευταῖος εἰς μεγάλῃ κλίμακα χάρτης τῆς Ἀγγλίας ἐχαράχθη τῷ 1793, τὸ δὲ Γραφεῖον τοῦ Ἀγγλικοῦ πυροβολικοῦ διατάχθη νὰ συντάξῃ νέον χάρτην. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἀρξάμενον πρὸ 30 ἐτῶν, προβαίνει βραδέως, εἰ καὶ πρὸς τοῦτο δαπανῶνται καθ' ἐκάστην ἡμέραν πλείονες τῶν τριακοσίων λίρῶν στερλινῶν. Εἰς δὲ τὰς παρατηρήσεις τὰς γενομένας ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, τὸ ὑπουργεῖον ἀπάντησε διὰ τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι ὁ χάρτης θέλει τελειωθῆ μόνον ἐν ἔτει 1898, καθόσον τὸ ἔργον δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ταχύτερον, ἐλλείψει ἀρκούντων ἀριθμοῦ ἐδικῶν ἀνδρῶν Οὔτω, ἐὰν ἐξκολληθῶσιν αἱ αὐταὶ ἡμερησίου δαπάναι, ἀπὸ τῆς σημερινῆς τῆς περατώσεως τοῦ ἔργου, θίλουσι δαπανηθῆ 1,944,000 λίρῶν στερλινῶν, ἢτοι 29,160,000 φράγκων εἰς τὴν χάραξιν τοῦ νέου τῆς Ἀγγλίας χάρτου.

Ἡ Ἀγγλία φημιζεται, ὡς ἡ χῆρα τῆς Ἄκρας Ἰησοῦτικῆς ἐλευθερίας, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατοῦσιν εἰσέτι ἐν αὐτῇ ἔθιμα καὶ θεσμοὶ πᾶν ἄλλο ἀποδεικνύοντες ἢ τὴν ἐπικρατίαν τῆς ἀνεξίθρησκείας. Οὐδεὶς δύναται νὰ ταφῇ ἐν τοῖς δημοτικοῖς νεκροταφείοις, χωρὶς ἀγγλικανὸς ἱερεὺς, ἢ τοῖς ἱεροῦ τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησίας, ἢ ἀναγνώσῃ τὰς κανονικάς εὐχάς. Ἐντεῦθεν οἱ διαφωνοῦντες (dissident-) ἦτοί οἱ ἔπαθοι ἀφέσεων διαφόρων τῆς ἀγγλικανικῆς, ὡς μὴ ἔχοντες ἐν ταῖς δῆμοις ἰδιαιτέρον νεκροταφεῖον, δὲν ἐθάπτοντο ἄλλως ἢ τελευτώντων ἱεροπραξιῶν ἀφρέτως, ἢν ζῶντες ἀπελάττισαν. Πρὸ μικροῦ χρόνου ἤδη, ἡ ἐπὶ τούτῳ πλῆρη κατέστη ὀξύτατη, ἀπὸ τοῦ 1877 δὲ ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, συναινούντων καὶ τῶν πρωιερῶν τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀνωμολόγησε τὴν ἀνάγκην, ὡς τῆς ἐπὶ τέρμα εἰς τὴν ἐρίαν, διδομένου ἰκανοποιησῶν τινῶν εἰς τοὺς ἀνταγγλικανιστάς. Ἐπέσκον ἐντεῦθεν εἰς τὴν γενικῶς ἐκδηλωθεῖσαν αὐχὴν, τὸ νέον ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ὑπέβαλεν ἐφέτος σχέδιον νόμου, δι' οὗ δίδεται ἡ ἀδεια τῆς ταφῆς παντὸς μὴ ἀγγλικανῶ ἐν τοῖς δημοσίοις νεκροταφείοις καὶ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς φίλους αὐτοῦ τὰ τελευτῶν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τὰς ἱεροτελεστίας τῆς λατρείας αὐτοῦ ἢ νὰ λέγωσι τὰς εὐχὰς ἢ τοὺς λόγους, οὓς ἤθελον κρίνει καὶ πρέποντας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ τάξις, οὔτε νὰ ἐκφέρηται προσβολὴ τις καθ' οἰκισθῆποτε θρησκείας. Ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων ἀπεδέχθη μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου τούτου, ἀλλ' εἰσήγαγε τροπολογίας, αἵτινες τὸ ἀλλοιοῦσιν ἐν μέρει, παρέχουσι δὲ εἰς τοὺς ἀντιπρονοῦντας ἀφορμὰς, ὡς ἐξακολουθήσωσι τὸν ἀρχαῖον ἀγῶνα.

Εἰς τιμὴν τοῦ παραπλεύσαντος τὰ πρὸς ἄρκτον παράλια τῆς Ἀσίας καθηγητοῦ Νορδ-σκόλδ καὶ τοῦ κ. Σλίεμαν, ἐδόθη ἐν Βερολίνῳ, τῇ 28 Ἰουλίου 19 Ἀυγούστου, ἐν τῷ μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τοῦ Kaiserhof, γεῦμα, παρὰ τῆς Γεωγραφικῆς καὶ Ἀνθρωπολογικῆς Ἐταιρίας. Οἱ δύο κεκλημένοι παρεκθήσαν πλησίον ἀλλήλων, συνδαιτυμόνες δὲ ἦσαν πάντες οἱ ἀπομένοντες ἤδη ἐν τῷ «Ἄστει τῆς διανοίας», ὡς ἐπικαλεῖται, τὸ Βερολίνον, σοφοὶ ἄνδρες καὶ μὴ φυγόντες τὸν ἐπικρατοῦντα δεινὸν καύσιον. Καὶ ἐνώπιον μὲν τοῦ τολμητοῦ ναυσιπόρου, ἐστήθη ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁμοίωμα τοῦ πλοίου αὐτοῦ τῆς Vega, ἐπὶ πάγου πλεούσης καὶ στολισμένης διὰ σημαιῶν πάντων τῶν περωτισμένων ἐθνῶν, ἐνώπιον δὲ τοῦ ἀνακαλύψαντος τὴν Τροίαν πλακούντιον, ἐσκευασμένον εἰς πύργον τοῦ Ἰλίου. Τὸ τοῦ δειπνοῦ πρόγραμμα (menu) ἦν γεγραμμένον ἐλληνιστὶ καὶ σουηδιστὶ. Αἱ προπόσεις ἐγένοντο ἐνθουσιώδεις, αἱ δὲ ἀπαντήσεις τῶν δύο ἡρώων τοῦ δειπνοῦ, ἀντίκειτο τῆς ὥρας, μολονότι τοῦ Σλίεμαν ἡ ὀμιλία ἐκρίθη, ὡς λίαν λεπτομερῆς. Εἰς τὸ δειπνον παρεκθήσε καὶ ἡ κ. Σλίεμαν, περὶ ἧς ἐνθουσιώδως γράφουσιν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες.

Ἰαπωνία Διαποικικὴ Ἀνάπτυξις. — Οἱ Ἰαπωνοὶ ἔχουσιν ἔτακτον πρὸς τὸ ἐπικρατοῦσιν εἰσέτι ἐν αὐτῇ ἔθιμα καὶ θεσμοὶ πᾶν ἄλλο ἀποδεικνύοντες ἢ τὴν ἐπικρατίαν τῆς ἀνεξίθρησκείας. Οὐδεὶς δύναται νὰ ταφῇ ἐν τοῖς δημοτικοῖς νεκροταφείοις, χωρὶς ἀγγλικανὸς ἱερεὺς, ἢ τοῖς ἱεροῦ τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησίας, ἢ ἀναγνώσῃ τὰς κανονικάς εὐχάς. Ἐντεῦθεν οἱ διαφωνοῦντες (dissident-) ἦτοί οἱ ἔπαθοι ἀφέσεων διαφόρων τῆς ἀγγλικανικῆς, ὡς μὴ ἔχοντες ἐν ταῖς δῆμοις ἰδιαιτέρον νεκροταφεῖον, δὲν ἐθάπτοντο ἄλλως ἢ τελευτώντων ἱεροπραξιῶν ἀφρέτως, ἢν ζῶντες ἀπελάττισαν. Πρὸ μικροῦ χρόνου ἤδη, ἡ ἐπὶ τούτῳ πλῆρη κατέστη ὀξύτατη, ἀπὸ τοῦ 1877 δὲ ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, συναινούντων καὶ τῶν πρωιερῶν τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀνωμολόγησε τὴν ἀνάγκην, ὡς τῆς ἐπὶ τέρμα εἰς τὴν ἐρίαν, διδομένου ἰκανοποιησῶν τινῶν εἰς τοὺς ἀνταγγλικανιστάς. Ἐπέσκον ἐντεῦθεν εἰς τὴν γενικῶς ἐκδηλωθεῖσαν αὐχὴν, τὸ νέον ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ὑπέβαλεν ἐφέτος σχέδιον νόμου, δι' οὗ δίδεται ἡ ἀδεια τῆς ταφῆς παντὸς μὴ ἀγγλικανῶ ἐν τοῖς δημοσίοις νεκροταφείοις καὶ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς φίλους αὐτοῦ τὰ τελευτῶν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τὰς ἱεροτελεστίας τῆς λατρείας αὐτοῦ ἢ νὰ λέγωσι τὰς εὐχὰς ἢ τοὺς λόγους, οὓς ἤθελον κρίνει καὶ πρέποντας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ τάξις, οὔτε νὰ ἐκφέρηται προσβολὴ τις καθ' οἰκισθῆποτε θρησκείας. Ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων ἀπεδέχθη μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου τούτου, ἀλλ' εἰσήγαγε τροπολογίας, αἵτινες τὸ ἀλλοιοῦσιν ἐν μέρει, παρέχουσι δὲ εἰς τοὺς ἀντιπρονοῦντας ἀφορμὰς, ὡς ἐξακολουθήσωσι τὸν ἀρχαῖον ἀγῶνα.

Ἡ τοπογραφικὴ τέχνη ἀσκεῖται ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ ἀπὸ ἐποχῆς ἀπωτάτης. Κατ' ἀρχὴς ἐξετυπύοντο τὰ βιβλία ἐπὶ βύλου, διὰ στοιχείων ἀμετακινήτων. Τὰ κινήτὰ στοιχεῖα εἰσῆχθησαν κατὰ τὸν 15. αἰῶνα ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῶν ὀλίγον ἐξέταθη ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν σημείων, τῶν ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ γλώσσῃ χρῆσιμων. Αἱ ἐφημερίδες σήμερον ἐκτυπῶνται διὰ κινήτων χαρακτῆρων. Ἡ ἀρχαία Ἰαπωνικὴ φιλολογία περιλαμβάνει κυρίως ἔργα ἱστορικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ποιήσεις καὶ μυθιστορίας. Ἀπ' ἧς ἡ Ἰαπωνία ἠνεώθη εἰς τοὺς ξένους, οἱ Ἰαπωνοὶ μετὰ ζήλου ἀκούον ἐπιδόθησαν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νομισματικῆς καὶ τῶν ἠθῶν τῶν ξένων ἐθνῶν, καθ' ἕκαστον ἀνάδασα δὲ ἀριθμῶνται τὰ ἐκδιδόμενα καθ' ἐκάστην τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, ἐγγειρίδια, λεξικά, κτλ. Ἀπ' αἰῶνων ἰσχύουσι νόμοι ἐκεί πρὸς ταπεινὸν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτητικῆς καὶ ἡ λογοκρισία. Μόλις πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐξεδόθησαν ἐφημερίδες ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ, ἀλλ' ὁ περιοδικὸς τύπος δὲν ἤρρησε ν' ἀναπτυχθῇ δι' ἐκκλησιαστικῆς ταχύτητος. Ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ πρωτεύουσιν ἐκδίδονται, καὶ εἰς πολλὰ μέρη φύλλα, δώδεκα ἐφημερίδες, αἱ μὲν πολιτικαί, αἱ δὲ σατυρικαὶ πᾶσαι δὲ συντασσόμεναι μετ' εὐφροσύνης, δημοσιεύονται δὲ παρὰ ταύτας καὶ πολλὰ ἐφημερίδες εἰς ξένας γλώσσας. Ἐντὸς ἐνός καὶ μόνου ἔτους ἐξήλθον τῶν Ἰαπωνικῶν τυπογραφικῶν πλείονα τῶν πεντακισχιλίων νέων συγγραμμάτων.

Ἄρτιος ἐπεραιώθη εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν μεταφράσις τῆς Καινῆς Διαθήκης. Σοφοὶ πάσης ἐθνικότητος Ἀγγλοὶ, Ἕλληες, Λατίνοι, Βραβί-οι, Ἰαπωνοὶ καὶ ἄλλοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπικρατίαν ταύτην ἐπιχειροῦσιν καὶ ἐπὶ μακροῦ ἐνιαυτοῦ κατανάλωσαν τὴν ἐκείτων ἐπιστήμη, κατέφθειραν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς φέροιμι τὸ ἔργον εἰς αἴτιον πέρας. Μεγάλῃ συνάρτησις ἐτελέθη ἐν τινὶ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Τόκιο, ὅπως ἐρτασθῇ ἀξίως τὸ πανηγυρικὸν τοῦτο γεγονός, φιλολογικὸν ἐν ταῦτῳ καὶ θρησκευτικόν. Πληθὺς Ἰαπωνῶν ἀλλοδιόζων μετὰ χαρᾶς ἔλαβον μέρος, καθὼ σοφοί, εἰς τὴν χαρὰν τῶν Ἰεραποστόλων καὶ τοῦτο ἐνύχθη, διότι οἱ Ἰαπωνοὶ δέχονται τὸ φιλολογικὸν μάναν τῶν πίπτον ἐπὶ τῆς χωρᾶς τῶν ἐξ ἐουθῆποτε καὶ ἀκαταπέσθη ὠρᾶν. Παιδευμένοι καὶ ἀείποτε ποθόντες μείζονα παιδευσιν, οἱ Ἰαπωνοὶ, καίπερ ἔχοντες μέγαν ἀριθμὸν καῶν, εἰσὶν ὁ ἕκιστα

θηροκομῆς τῆς γῆς λαός. Πάντες ἐν τῇ λογικῇ τάξει πρεσβεύουσι τὸν οκεπτικὸν ἐκείνον ὀρθολογισμόν, τὸν ἐνυπάρχοντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Κομφουκιῦ, καὶ ἐπειδὴ φιλοτιμοῦνται μεταξὺ ἄλλων νὰ ὦσιν ἐξόχως εὐγενεῖς τοὺς τρόπους, μετέχουσι μετὰ μεγίστης χαρᾶς πάσης ἐξωτερικῆς λατρείας, σκοπούσης νὰ τιμῆσῃ μέγα τι πρῶτον, ἄνθρωπον ἢ θεόν. Ὁ Χριστός, περὶ οὗ οἱ ἱεραποστόλοι τοσαῦτα ἐλάλησαν αὐτοῖς ἀπὸ τινῶν αἰῶνων, φαίνεται αὐτοῖς σχεδὸν τοιοῦτος, οἷον φαντάζεται αὐτὸν ὁ κ. Ἐρνεστος Ρενάν δηλ. ὡς μέγας τις ἀνὴρ ἢ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σέβονται αὐτὸν ὡς τοιοῦτον. Ὅτε οἱ Ἰησοῦται ἐπεχείρησαν κατὰ πρῶτον νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὁ Μικᾶδο (Βασιλεὺς) λαθῶν τὰ ἐπὶ τούτῳ παράπονα τῶν Βουδιστῶν ἱερέων, οἵτινες ἐφοβοῦντο τὸν συναγωνισμόν, ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ αὐτοῖς γελῶν. «Ἐ καλὰ θὰ ἔχωμεν μίαν θρησκείαν» κῆν ὄρεται περιπλεῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ. Καὶ τί » πρὸς τοῦτο; » Αἱ λέξεις αὐταὶ ζωγραφιστοὶ ὀλίκληρον λαόν, διότι δεικνύουσι τὴν ἀνεξίθρησκείαν ἀναχθεῖσαν εἰς σύστημα ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους.

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Στρατσοῦργου προεκήρυξε διαγώνισμα, ἐπὶ ἄλλῳ 3,000 φράγκων, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀργυροκρατικῆς τῶν πόλεων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ παραδῶσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιτροπείαν πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1884, τὸ δὲ βραβεῖον θέλει ἀπονεμηθῆ τὴν 1 Μαΐου 1885. Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον εἰσὶ δεκτοὶ πάντες ἀνευ διακρίσεως ἐθνικότητος, δύναται δὲ ἂ γράψωσι τὴν πραγματείαν αὐτῶν, γερμανιστῇ, γαλλιστῇ καὶ λατινιστῇ.

Ὁ γνωστὸς Αἰγυπτιολόγος Maspero, καθηγητὴς ἐν Γαλλίᾳ, ἀποστελλεται πρὸς τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς Ἰταλίαν, ὅπως συνανθροισθῇ ἐν τοῖς Μουσείοις τῆς Νεαπόλεως, τῆς Ρώμης, τῆς Φλωρεντίας, τῆς Μπονῶνας, καὶ τοῦ Τουρίνου, πᾶν ὅτι χρήσιμον αὐτῷ πρὸς δημοσιεύσιν τελείας ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου.

Τὸ εἰκονογραφικὸν περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου The Graphic, ἐν τῶν πρωτεύοντων τοιοῦτων περιοδικῶν, ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐν ᾧ ἀρρηγίεται τὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν δύο Βουλῶν προτιθεῖ κόσμημα, φέρων τὴν λέξιν Parliament, ἐθεν δὲ καὶ ἔθεν ταύτης τὰς προτομάς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Περιπέλου, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν Athena Pericles. Ἀλλήθως, περὶ Κοινοβουλίου προκειμένου, πῶς εὐδύνατο νὰ ἐκλέξῃ φροῦρου; κρείττονα, ἢ τὴν θεάν, ἐν τῇ πόλει τῆς ὁμοίας ἰδρύθη ἢ πρώτη Βουλὴ τοῦ κόσμου, καὶ τὴν προτομὴν ἐκείνου, ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διέτύπωσε τὴν κοινοβουλευτικὴν δεινότητα καὶ τὴν πολιτικὴν μεγαλοφυΐαν, ἢ ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη καὶ τοῦ δειγματος τούτου, ὅπως βεβαιωθῇ, ὅτι οἱ ἀληθῆς Ἕλληες δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐξ αἵματος, ἀλλ' οἱ τῷ πνεύματι. Ἰσως ἴσως δὲ, καὶ ἂς μὴ ἐντραπῶμεν νὰ τὸ ὁμολο-

γῶμεν, ἐν πολλοῖς οἱ τῆς δυτικῆς Ἑυρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἄνδρες εἰσὶ τελειότεροι καὶ πραγματικώτεροι Ἕλληες ἢ ἡμεῖς, διότι καὶ ἐννοοῦσι καὶ σέβονται κάλλιον ἡμῶν τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα.

Ἡ σπουδαία συλλογὴ βιβλίων τῶν γνωστῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σούτερλανδ, σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τρίτου κόμητος Σούτερλανδ ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῆς βασιλοῦσας Ἀννης καὶ τοῦ Γεωργίου, πρόκειται νὰ δημοπρατηθῇ ἀρχομένου τοῦ προσεχοῦς χειμῶνος. Ἡ μεγάλη αὕτη βιβλιοθήκη ἀπαρτίζεται ἐκ 30,000 τόμων. Ἰδίως εἶναι περίφημος διὰ τὰς πρώτας ἢ ἀρχαιότητας ἐκδόσεις ἢ περιέχει τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραμμάτων. Εὐρίσκονται σπανιώτατοι ἐκδόσεις τῶν μεγάλων συγγραφέων τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ ἄλλων τοῦ περιφήμου Βοκακίου τοῦ Βάλλαστερ τυπωθῆτα ἐν Βενετίᾳ τῷ 1741. Μεγαλοπρεπῆς συλλογὴ τῶν ἀρχαίων ἀγίων Γραφῶν ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις καὶ πολυτελεῖς ἀντίτυπον ἐπὶ περγαμνῆς τῆς πρώτης μετὰ χρονολογίας τυπωθείσης ἀγίας Γραφῆς. Σπανιώτατα βιβλία ἀφορῶντα τὴν Ἀμερικὴν σειρά χρονικῶν ἰσπανικῶν καὶ πορτογαλικῶν. Ἱστορία τῶν κομητειῶν τῆς Ἀγγλίας. Αἱ πρώται ἐκδόσεις τῶν ποιητῶν καὶ πεζογράφων γάλλων. Πολυκαθημότη συλλογὴ ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν συγγραμμάτων σχετικῶν πρὸς τὴν Ἀναμόρφωσιν καὶ τὰ πολιτικὰ τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰώνος. Μίγας ἀριθμὸς χρονικῶν καὶ ὑπομνημάτων γαλλικῶν καὶ ἀρετὰ χειρόγραφα.

Ὁ ἀσκητὴς ἰατρός. — Τὴν 26 Ἰουλίου (7 Αὐγούστου, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁ ἰατρός Τάνερ συνελήρωσε τὴν τεσσαρακοθήμερον ἀστίαν αὐτοῦ. Ἡ εἰδησις ἀνηγγέθη εἰς τὸ πλῆθος τὸ περιουκλῶν τὴν οἰκίαν, ἐν ἧ ἔτακτο αὐτῇ νηστεία συνετέλεσθη, διὰ συρίγματος ἀπομυκηθῆς. Ἀμα τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας σηκωνθείσης, ὁ Τάνερ, καίτοι τῶν ἐπιτηροῦν τοῦ Τουρίνου, πᾶν ὅτι χρήσιμον αὐτῷ πρὸς δημοσιεύσιν τελείας ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου.

Τὸ εἰκονογραφικὸν περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου The Graphic, ἐν τῶν πρωτεύοντων τοιοῦτων περιοδικῶν, ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐν ᾧ ἀρρηγίεται τὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν δύο Βουλῶν προτιθεῖ κόσμημα, φέρων τὴν λέξιν Parliament, ἐθεν δὲ καὶ ἔθεν ταύτης τὰς προτομάς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Περιπέλου, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν Athena Pericles. Ἀλλήθως, περὶ Κοινοβουλίου προκειμένου, πῶς εὐδύνατο νὰ ἐκλέξῃ φροῦρου; κρείττονα, ἢ τὴν θεάν, ἐν τῇ πόλει τῆς ὁμοίας ἰδρύθη ἢ πρώτη Βουλὴ τοῦ κόσμου, καὶ τὴν προτομὴν ἐκείνου, ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διέτύπωσε τὴν κοινοβουλευτικὴν δεινότητα καὶ τὴν πολιτικὴν μεγαλοφυΐαν, ἢ ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη καὶ τοῦ δειγματος τούτου, ὅπως βεβαιωθῇ, ὅτι οἱ ἀληθῆς Ἕλληες δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐξ αἵματος, ἀλλ' οἱ τῷ πνεύματι. Ἰσως ἴσως δὲ, καὶ ἂς μὴ ἐντραπῶμεν νὰ τὸ ὁμολο-

κράτος, ἀλλ' ἀπορρίπτων τὰ σκληρὰ μέρη, βραδύτερον δὲ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐξήτησεν θυ μῆλον, ἕτερον τεμάχιον βοείου κράτος, ἐξ οὗ ἔφαγεν ἡμίσησαν λίτραν, καὶ τέλος ἐπιεν ἑτέρην οὐγγίαν εἰνίου. Ἡ γυναικίς ἐγένετο τελεία, καὶ ἦτον εὐθμος ὅτε κατεκλιθῆ, περὶ τὸ μεσονύκτιον. Κατὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον ἀστίαν του, ὁ Τάννερ ἀπώλεσε τριάκοντα ἐξ λίτρας ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματος αὐτοῦ· ἐπεὶ δὲ προσήτα ὕδατος 18 χιλιόγραμμων καὶ 676 γραμμάρων. Καὶ τὸ μὲν πνεῦμα αὐτοῦ διετηρήθη διαυγές, ἀλλ' ἡ μορφή τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, ὁλόκληρον δὲ τὸ σῶμα κατήνησεν εἰδεχθῶς ἰσχυρῶν. Γενουμένης τῆς ἀναλύσεως τῶν πρὸ τῆς λήξεως τῶν 40 ἡμερῶν ἐκκενώσεων καὶ ἐμειωμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι οὐδὲμίαν ἔλαβεν ὁ Τάννερ στερεάν τροφήν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νηστείας αὐτοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ Ἀμερικῇ πιστεύουσιν ἐν γένει, ὅτι οὐδεὶς παρενεβλήθη ὁλόος καὶ ὅτι πράγματι ὁ ἱστροὺς Farquhson γράφει εἰς τοὺς Times, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀποδέχεται σήμερον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζῆσθαι ἄνευ τροφῆς, πλὴν τῶν δικῶν ἡμερῶν. Ὁ μολογεί δὲ, ὅτι, πρὶν ἢ προῆλθῃ εἰς συμπεράσματα ἐκ τῆς δοκιμασίας τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱατροῦ, ἡ ἱατρικὴ ἀπαιτεῖ πληροφορίας διαφόρους τῶν διὰ τοῦ τηλεγράφου διαβιβάσεως. Βεβαίως δὲ εὐλόγοι δισταγμοὶ γεννῶνται, ὅταν ἀναμνησθῶμεν, ὅτι κατὰ τὰς τεσσαράκοντα τῆς αἰτίας ἡμέρας παρὰ τῷ Τάννερ ἡγήρουν ἱατροὶ καὶ φύλακες τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, οἵτινες δὲν παρῆγον τὰς ἐγγνήσεις, ὅσας ἤθελε παρέχει ἡ ἱατρικὴ Σχολὴ τῆς Νέας Ἰόρκης καὶ τῆς Φιλαδελφίας, ἀναλαμβάνουσαι τὴν ἐπιβλέψιν τοῦ πειράματος. Καὶ πλείστοι ἄλλοι τῶν ἱατρῶν τῆς Νέας Ἰόρκης δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἀειτήσαντος συναδέλφου τῶν. Ὁ δὲ Courrier des États Unis ἀποκαλεῖ ἀγύρτην τὸν Τάννερ, καὶ δὲν ἀμφιβάλει ὅτι τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἐπίνε, περιεῖχε καὶ τροφήν, προσθέτει δὲ, ὅτι ὁ Τάννερ ἐπέτυχεν καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν σκοπῶν προθέσει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ εὐπιστία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ὄριον. Καὶ δυνατὸν μὲν ταῦτα πάντα νὰ ἔχωσιν οὕτως, οὐχ ἡ τὸν ὅμως ἡ πτωματικὴ ἰσχύς, εἰς ἣν ὁ Τάννερ κατήνησεν, ἐπιβεβαίωσι, ὅτι ἡ νηστεία αὐτοῦ ὀλίγον ἀπέειχε τῆς τελείας αἰτίας, οὕτως δὲ τὸ φαινόμενον πάντοτε εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ.

Ἐπιστολαὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νέου Μεξικού τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρουσιν, ὅτι πρῶτον ἤδη μετὰ παρέλευσιν διακοσίων ἐτῶν, πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐμετάλλευσις τοῦ περιφθίου μεταλλείου τοῦ καλαΐδος λίθου (turquoise), τοῦ εὐρισκομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Χαλσούτη τῆς εἰρημένης ἐπαρχίας. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸ 1680 ἔτος, αἱ ἐργασίαι εἶλον διακοπήν ἕνεκα πτωχεύσεως καταπτώσεως γαιῶν, οἷτις ἐξ ἔργαζαν τὸ στόμιον καὶ ἐνεταρτίσαν 100 περίπου Ἰνδιάνους, οἵτινες ἐργάζοντο εἰς τὰ ἔργατα. Ἀποπερά τις τῶν Ἰσπανῶν, ὅπως καταναγκάσσει τοὺς Ἰνδιάνους ν' ἀνορθώσων ἐκ νέου τὸ μεταλλεῖον, ἀπέληξεν εἰς γενναίην ἐπανάστασιν, ἣς ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ἡ παντελής ἐκδιωξίς τῶν λευ-

κῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης. Καὶ σήμερον ἀκόμη δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τινὰ τῶν κολοσσαίων ἀνασκευῶν, οἵτινες ἐγένοντο ἄλλοτε, ἐκ τῶν μεγάλων ποσοτήτων ὀρυκτοῦ, ὅπερ εἰσρέεται εἰς τὰ περίε, καὶ τὸ ὅποιον ἔχει ἐκτασιν ἐπέκεινα τῶν εἰκοσι στρεμμάτων. Τὸ μεταλλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ μόνον τῶν τοῦ εἴδους τούτου ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου· ἐπειδὴ δὲ τὸ εἶδος τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου ἔχει πάντοτε μεγάλην ἀξίαν, ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἀρξικμένη ἤδη ἐμετάλλευσις αὐτοῦ θέλει προσθέσει νέαν πηγὴν πλοῦτου εἰς τὴν εἰρημένην ἐπαρχίαν.

Ἐφημερίς τις τῆς ἐπαρχίας Ἀριζόνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀναφέρει τὸ ἑξῆς: «Ὁ συσπολίτης ἡμῶν ἱατρός Βάρτλεσων ὑπέστη ἐσχάτως τριμερῆν συγκίνησιν, ἐκ τοῦ ἐξῆς φρικαλέου γεγονότος. Ἀφικόμενος εἰς τὸ πολίχμιον Συνορῶν, χάριν ὑποθέσεών του συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπισκεφθῇ μεταλλεῖα τινὰ τῶν περιχώρων ἔστη μετ' ὀλίγον κατὰ τὴν ἐνώπιον ἐνός, ὅπερ τῷ ἐφάνετο πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλελειμμένον. Εἰς τὸ μεταλλεῖον τοῦτο φθίνει τις διὰ δύο κατασθῶρων ἢ φρεάτων, ἃν ἡ μία, ἔχουσα βάθος 45 ποδῶν, ἀπέληγεν εἰς εἶδος θόλου, δεικνύοντος τὸ πρῶτον στρώμα τῆς ἐμεταλλεύσεως. Καθ' ὅλας δὲ τὰς πιθανότητας, ἐφάνετο, ὅτι δὲν ἐγένοντο ἔρευναι ἐπέκεινα τοῦ μέρους τούτου, ὅπου ἀμφότεραι αἱ καταβόθραι συντητῶντο καὶ ἐκονιώνον πρὸς ἀλλήλας. Ὁ Βάρτλεσων ἠπόρησεν, ἰδὼν ὅτι οὕτε οἱ μεταλλοῦργοι τῶν περιχώρων, ἀλλ' οὕτε αἱ ἀρχαῖαι ἰδιοκτηταὶ τοῦ μεταλλείου ἐξακολούθησαν τὴν ἐμετάλλευσιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξετάσῃ ὁ ἴδιος τὴν αἰτίαν. Δέσας σχαινίον τι παρὰ τὸ στόμιον, κατέβη εἰς τὸ φρεῖον, καὶ ἀνάψας κηρίον, ἤρχισε νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐντός. Προχωρήσας ὀλίγον ἐφθασεν εἰς στενωτάτον διαδρόμον, ὃν διήλθεν ὁδεῦον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς κοίλωμά τι, αἰθούσαν ἐσκαμμένην εἰς τὸν βράχον καὶ ἔχουσαν ἑκατὰ ποδῶν πλάτος καὶ δώδεκα μῆκος. Ἐξετάσας τὸ μέρος τοῦτο προσεκτικῶς καὶ ἀφού συνέλεξε μεταλλοκοίτινας λίθους· ἀστράπτουσι μεταλλοῦ ἔθεον αὐτοὺς εἰς τὸ θηλάκιον τοῦ ἐπεδύτου καὶ ἐπροχώρησεν εἰς ἕτερον διαδρόμον, ὅμοιον τῷ προηγούμενῳ. Βαίνων πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, ἔθεσεν ἐκ τύχης τὴν χεῖρα ἐπὶ τινος πρίγματος, ὅπερ εἶχεν τὴν ἐπαφὴν ψυχρῶν καὶ κολώδῃ. Αἰφνης εἶδεν δύο ἀσπράπτοντας ὀρθολώμους, οἵτινες προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ πρὸς ἀγογίτες ζωηρὰν καὶ φωτεινὴν λάμψιν, ἐπαυσιανόμενῃ ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ κηρίου του. Ταυτοχρόνως ἤκουσεν ὀξύ σιγισμόν καὶ τὸ αἶμά του ἐπάγωσεν. ὅτε εἶδεν ὅτι εὐρισκετο ἀπέναντι μεγάλου ὄφους. Ὁ Βάρτλεσων ἀπερῶθη ἀμέσως καὶ ἐφθασεν ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὴν αἰθούσαν ἐξ ἣς εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐξέλθει· ἀλλὰ μόλις ἐσταμάτησε, καὶ εἶδε μετὰ φοικίς, ὅτι ὁ τροπὸς ὁ ὄφις τὸν παρηκολούθη, καὶ ὅτι ἤρχισε νὰ συνελίσσεται περὶ ἐκείνον, ὅπως ὄρμησεν κατ' αὐτοῦ. Ὁ δυστυχὴς ἠδυνήθη τότε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι τὸ ἐνώπιόν του ἐπεπετὸν ἦτο ὑπερμεγεθὴς κροταλιάς, ὅστις ἐφάνετο ἀποφοικισμένος νὰ τὸν προσβληθῇ.

Πῆξα στιγμὴ ἦτο πολυτίμος, ἡ ὀπισθοχώρησις ἄλλως τε ἦτον ἀδύνατος, καὶ ὁ δόκιμος ἐκρινεν ὅτι εἰς μόνος τρόπος σωτηρίας ἀπέμενον αὐτῷ, νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ὄφους πρὶν ἢ οὗτος ὀρμησῇ κατ' αὐτοῦ. Καὶ ἀρπάσας βραδύ τεμάχιον ὀρυκτοῦ, ἐξέπεμψεν αὐτὸ μετ' ὀφθῆς τῆς δυνάμεως κατὰ τοῦ ὄφους, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος εἶχεν ἐγείρει ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν του ὅπως ἐκλεξῆ τὸ μέρος, ὅπου ἔπρεπε νὰ δῆξῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἐνεκα τοῦ βραδύ τούτου κινήματος, τὸ κηρίον ἐσβέσθη καὶ ἡ θέσις τοῦ δόκτορος κατέστη κρισιμωτάτη. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς οὐ τοῦ ὄφους ἦσαν ἐκ τοῦ τμήμου, δι' ἐπιρῶσαν βραδύτητα σκότος, καὶ ἡ ἀβεβαιότης περὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἀκριβῶς εὐρισκετο ὁ ὄφις. Ἐρροβήτο δὲ καὶ νὰ προῆλθῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα, διότι δὲν ἐγίνωσκεν, ἐὰν ἐπλήγασεν ἢ ἐφάνετο τὸν ὄφιν. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε καὶ ἤσπεσε τὸ κηρίον του μετὰ τινων προφιλῶσεων, ὅπως μὴ ἐπωφελθῇ τοῦ φωτός ὁ ὄφις καὶ ὀρμηθῇ ἐκ νέου κατ' αὐτοῦ. Μετὰ παλλούσης καρδίας ἐτόλμησεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀνεῖσθαι περὶ αὐτόν. ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του, ὅτε εἶδε τὸν ὄφιν χαμαὶ ἀκίνητον καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον νεκρὸν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν. Τότε μόνον ἐνηυρήθη ὅτι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτίκρον πλυσιασῆς, ἐκένευσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄφους καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, σὺρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ πτώμα τοῦ ἀπρόσδοκῆτος κατοικοῦ τοῦ μεταλλείου.

Τὰ ὕψιστα μνημεῖα τῆς Γῆς. — Καθ' ἃν χρόνον ἐπερατώθη ἡ Μητρόπολις τῆς Βολωνίας ἐνδιαφέρει νὰ ὑπομνησθῶμεν, ὅτι οἱ δύο πύργοι τοῦ γοθικοῦ τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ ἀριστουργήματος ὑπερβαίνουσι κατὰ τὸ ὕψος τὰ ὑψίστα τῶν γνωστῶν ἐπὶ γῆς μνημείων. Οἱ πύργοι τῆς κολωνιακῆς Μητροπόλεως ἀρχικῶς ἐμελλόν νὰ ἔχωσιν ὕψος 149 μέτρων ὑψώθησαν ἀκολούθως εἰς τὸ γιγαντώδες ὕψος 160 μέτρων. Ἡ κορυφὴ τοῦ πύλου τοῦ ἀγάλματος τοῦ William Penn, ἣτις θὰ στηθῇ ἐπὶ τοῦ πύργου τῶν νέων δημοσίων οἰκοδομῶν, αἰτίνας ἀνεγείρονται νῦν ἐν Φιλαδελφείᾳ, θὰ ἐθάῃ σχεδὸν εἰς τὸ τριπλοῦτον ὕψος, διότι ὁ τετραγωνικὸς πύργος τοῦ Penn, περιλαμβανόμενου καὶ τοῦ ἀγάλματος, δὲν θὰ ἔχῃ ὕψος ἡττοῦ τῶν 152 μέτρων. Ἰδοὺ δὲ τὰ σχετικὰ ὕψη τῶν κυριωτάτων μνημείων τῆς γῆς· πύργος τῆς Βολωνίας μέτρα 160 βέλος τῆς Μητροπόλεως τῆς Ρώμης 150· πύργος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Νικολάου ἐν Ἀμβούργῳ 144.20. Τρούλος τοῦ ἀγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ 143. πυραμῖς τοῦ Χένος, 137. Πύργος τῆς Μητροπόλεως τοῦ ἀγίου Στεφάνου ἐν Βιέννῃ μέτρα 135.30· πύργος τοῦ ἀγίου Μαρτίνου ἐν Landhut (Βαυαρίας) 131· κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως Freiburg-am Brisgau (μέγα δουκάτον τῆς Βαβλῆ) μέτρα 125. βέλος τῆς Μητροπόλεως τῆς Ἀμβέρτης (μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ σταυροῦ) 123.40· μητρόπολις τῆς ἀγίας Μαρίας τῶν Ἀθηνῶν ἐν Φλωρεντίᾳ 119. Μητρόπολις τοῦ Ἀίου Παύλου ἐν Λονδίῳ 114, 30 Μητρόπολις τοῦ Μιλάνου 109.

Πύργος τῆς Μητροπόλεως τῆς Μαδριδούργης 103.60· Πύργος τῆς Βουλῆς ἐν Βερολίῳ 88· κωδωνοστάσιον τῆς ἀγίας Τριάδος ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ 86. Πάνθεν ἐν Παρισίοις 80· πύργος τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων 68.

Ἐν τῇ Συνόδῳ τῶν Γερμανῶν ψυχιάτρων, ἣτις ἐσχάτως συνήλθεν ἐν Eisenach, ἐνονοποιήθη λίαν ἐδιαφέρον ὑπόμνημα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Brunswick φρενοκομείου, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἀποδίδει μὲν ἀκριβῶς παθήσεων τῶν φρενῶν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἰργασίαν, εἰς ἣν ὑποβιβλάνται οἱ νεανῖαι τῶν Γερμανῶν καὶ αἱ νεανίδες τῶν ἀνωτέρων ἐκπαίδευτικῶν καταστημάτων ἐν Γερμανίᾳ. Ὁ ἱατρός οὗτος κατέδειξε διὰ ἀπογραφικῶν παρατηρήσεων, τὴν αὐξήσιν τῶν ἰσθμῶν τούτων, ἀνέφερε δὲ ἐν μιᾷ μῶν ἡμέρᾳ τῷ ἐστάλησαν ἐπὶ τὰ μαθητὰ ἀπὸ 16 - 20 ἐτῶν πρὸς θεραπείαν. Βεβαιώσας τοὺς νέους τούτους· ἀσθελεῖς, ὁ ἱατρός διεγίνωσκεν ὡς αἰτίαν τῆς νόσου τοῦς ὑπερβολικοῦς διανοητικοῦς κόπους. Ἀληθῶς ὑπάρχει τις τάσις ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχού πρὸς ἐκβίασιν οὕτως εἰπεῖν τῶν νόμων τῆς φύσεως, χάριν ἐπιτυχίας πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν σκοπῶν. Ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἀτιμωρητὶ δὲν παραβιάζονται, οὕτε τὰ ἄτομα δὲ οὕτε αἱ ὄμαδες δύνανται νὰ παραγγώσων πλείωτερα ἢ ὅσα ἐπιτρέπει ἡ πεπερασμένη τοῦ ἀνθρώπου δύναμις.

Ἡ καύσις τῶν νεκρῶν. — Τὸ σύστημα τῆς καύσεως τῶν πτωμάτων ὀνημερῆς ἐκτείνεται, οὕτε κοινεταί ὡς πρακτικὸν μέτρον μόνον ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων ἐγνωμάτευεν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατέστησε διαγωνισμόν περὶ τῆς καταλληλοτέρης μεθόδου πρὸς ἀποτέρωσιν. Ἐπιλείπεται νὰ ὑπομνησθῶσιν ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ὁ Νομάρχης, καὶ τοῖς ἀμφότεροις διακρίνεται εὐνοικῶς πρὸς τὸν νεοεπισημῶν τούτων, ἔχουσιν οὐκ ἄριστον ἀμφισβητήσιον, ὡς ἐκ τοῦ νόμου. Ὁ ἐταφιαστὴς ἐν Γαλλίᾳ ἐκ ἀνίσθη διὰ ὑπερπληθῆς ἐκδοθέντος κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ XII ἔτους τῆς Δημοκρατίας, ἐν δὲ τοῖς νεοεπισημῶν τῆς Δημοκρατίας δὲν περιεληθῆντο καὶ ὁ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τὸ ψήφισμα ἐκ ἀνίσθη τὸν συνήθη τρόπον τῆς ταφῆς. Τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι νῦν ἐν ἰσχύϊ, δὲν δύναται δὲ νὰ καταγοηθῇ ἄλλως ἢ διὰ τοῦ Νουου. Πλὴν τούτου ἐζητήθη καὶ ἡ γνώμη τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Διακαιοσύνης τὸ ζήτημα, ἐποαιεῖως συζητεῖται ὑπὸ νομικῆν καὶ ἐπιστημονικῆν ἐπιφθιν. Φορεῖ ὁ ὑπουργὸς οὗτος, ὅτι αἱ μυστηριώδεις ἀφάνειαι ἐπληθύναν εἰς βλαβερὰν ἐμβάλλοντα εἰς παραχρῆν, ἐξ οὗ ἐλέησε νὰ προστεθῇ νέον παράστημα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκθέσεως τῶν νεκρῶν (Morgue), καὶ νὰ ἀποσταλῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰδικὸς ἄνθρωπος εἰς ἀπάσαις τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης, ὅπως σπουδίσῃ τὴν ἀσφαλεστέρην μεθόδον τῆς διατηρήσεως τῶν πτωμάτων ἀπὸ τῆς σήψεως, ἐν οἷς περιστάσεσιν ὑφίστανται ὑποψαί βιαίου θανάτου.

Ἄν εἶναι ἐπομένως πιθανὸν ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο, δι' οὗ ἐξαφανίζονται ἐν ἀκαρεῖ πάντα τὰ ἔχνη τοῦ ἐγκλήματος, θέλει ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Οἱ θασώται τῆς καύσεως δὲν ἀποκαρτεροῦσιν ἐν τοῖτοις, ἀποθαρρυνόμενοι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ἐλπίζουσι δὲ ὅτι ἡ δημοσιότης καὶ ἡ συζήτησις θὰ ἀσφαλίσωσιν αὐτοὺς καὶ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τὰ ἔσοδα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος, τὸ λήξαν τῇ 1831 Ἰουνίῳ 1880, ἀνήλθον εἰς 333 526 610 δόλαρ, τὰ δ' ἐξῆρα εἰς 217, 642 957 δόλαρ, ἥτοι ἀπέμεινε περίσσευμα ἐξ 65,883 653, ὅπερ διετέθη εἰς ἀπότιον τοῦ δημοσίου χρέους. Συγκρίνοντα πρὸς τὰ τοῦ προηγούμενου ἔτους, τὰ μὲν ἔσοδα κῆξῃσαν κατὰ 59,699 426 δόλαρ, τὰ δὲ ἐξῆρα κατὰ 695,074 δόλαρ. Οἱ τελωνιακοὶ δασμοὶ συνεχώρησαν εἰς 185,522,064 δόλαρ, τὰ δ' ἄλλα ἐσωτερικὰ ἔσοδα εἰς 124,009, 775 δόλαρ. Παρουσιάζεται δ' αὐξήσις, ὡς πρὸς τὰ τοῦ προηγούμενου ἔτους, τῶν νέων τελωνιακῶν δασμῶν κατὰ 49,272,013 δόλαρ, τῶν δ' ἐσωτερικῶν ἐσόδων κατὰ 10,431,763 δόλαρ. Ἐν τῇ ἐξόδοις, περιλαμβάνονται 95,757, 575 δόλαρ, τόκοι τοῦ χρέους, καὶ 56,777, 174 δόλαρ, συντάξεις. Οἱ τόκοι τοῦ χρέους ἠλαττώθησαν κατὰ 9,570,373 δόλαρ, αἱ συντάξεις κῆξῃσαν κατὰ 21,655,692 δόλαρ. Τὰ ἐξῆρα τοῦ στρατοῦ ἀνήλθον εἰς 38 116.916 δόλαρ, τοῦ ναυτικοῦ εἰς 31,536.984 δόλαρ, αἱ δὲ δημοσίων γαιῶν πωλήσεις ἀπέφερον 1, 016,506 δόλαρ. Τὸ δόλαρ ἀντιστοιχεῖ πρὸς δραχμὰς 35.

Τῇ 13)25 Αὐγούστου, ἐπανηγυρίσθη μεγαλοπρεπῶς καθ' ἄσασιν τὴν Βαυαρίαν ἡ ἐπτακοσιοστὴ εἰπέτειος τῆς θύνασις τῶν Βιττελσβάχων, ἡ ἐν μέλει, Ὁθων ὁ Α'. κατεστάθη ὑπὸ Φρειδερίκου τοῦ Βαυαρίας, τῷ 1180, δούξ τῆς Βαυαρίας, καθαρισθέντος, τοῦ ἀποστάτου Ἐρρίκου τοῦ Λέοντος. (Heinrich der Löwe) Μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἐπαγγυρίσθη ἡ ἡμέρα ἐν Μονάχῳ, διὰ σειράς ἐπιστημῶν καὶ δημοτικῶν ἐορτῶν. Ὁ βασιλεὺς διὰ προκρίσεως πῦρκαρτίστη τὸν λόγον, καὶ δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου τὰς Βαυαρικὰς Βοῦλας, ἐπὶ τοῖς ἐκδηλωθεῖσιν αἰσθητικῶν ἀποσιώσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν βασιλεύοντα οἶκον τῶν Βιττελσβάχων. Ὁ νῦν βασιλεὺς Λουδοβίκος Β'. ἔγγονος Λουδοβίκου τοῦ Α'. εἶναι ὡς γνωστὸν, ὁ τέτατος βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ἣτις ἐγένετο βασιλεὺς ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α'. συγγαυέουσαντος πρὸς τοῦτο δουκάτα καὶ κομητείας καὶ ἐλευθέραις πόλεις τῆς Νοτίου Γερμανίας.

Παρεκλήσιον τοῦ Τέλλ. — Ἀνωκοδομήθη πρὸ μικροῦ τὸ παρεκλήσιον τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου, ὅπερ ἐγείρεται παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῶν Τεσσάρων Καντονίων, ἐπὶ τοῦ περὶωνίου βράχου, ἐπ' οὗ ἐπίδησεν ὁ Τέλλ, ἐξορμίας τῆς λέμβου, ἐν τῇ κρατῶν αὐτῶν ὁ

Γέσπερ μετέφερον εἰς τὸν πύργον τοῦ Κούσσαχτ. Τὸ μικρὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ εἶχεν σχῆμα ἀνοικτῆς ἀψίδος κατέρρεεν εἰς ἐρείπει· τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδέησε νὰ καταδαμίσωσι τὸν θάλον καὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ, οἵτινες ἐκαλύπτοντο διὰ τοιχογραφῶν ἀπεικονίζουσάν διαφόρους σκηνὰς τῆς Ἑλβετικῆς ἱστορίας. Ἡ ἀποκατάστασις τῶν τοιχογραφῶν τοῦ νέου παρεκκλησίου ἀνετέθη εἰς τινὰ καλλιτέχνην ἐκ Βαυαρίας Stuckelberg. Ἐν τῷ ἀντικρῷ τοῦ χωρίου Βροῦννερ τοίχῳ ἀπεικονίζεται τὸ Ἀδ'εσβυς, ἡ σκηνὴ δηλ. καθ' ἣν ὁ Τέλλ εἰσέρπει διὰ βέλους τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ μῆλιν' πρὸς τὸ μέρος τοῦ Fuclen ὁ Rutilchwur, ἥτοι σκηνὴ τοῦ ὄρκου, ὅν οἱ τρεῖς ἰδρυταὶ τῆς Ἑλβετικῆς ἐλευθερίας ἐποιήσαντο ἐπὶ τοῦ λευκῶος Ρούτλι. Ὁ μέσος τοίχος, ἀντικρῷ τοῦ χωρίου Bauer, θὰ περιλαμβάνει δύο σκηνὰς· τὸν Tellesprung ἡ τὸ αἶμα τοῦ Τέλλ, καὶ τὸν Neistreschuss (τὸ δεινὸν τόξευμα), τὸν Τέλλον ἀποκτείνοντα τὸν τύραννον ἐν τῇ κοίτῃ ὁδῷ τῆς ἀγορῆς εἰς τὴν λίμνην Zug. Καίτοι ἡ ἱστορία τοῦ Τέλλ εἶναι καθαρῶς μυθικὴ, ὅμως εἶναι προσφιλεῖς λίαν τῷ Ἑλβετικῷ λαῷ διὰ τοῦτο ὁ καλλιτέχνης προσεπάθησε νὰ ἀποδώσῃ ὡς οἷόν τε πιστῶς πάσας τὰς λεπτομερείας τῶν τοιχογραφῶν αὐτοῦ. Τὰ ἀρχαῖα κανονίσιον παρέδωκαν εἰς τὴν διαθέσιν αὐτοῦ τὰς παλαιτάτας αὐτῶν εἰκόνας, ἐν δὲ τῇ ἐργασίᾳ του συντρέχουσιν αὐτὸν οἱ πολυμαθέστατοι τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μῆλου ἀπεικονίζεται ἡ Ἀλτόρφη, ἡ πρωτεύουσα τοῦ καντονίου Οὐρι, οἷα ἦτο κατὰ τὴν 11. ἑκατονταετηρίδα, μετὰ τὰ τεῖχη αὐτῆς, τοὺς πύργους, τὸ δάσος καὶ τοὺς γραφικωτάτας ἐνδυμασίας φέροντας κατοίκους αὐτῆς.

Μικροσκοπικὸν ὡσεολόγιον. — Ἐφημερίδες τινὲς τοῦ Βερολίνου ἀγγέλλουσιν, ὅτι εὐρισκεται νῦν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀγγλος τις, ἐλθὼν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προσφέρῃ τῷ αὐτοκράτορι ὠρολόγιον μικροσκοπικόν, ὅπερ ὁ ἴδιος κατεσκεύασεν εἶναι δὲ τοῦτο τὸ μικρότατον ὠρολόγιον ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει μέγεθος ἀργυροῦ εἰσοπαλίπτο, καὶ ἀφού προφυλαχθῇ διὰ χρυσοῦ πάματος, θέλει δεθῇ ἐντὸς δακτυλίου, εἰς τόπον σφραγίδος.

Ἐν τινὶ πολίχμῳ τοῦ ἐν Φύγγαρι κομητείας Szaboles, ἀπέθανεν ἐσχάτως ὁ Βαρβόλομοις Jeinyi, ὃν οἱ Οὐγγροὶ θεωροῦσιν εὐμέτην τῶν φωσφορικῶν πυριέων. Τῷ 1830, ὁ Jeinyi ἦν σπουδαστὴς τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πέστης. Μὴ λαβὼν προνόμιον εὐρέτου, οὐδέμιαν ἐκαρπώσατο ὠφέλειαν ἐκ τῆς πρακτικωτάτης καὶ ἐπικερδιστάτης ἀνακαλύψεως ταύτης.

Κατὰ τὰς ἐν Olmütz τῆς Ἀυστρίας γεννοσόμενας στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, θὰ ἐφαρμοσθῇ περιεργότατον πείραμα. Πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους γενήσεαι γρήθις τοῦ ηλεκτρικοῦ φωτός, πρὸς εὐκόλον ἀνακάλυψιν ἐν καιρῷ νυκτός τῶν ὑπὸ τοῦ ἔχθρου κατεχομένων θέσεων.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Οχι ἐστειρημένος ενδιαφέροντος νομίζομεν ιστορικάς τινάς καὶ στατιστικάς λεπτομερείας ὀλίγον γνωστάς, περὶ τῶν μεταλλείων καὶ τῆς ποσότητος τοῦ χρυσοῦ ἐν τῇ γῆ. Κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνας, ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ποσότης τοῦ χρυσοῦ ἐξετιμῆθη εἰς 21,500,000,000 φρ. ἦτοι εἴκοσι καὶ μίαν χιλιάδα καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια περίπου ὅπερ δὲ καταπληκτικόν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ὑπελόγιζον αὐτὴν ὡς ἀνερχομένην μόλις εἰς 280,000,000. Ἀλλὰ τάχιστα ἡ ποσότης αὕτη ηὔξηθη, καὶ δυνάμεθα ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν αὐξητικὴν αὐτῆς. Κατὰ τὸ 1600 ὑπελογίζετο ἡ ἐπιτῆς γῆς ποσότης τοῦ χρυσοῦ εἰς 525,000,000 τῷ 1700, εἰς 1,750,000,000 τῷ 1800, εἰς 5,625,000,000 τὸ δὲ 1858 εἰς 15,000,000,000. Σήμερον ὑπολογίζεται ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτῆς γῆς χρυσοῦ 40,000,000,000, ἦτοι εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας ἑκατομμυρίων. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἂν ἀνελύετο, ἤθελε σχηματίζει ὄγκον 43 τετραγωνικῶν μέτρων περίπου. Οὐδεὶς ἡμῶν βεβαίως, ἂν τῷ προεφέρετο τοιοῦτόν τι δῶρον θὰ ἠρνεῖτο ἐνεκα τῆς προλήψεως ὅτι ὁ ἀριθμὸς 43 εἶναι δυσώδηνος. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, 35,000,000,000 ὑπάρχουσιν εἰς νόμισμα, πεντακισχίλια δ' ἑκατομμύρια εἰς σκευὴ καὶ ἔργα τέχνης καὶ πολυτελείας. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας Μ. Χ. ἡ ἐτήσια ἐξαγωγή τοῦ χρυσοῦ δὲν ὑπερέβαινε τὰ 4,000,000 δραχμ. Ἀλλ' ἀπ' αἰῶνος εἰς αἰῶνα ηὔξηθη βαθμιαίως· τῷ 1600 ἡ ἐτήσια παραγωγή τοῦ χρυσοῦ ἦν 10,000,000, τῷ 1700, 25,000,000, τῷ 1800, 85,000,000 τῷ 1848 260,000,000 καὶ τῷ 1850, 520,000,000. Ἐν ἔτει 1858, ἡ ἐξαγωγή τοῦ χρυσοῦ ἔφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον ὅρον τῶν χιλίων ἑκατομμυρίων καὶ 180,000,000, ἐντὸς ἐνὸς μόνου ἔτους. Τῷ 1863 δὲν ὑπερέβαινε τὰ 1,000,000,000, τοῦθ' ὅπερ πάλιν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ πολὺ εὐνατηρόνητον. Τῷ 1880 δὲν θὰ ὑπερβῆ τὰ 600,000,000. Ἡ δὲ σπουδαία αὕτη μείωσις καθίστησιν ἐπίκαιρον τὴν ἀνοζητητικὴν μεταλλείων χρυσοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1792 καὶ Ἠνωμέναι Πολιτεία ἐκοψαν νόμισμα χρυσοῦν ἀξίας 5,000,000,000, ὧν τὰ πεντακισχίλια μόνον ἀπὸ τοῦ 1850. Τὰ ἀπὸ τοῦ 1726 κοπέντα χρυσᾶ νομίσματα ἐν τῷ Νομισματοκοπιῶ τῶν Παρισίων ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν 55,000,000,000, εἰς ὧν εἰς 40,000,000,000 ἀπὸ τοῦ 1850 καὶ ἐντεύθεν. Ἀπὸ τοῦ 1603 τὸ νομισματοκοπιῶν τοῦ Λονδίνου ἐκοψε νομίσματα χρυσοῦ ἀξίας 9,125,000,000, ὧν 4,500,000,000 ἀπὸ τοῦ 1800. Τέλος ἡ Ρωσία ἐκοψε 4,000,000,000 ἀπὸ τοῦ 1664, εἰς ὧν 2,500,000,000 ἀπὸ τοῦ 1800.

Ἀγγλικοὶ σιδηροδρομοί. — Ἐσχάτως ὁ λόρδος Δήμορχος τοῦ Λονδίνου, προσενεγκῶν γέυμα πρὸς τιμὴν τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν, ἐν ᾧ παρῆσαν τριακόσιοι περίπου ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῶν ἐταιριῶν τούτων, προέπειν ὑπὲρ

τῶν συμφερόντων τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου. Ἐκ τῆς προπόσεως ταύτης μεταγράψωμεν στατιστικάς τινάς πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σιδηροδρόμων ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὰ κεφάλαια τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν ἀνέρχονται εἰς 700 ἑκατομ. λιγῶν, ἦτοι εἰς ποσὸν τριπλάσιον τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως, ἣν ἀπότισεν ἡ Γαλλία τῇ Γερμανίᾳ· αἱ εἰσπράξεις, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀνήλθον εἰς 63 ἑκατομ. λιγῶν (1, 75,000,000 φρ.), τὰ καθαρὰ κέρδη εἰς 30 ἑκατομ. (750 ἑκατομ. φρ.) ἡ στρατιὰ τῶν ὑπαλλήλων συμποσοῦται ἐκ 300,000 ἀνδρῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβατῶν κατὰ τὸ 1879 ἀνήλθεν 502,732,890, εἰς ὧν 80 οἱ, ἦτοι 460 ἑκατομ. 334,872 τῆς τρίτης θέσεως· ἡ τῶν ἐπιβατῶν τῆς δευτέρας θέσεως ἀναλογία ἦν 11 οἱο καὶ ἡ τῶν τῆς πρώτης 9 οἱο. Καὶ μηχανᾶς μὲν ἔχουσι 13,174, ἀμάξια δ' ἐν συνόλῳ 381, 246, ὧν 28,717 ἀμαξια πρὸς χρῆσιν ἐπιβατῶν, αἱ δὲ λοιπαὶ πρὸς μετακίμωσιν ἐμπορευμάτων.

Ἐπιστολικά δελτάρια ἐν Ἀμερικῇ. — Τὰ ἐπιστολικά δελτάρια εἰσῆχθησαν εἰς τὰς Ἠνωμέναις Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς μόλις πρὸ δεκαετίας, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῶν τοσοῦτον ἐγενικεύθη καὶ ἐπολλαπλασιάσθη, ὥστε κατήχησε νὰ ἐλαττωθῆ ἡ παραγωγή τοῦ χάρτου κατὰ 12 μέχρι 15 ἑκατομ. δολλαρίων. Τὰ ἐπιστολικά δελτάρια κατασκευάζονται ἐν Holyoke, πόλει τῆς Μισσαχουσέττης, ἐν ἐργοστασίῳ ἐν ᾧ τεσσαράκοντα ἄνδρες καταγίνονται διηλεκτῶς πρὸς κατασκευὴν αὐτῶν. Τὸ ἐργοστάσιον ἐκεῖνο παράγει ἐν ἑκατομμύριον περίπου δελταρίων καθ' ἑκάστην. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς ἐντὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν 246 063,060 δελταρίων. αἰῶν.

ΣΧΟΛΙΚΑ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ ἡμέτερον Κοινὸν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἡμετέρας Κοινοῦτος λαβεῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς δικαίας καὶ θερμὰς συστάσεις τοῦ Διευθυντοῦ τῶν ἡμετέρων Σχολείων κ. Δ. Βενετοκλέους ἀπεφάσισεν ἐν τῇ προχθεσινῇ αὐτῆς συνεδριάσει τὴν αὕξησιν τοῦ προσωπικοῦ ἐν τοῖς δημοτικῶς ἡμῶν σχολείοις προσθεῖτα ἓνα δημοδιδάσκαλον ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων καὶ μίαν βοηθὸν ἐν τῷ τῶν θηλέων.

Κατὰ τὴν συνεδριάσιν ταύτην παρῆν καὶ ἡ Α. Π. ὁ Σεβαστὸς ἡμῶν Πατριάρχης, ὁ ἀκάματος προστάτης τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς παιδείας, ὁ πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλων ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν πνευματικῶν Αὐτοῦ τέκνων.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ἐγένετο πολὺς λόγος ὑπὸ τε τοῦ κυρίου Δ. Βενετοκλέους καὶ τῶν δημοδιδασκάλων Κ. Κ.

Σ. Φωκᾶ καὶ Α. Σταμέλου περὶ τῆς δυνατῆς βελτιώσεως τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς δημοτικῶς σχολείοις. Ὁ κύριος Βενετοκλῆς ὑπέβαλε προσέτι εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἐσωτερικὸν τῶν σχολείων κανονισμόν, ἐλλείποντα μέχρι τοῦδε, δι' οὗ κανονίζονται τὰ καθήκοντα τῶν μαθητῶν πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ πρὸς ἀλλήλους, ἐτι δὲ ἡ διαγωγή αὐτῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς σχολῆς.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως βλέπομεν ὅτι ὁ κύριος Βενετοκλῆς ἀφ' οὗτου ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἡμετέρων σχολείων, κυριώτατον μέλημα ἔσχε τὴν δυνατὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος προσετέθη Β' τάξις Γυμνασιακῆ, εἰσῆχθη τὸ μάθημα τῆς διπλογραφίας, τὸ τόσον ἀναγκαῖον ἐν τῇ ἐμπορικωτάτῃ ἡμῶν πόλει, προσετέθη δὲ καὶ ἕτερος Γάλλος διδάσκαλος ἐν τῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων καὶ Γαλλίς διδασκάλισσα ἐν τῷ τῶν θηλέων. Κατὰ τὸ δεύτερον δὲ ἔτος προσετέθησαν δύο βοηθοὶ ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων καὶ μία ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ· εἰσῆχθη δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς σχολείοις καὶ τὸ μάθημα τῆς ἰσχυρογραφίας τὸ εἰς πᾶν ἐπάγγελμα ἀναγκαῖότατον. Νῦν δὲ τὸ τρίτον ἔτος προσελήφθη εἰς δημοδιδάσκαλος καὶ μία βοηθὸς, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, προσετέθησαν δὲ καὶ ἕτεραι αἰθουσαι, ὅπως ἔχωσι περισσοτέραν εὐρυχωρίαν αἱ μαθηταί.

Ἀφ' οὗ δὲ οἱ μὲν διδάσκοντες οὐδενὸς κόπου φείδονται ὅπως καταστήσωσι τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἡμῶν καταστήματα ὅσον τὸ δυνατόν χρησιμώτερα, ἡ δὲ ἐπιτροπὴ προθύμως δαπανᾷ ὑπὲρ τῆς μόνης ταύτης ἐστίας τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν φωτός, δικαιοῦτατον εἶναι νὰ σπεύσωσιν εἰς γενναίαν βοήθειαν αὐτῆς καὶ οἱ γονεῖς καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ ἐλληνικὸν Κοινὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄς εἶναι πάντες βέβαιοι ὅτι ὅσω πλειότερον αὐξάνωσιν οἱ πόροι τῆς ἐπιτροπῆς, τόσον πλειότερα φροντίς θὰ καταβάλληται ὑπὲρ τῆς τελειοποιήσεως τῶν ἡμετέρων σχολείων ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν.

Γράψοντες τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, νομίζομεν ὅτι ἐξετελέσαμεν οὐ μόνον δημοσιογραφικόν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸν καθήκον, ὥστε οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ λόγοι ἡμῶν θὰ ἐπικροτηθῶσι παρὰ πάντων τῶν ὁμογενῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ προΐουσης ἀναπτύξεως τῶν ἐμφύλων ὄντων καὶ τῆς μελλούσης υπάρξεως. — Ἱστορία τῶν φυλακῶν τῆς Γαλλίας (συνέχεια). — Ἱστορικὴ Γεωγραφία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Ἀπλὴ Ἱστορία (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἑλληνικὸν γυμναστήριον ὁ Μύλων. — Ὁ ἀριθμὸς ἐπιτά. — Ὁ πόγων. — Μυρία ὄσα. — Στατιστικά. — Σχολιακά

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ:

Β. ΣΤΕΙΝ. Κατάστημα ένδυμάτων δι' άνδρας και παιδιά — Έν 'Αλεξανδρεία. — Πλατεία Μεχμέτ 'Αλη. — Έν Καίρω οδός Μούσκι.

Οί βουλόμενοι να τιμήσωσι τὸ ἐν λόγῳ μέγα κατάστημα, εὐρήσουσι ποικιλίαν ένδυμάτων, κομψότητος ἰδ' αἰούσης, τοῦ τελευταίου συρμού, καὶ ποιότητος ἀρίστης

Τριζυτή εἶναι ἡ ποιότης τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἡ συγκαταβατική αὐτῶν τιμή, ὥστε οὐδεὶς τῶν προσερχομένων ἀπέργεται χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τι.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ, δι' άνδρας καὶ παιδιά A. Mayer et C'. Έν 'Αλεξανδρεία, Πλατεία Μοχάμετ 'Αλη, παρὰ τῇ Ουκέλλα Νουνα καὶ ἐν Καίρω οδός Μούσκι. Έν τῷ ἀξιοσυστάτῳ τούτῳ καταστήματι εὐρίσκουσιν οἱ ἀξιοτίμος ἀγοραστὰς ένδυμασίας ἀρίστης ποιότητος εἰς τιμὰς μετριοτάτας, πῖλους δι' ἄνδρας, γυναίκας καὶ παιδιά, ὑποδήματα, ἀσπρόρουχα λινὰ καὶ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα εἶδη διὰ ταξείδια.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ, A. Μανδᾶ Χημικά καὶ Φαρμακευτικά προϊόντα. Εἰδικὰ φάρμακα Γαλλίας, 'Αγγλίας καὶ 'Ιταλίας. Επιδόσεις καὶ κλυστήρια, καὶ παντός εἶδους ἐργαλεὺς ἐξ ἐλαστικῆς κόμμης. Μεταλλικὰ ὕδατα. Πώλησις χονδρική καὶ λιανική.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ, 'Αγριασουλόκ καὶ 'Εργοστάσιον Σιγαροχάρτων 'Ιωάν. Λαγουδάκη. Έν 'Αλεξανδρεία παρὰ τῇ Γαλλικῇ Ουκέλλα. Έν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ κατασκευάζονται σιγαροχάρτα πάσης ποιότητος καὶ παντός μεγέθους εἰς τιμὰς μετρία.

Πωλοῦνται καπνὰ χονδρικῶς ποιότητος ἀρίστης 'Αγριασουλόκ.

LANCASHIRE,— Fire and Life insurance Company Κεφάλαιον 2,000,000 λίραι, Manchester Πράκτωρες ἐν 'Αλεξανδρεία Χωρέλη Μπενάκη καὶ Σχ.

LA CENTRALE.— 'Ανώμοτος ἀσφαλιστική εταιρεία κατὰ τοῦ πυρός. Κεφάλαιον 5,000,000 φράγκων. Παρίσι: οδός Richelieu ἀριθμὸς 108. Γενικὸς κατὰ τὴν Αἴγυπτον πρᾶκτωρ, 'Ιωάν. Κ. Σεβαστόπουλος. Έν 'Αλεξανδρεία οδός 'Αδὶπ οἰκία Ζηροῦ.

Έν τῇ πλατεία καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ ἱερίου, ἐνθα παίζει ἡ Μουσική, ἤνοιξεν ὁ κύριος Χαρακόπος 'Ελληνικὸν Βιβλιοπωλεῖον, ἐν ᾧ πωλοῦνται εἰς μετριωτάτας τιμὰς πάντα τὰ εἶδη τῶν βιβλίων. Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι κατὰ πάντα μένει εὐχαριστημένοι. Δέχεται καὶ παραγγελίας διὰ πᾶν εἶδος βιβλίου.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ, Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. I. Ιουλίου Δελαρος, μέλους τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ 'Ινστιτούτου, Έν Γενεύῃ τῆς 'Ελβετίας, (Villereuse ἀριθ. 18.) Δι' ἐφήβους, εἰδικὴ σπουδὴ τῆς γαλλικῆς καὶ τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων; Διδασκαλία πλήρης ἐντὸς ἔτους 'Αποστέλλονται δωρεάν, ἐπὶ αἰτήσῃ, τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἀνωτέρου ἐκπαιδευτηρίου.

Οἱ κ. κ. Π. Τσαλαμάγκος καὶ Δεπάστας λαμβάνουν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸ κοινόν, ὅτι εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατείαν Μοχάμετ 'Αλη καὶ ἐν τῇ οὐδῶ Βίσμαρκ κατάστημά των, εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς ἀυφερούσας, γνήσιος καφῆς τῆς Μόκας ποιότητος ἀρίστης.

Προμηθεύόμενοι τὸν ἐκλεκτότερον καφῆν ἐκ Χοιδείδα, ἐνθα πρὸ τίνος συνέστησαν ἐπὶ τούτῳ κατάστημα, πεποιθασιν ὅτ πλείοτερον παντός ἄλλου θὰ εὐφρεστήσωσι τοὺς προσερχομένους ἀγοραστὰς προσφέροντες αὐτοῖς ἐπὶ ἐγγυήσει οὐ μόνον γνήσιον ἀλλὰ καὶ ἀρίστης ποιότητος καφῆν τῆς Μόκας.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.— Ὑδὸς περιπάτου, ἰδιοκτησία Τουσοῦμ Πασσᾶ. Τὸ σχολεῖον τοῦτο, διανύον ἤδη τὸ πέμπτον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ ἔτος χωρὶς νὰ συμβῇ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον δυσάρεστον, παρέχει ἀρκούσαν ἐγγύησιν πᾶσιν, οὐ μόνον περὶ τῆς εὐμεθόδου διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ τῆς μετ' ἐπιστάσεως διευθύνσεως αὐτοῦ.

Πλὴν τῆς ἐλευθέρως καὶ τῆς ἐπὶ τῶν γυμναστηρίων γυμναστικῆς διδάσκεται ἡ σπαθαικία καὶ ραβδομαχία.

Πληροφορία περισσότεραι δίδονται πορὰ τοῦ διευθύνοντος κ. Καλλίδου.

ΒΟΥΛΑΙΟΥ ΒΕΡΝ.— Αἱ χῶροι τῶν Μηλωτῶν, μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Τὸ ριθὲν σύγγραμμα μετὰ φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένον καὶ μετ' εἰκονογραφῶν τιμᾶται ἡμίσεος φράγκου τὸ τεύχος καὶ πωλεῖται ἐν τῷ 'Ελλ. Βιβλιοπωλεῖῳ ὁ «Φοῖνιξ» τοῦ κ. Σαράντη.

ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ, Ν. Γ. Ματσούκη. 'Απέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου, ἐν 'Αλεξανδρεία.

Συνδέσας σχέσεις ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασιῶν τῆς Εὐρώπης ὁ κ. Ν. Γ. Ματσούκης εἰδοποιεῖ τὸ φιλόκκλον κοινόν τῆς Αἴγυπτου ὅτι ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ὑφάσματα ἀρίστης ποιότητος ἐξ 'Αγγλίας καὶ Γαλλίας.

Οἱ ἐν τῷ ἐτωτερικῷ εὐρισκόμενοι δύνανται ἀπ' εὐθείας συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ ὡς ἄνω καταστήματος, νὰ ἔχωσιν ἀκριβῆν καὶ ταχείαν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελῶν των.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Έν 'Αλεξανδρεία παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Περιδικιοῦ.
 » Ζαχαρὶκ παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Δ. Δύδδη.
 » Μινετ-ε.λ Γκάμ παρὰ τοῖς κ.κ. Α. Δύδδη καὶ Σα.
 » Σιμπὶν-ε.λ 'Αράτερ παρὰ τῷ κ.κ. Κ. Βερεκέτη.
 » Σαμανοῦτ παρὰ τῷ κ.κ. 'Αλ. Έμμανουήλ.
 » Ζίφτα τοῖς κ.κ. 'Αδελ. 'Ασημακοπούλοι; καὶ Χ. Μανιουδάκη.
 » Μαρσοῦζα παρὰ τῷ κ.κ. Σ 'Ασημακοπούλῳ.
 » Λαμανζοῦρ παρὰ τῷ κ.κ. Κ. Μανωλοπούλῳ.
 » Βίρκετ-ε.λ Σάπ καὶ Γκλαφαςία παρὰ τῷ κ. I. Βελισσαριῶ.

Έν Τάρτα παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Vincentelli.
 » Κάφρ Ζαγιέτ παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Ψόχα.
 » Καίρω παρὰ τῷ κ.κ. 'Αθναζάκη δικηγόρῳ.
 » Βεργα παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Πεφκιαδῆ.
 » Γοδάβ παρὰ τῷ κ.κ. Κηπουρῶ.
 » Σιμπὶν-ε.λ κόμ παρὰ τῷ κ.κ. Σ. Γιαννοπούλῳ.
 » Μιτλεχ (ἄνω Αἴγυπτου) παρὰ τῷ κ.κ. I. 'Αλφιέρῳ.
 » Σμύρνη παρὰ τῷ κ.κ. I. Τσακίρογλου.

Τὸ « Νέον Σεράπειον » ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντός βιβλίου, ἡ περιοδικῶ οὕτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῷ Συλλόγῳ « Σεραπέιῳ. » 'Ανταλλάσσεται δὲ μετὰ πάσης ἐφημερίδος στελλομένης δωρεάν τῷ Συλλόγῳ.

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τοῦ διευθυντοῦ θεωρεῖται ἄκυρος.